

ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Στό θέατρο

—Κύριε, θέλω να πάω στο θέατρο. Πες
—Ναι, αλλά να μην πας. Πες
—Ναι, αλλά να μην πας. Πες

Κουβάρι

—Όταν κοιμάται κτυπά το δόντι του.
—Οχι, γιατί μου, το θάλασσο πια
—Το πια πάλι στο κρεβάτι.

Έκσταση

Ο έρωτεύμενος τσαγκάρης
Αμφιβολία

—Φαίνεται σκεπτικός...
—Πραγματικά, δεν θυμούμαι αν η γυ-
ναίκα μου μου είπε να πω δυό μύθους
και να γυρίσω στο σπίτι πριν από τις
10 ή να πω δέκα μύθους και να γυρίσω
πριν από τις 2.

Το πρώτο άμαρτη

Η μικρή Εύα... και το μίλλον

Πρόσδος!

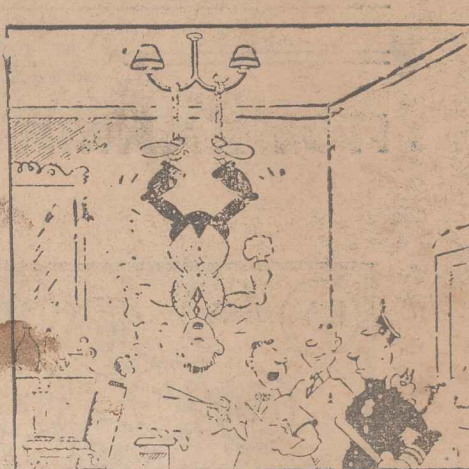
—Ο Άλβέρτος κάνει μεγάλες προ-
βλεπές στο βιολί. Ο καθηγητής του με
βεβαιώνει ότι την άλλη εβδομάδα θα
μπορέσω να θυλώ τα μπαμπάκια από
τ' αυτιά μου.

Τουρισμός

—Ο περιηγητής: —Τι περιηγη-
τήματα υπάρχουν στον τόπον σας;
—Ο χωριάτης: —Η γυναίκα μου,
θέλει να τα μαθαίνει όλα.

Ίδιότροπος

—Αυτός το ζήτησε, κύριε αστυνόμη.
Παραπονείται διαρκώς ότι μπαίνουν οι
τρίχες στο λαιμό του.

Εξετάσεις

—Τι συνέβη το 1769;
—Εγεννήθη ο Μέγας Ναπολέων.
—Και το 1774;
—Ο Ναπολέων ήταν πέντε ετών.

Μικρή διαφορά

—Όταν πήγες στο Παρίσι, σέ δυσκό-
λευαν τα γαλλικά σου;
—Οχι, αλλά δυσκόλευαν τους Γάλ-
λους.

Εγγύσις

—Καρσόν, το κοτόπουλο που μου πε-
ρίσσε είνε γέρικο.
—Είνε ή καλύτερα απόδειξις πως εί-
νε υγιές, κύριε, γιατί διαφορετικά δεν
θα ζούσε σέ τέτοιαν ηλικία.

ΕΣΠΕΡΟΣ

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
2
ΔΡΑΧΜ.

Π
Ε66

Σκόρπια φύλλα
Ο ΘΑΝΑΤΟΣ —
— ΜΙΑΣ ΧΑΡΑΣ
Τού κ. Σ. Σκίπη

Θα σάς δώσω μια συμβουλή : "Αν θέλετε να περιορίσετε στο ελάχιστο τις λύπες σας, μην φροσύνετε ποτέ σε τίποτε. Μην έχετε τον άρκαίο Στωϊκό που έλεγε πως εάν ένα αντικείμενο σάς γίνεται πρόξενο καθήκον την άνοιξη, σπάστε το μόνοι σας μία ώρα άρχικτερα για να ησυχάσετε."

Αυτοτικώς εγώ δεν ακολουθώ ποτέ στη ζωή μου τη σωτήρια συμβουλή του παλιού φιλοσόφου κι' άφροισήκη πάντοτε σε πρόσωπα και αντικείμενα με άληθινό πάθος. Γι' αυτό ύπόφερα και ύποφέρω σε όλη μου τη ζωή. Κι' ούτε υπάρχει καμιά έλπίδα να διορθωθώ για στην ηλικία που είμαι. Δέ μιλά μόνο για τον έρωτα και τη φίλτα. Μιλά και για τους μικρούς δεσμούς μας με διάφορα πραγματικά, που για τους άλλους ίσως να είναι άσημαντα. Για την άνάπη μας προς ένα ζωό λ. χ. "Ενα σκυλάκι, μία γατίτσα, ένα πουλάκι, ένα φυτό. Πόσες άπογοτείες δε μου έχουν δώσει όλα αυτά, με τις άρρώστιες τους και τους θανάτους των! Κι' ενώ κάθε φορά κάνω έρωτα και σταυρό να πάω να δημιουργώ καινούργιους δεσμούς με ό,τι όηποτε πράγμα, την παθαίνω πάλι χωρίς να το καταλαβαίνω.

"Ετσι προ όλίγων ήμερών από κλουδάκι με το καναρίνι μου, που το είχα κρεμασμένο από ένα κλαρί του δέντρου της αλλής μου, μία καρδερινίτσα έσκάλωσε επάνω του και ήπιωσε μ' έπιμωνη να μη μέσο.

"Α, είπα. "Άρκετους μπελάδες μου δίνει το καναρίνι μου. Τι θέλει τώρα κι' αυτή; "Άς πάω στο καλό της!"

Και προχώρησα με τη δεδαίσιττα πως μόλις μ' αντίληφθη θά τρομάξη και θα πάρει το πετάμα της. "Αλλά κάθε άλλο. Νομίζει κανείς πως περίμενε να την πιάσω. Κι' όλο το ύφος της ήταν σε να μου έλεγε:

—Δέ με πιάσεις, κούτ; Τι χάσεις και με κυττάς;

Κι' όπλωσα τη φούχτα μου και την έπιασα. Κι' αυτή τότε έκανε πως θύμωσε και με τολύπησε με το ραμφάκι της. Κι' ενώ τη φίλησα και την έβαλα μέσα στο κλουδί. Δεν άργησε ούτε στιγμή ν' έζοικισθή με το νέο της περιβάλλον.

"Έτρεξε πρώτα-πρώτα στο νερό κι' ήπιε κάμποσο για να ξεδιψήσει κι' ύστερα ρίχτηκε στο καναθουριό σε λιμασμένη, κι' άμέσως έπειτα ήλπισσε στη μπιανίερα για να πάρει το μπάνιο της. Με τι εύχαριστία, με τι ήδονή μπήκε μέσα στο νερό καταρδύνοντας τα φτεράκια της!"

"Υστερα ήπλωσε χαρούμενη από στήριγμα σε στήριγμα, τάβαλε με το καναρίνι μου που με κοιτούσε παρακολουθώντας τόσο άρρωστα με το όπιο έγκαιρο έγκαιρο έγκαιρο στο δικό του το σπιτί. Ε, στείλες μία κουτοσυλλίτσα σαν άποδείξει της καλής λειτουργίας του πεπτικού της συστήματος και θαλασφομένη, εύχαριστήθηκε, ήτρεξε στο καδ, σκεδίζοντας διάφορες κελαιδιστικές νότες, Τρίλι, Τρίλι, Τρίλι..."

Πως να μην την άγαπήσης τέτοια καρδερινίτσα και πως να μην άφροισής σ' αυτήν; Της έδωσα κι' όνομα: Την έβαλα ("Χαρά"). Γιατί της ταιρίαζε, μα το θεό, τέτοιο όνομα. Και περνούσαν οι μέρες έτσι. Μόνος μου φροντίζα για την πάστρα τους, την τροφή τους και όλα. Χέρες το άπομεινέρο όμως την είδα καταπονημένη. Κατάλαβα άμέσως πως δεν ήταν καλά. Την πήρα στο χέρι μου, χωρίς να φέρω καμιά αντίσταση. "Άρρωστη; "Αλλά από τί; "Ελάτε σάς παρακαλώ να κάνετε διάγνωση του λόγου σας. Κακοστομώσιος; Κρυολόγησε; Τι έπαθε έτσι ξαφνικά; Της άνοιξε τη μπιτσία της και της έριξα μία αναλόγια γλυκού κρασιού. Φάνηκε για μία στιγμή να παίρνει άπάνω της. "Αλλά το καταπονημένο των φτερών της ξανάβρε. Πέρα μία φωνέλλα και τη σκέπασα για να ξεστοθή. "Αλλά αυτή γύρευε να τρυπήσει σε μιάν άκρομύα για να μην τη βλέπω. Κι' έτσι τρυπήματα — σε να τρυπητόν της την κατάσταση της, — την άνεκάλυφα ύστερα από λίγη ώρα ξεψυχισμένη.

Και τώρα την έβρι στη φούχτα μου και θαμάζω την όμορφη της την τοακηνική που χάθηκε τόσο άσημα. Το προσωπάκι της το κόκκινο, γύρω από τη μαύρη μάσκα των σδυομένων μοτιών της,

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ
ΑΓΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ
ΤΟΥ Κ. ΔΙΟΝ. ΚΟΚΚΙΝΟΥ

Βρέθηκε ο' ένα σπιτί μαζί μ' έναν κοινό φίλο άπάνω ο' ένα οικογενειακό δράμα. "Εκάλεσαν την κυρία έξω στο κώλ και σε λίγο έκείνη ξαναγύρισε μ' ένα χαρτί στο χέρι, είπε κάτι αϊγά στον άνδρα της και άρχισε να κλαίη. "Εκείνος την έπηρε άμέσως και έτραβήχθησαν ο' ένα δωμάτιο. Ήτανε φανερό ότι κάποιο κακό πού δεν το περίμεναν είχαν άναγγέλει στην κυρία. "Ισως κάποιος συγγενής είχε πεθάνει άξαφνα. Σε λίγο ξαναγύρισαν και ο κύριος μάς έμπελκε για το γεγονός. Τους συνέβαινε κάτι φοβερό που δεν μπορούσαν να το αντιμετωπίσουν μόνοι και για να μην καταγγύουν στην άστυνομία και προκληθεί μεγάλη φασαρία έπροτίμησαν να πιάς το πούν για να τους βοηθήσουν. Είχε φύγει η κόρη τους "Άλεξάνδρα και έστειλε ένα γράμμα στη μητέρα της άπό το όποιον έδωαινε το συμπέρασμα ότι πηγαίνει να σκοτωθή. Μα μία ποιά λόγος: "Η μητέρα της άνεκάλυψε την άλληλογραφία της με κάποιο νέο —καταόσο αντίγραφο κι' έκείνων που έστειλε — την άπειλανε πως θα το πη στον πατέρα της. "Η ντροπή και ο τρόμος για το πως θ' αντιμετώπιζε τον πατέρα της την έφεραν στην αυτοκτονία. Μα γι' αυτό το τίποτα είχε φθάσει σε τέτοια άπόγνωση; Το πράγμα ήτανε σκεδόν άπιστευτο. Ανατράβηκα κάτι πολύ σοθάρωτερο. Κάποιος παλιάνθρωπος θα είχε μπλέξει το κορίτσι, θα το έφερε σε άδιέξοδο, θα του έδημιούργησε μία κατάσταση άνεπαρόρθητη, από εκείνες που δεν μπορούν ούτε ν' άποσιωπηθούν και θα το έγκατέλειψε. "Η καμμένη η "Άλεξάνδρα. Ποιός το περίμενε. "Ενα κορίτσι μόλις είκοσι χρόνων, που μεγάλωσε στον ίοκιο του σπιτιού, που δεν είχε τίποτε κοινό με τα σημερινά κορίτσια, χωρίς τις ζωηρότητες που έχουμε συνηθισι να βλέπουμε γύρω μας, μωαλωμένο, προσπλημένο στην οικογένεια. Πως άφισε να παρασυρθή μέχρι του σημείου άποσε σήμερα να σκέπτεται ότι δεν έχει καμιά άλλη διεξόδο εκτός από την αυτοκτονία; "Άφρησ την κυρία να καταλάβει τις σκέψεις μου.

—Μηδ, άπάντως έκείνη. Δεν είχε παρά μία άλλη σκέψη. "Εντελώς κορτοιστικά πράγματα. "Ανλως έλεπτόναι με κάποιο νέο.

Και για να μάς το πιστοποιήσει, έφερε και μάς έδειξε την άλληλογραφία. "Όλο όλο το παράπτωμα που άπεκάλυπτε έκείνη τα γράμματα ήτανε ένα ρωμαντικό είδύλλιο. Στεναγμοί, άμοιβαία νοσταλγία των έρωτευμένων και τον λίγον καιρό που είχαν χωρισθή, λατρεία, ύπο-

το μύθο κεφαλάκι της που είχε σε να φορμά τοεμπέρι χωριατοπούλας, το σταχτι σπτάκι της, η άνοιχτή καστανή πλάτσια της, οι μαύρες φτερυγιστές της, οι ζωμένες στη μέση με το γλυκύτερο κίτρινο χρώμα κι' οι στυγματομένες προς το τέλος μ' άσπρα στίγματα, όπως κι' η ούριστα της. Και της έλεω κρυφά το παράπονό μου:

—Γιατί ν' άρρε; Γιατί να είσαι τόσο παιχνιδιάρη, τόσο άξανάπητη σαν την άληθινή χαρά; Και γιατί να φύγης τώρα με τέτοιο σκληρό τρόπο; Δεν έχει βαντες άλλου; Προτού σε γνυρίσω; Προτού σ' άναήσω;

"Αλλά ο' δλ' αυτά δεν άπαντάς γρι. Σιωπή και ήσυχ μοιάζει από να λέρ: —Δέ σπαινείεις πιά; Βαρέθηκα να σ' άκούω! Σού ζήτησα τίποτε: "Άνοιξε μία τρύπα στον κήπο σου και χώσε με μέσα να γλυτάνουμε. "Από τα μούρια μου, όταν ξανάβρη η άνοιξη, θα ξεπεταχτούν άλλες ζωούλες, — λουλούδια ίως με τα χρώματά μου, — που θα τα βλέπουν τα πουλάκια και θα σταματούν για να τα θαμάσουν και να τα τραγουδήσουν επάνω στους έρωτες τους.

Σ. ΣΚΙΠΗΣ

Α. Δ. ΚΟΚΚΙΝΟΣ

—Δεν έξρω ποιά από τις δύο κλίσεις μου ν' ακολουθήσω; Τι ζωγραφική ή τη μουσική;

—Σού συιστώ τη μουσική.

—"Α! εύχαριστώ. Με άκούσατε να ποί-ζω;

—Όχι, αλλά είδα τους πίνακές σου.

Α. Δ. ΚΟΚΚΙΝΟΣ

Α. Δ. ΚΟΚΚΙΝΟΣ

Κάθε Τετάρτην
ΠΟΔΩΝ
— ΤΥΡΑΝΝΙΑ! —
Ευθυμογράφημα

Ατρεί και "Ατρίδες εκμυανθάνουν με καταπλησσουσάν ταχύτητα και εύκολαν όλα τα δύσκολα μαθήματα. Κατορθώνουν με όλίγας γαλλικάς λέξεις να όμιλούν, όπου υπάρχει κοσμική συγκέντρωση, μεγαλοφώνως γαλλικά. "Επιτυχάνουν να είνε κομψοί και περιποιημένοι έπισκεπτόμενοι κατά προτίμηση το σπιδωτήρια ύποδημάτων από τα όποια έξέρχονται με λαμσκοκοπούττα τα κάτω άκρα. "Ενα μόνον πράγμα δεν ήμπορούν να εκμάθουν: να χρησιμοποιούν καταλήλως τα θερινόχρηνα αυτά άκρα. Δεν έξρουν να βαδίζουν. "Άρκοον δέκα άνθρωποι άνερχόμενοι και άλλοι δέκα κερχόμενοι διά να δημιουργούν μωρίας περιπτώσεις συγκρούσεων κατά τις έποιας κυριαρχεί μόν πάντοτε το "μπαρδόν κύριο", αλλά συχνάτα καλείται και το φορείον του Σταθμού των πρώτων βοθητών.

Το έλαττωμα αυτό "Ατθών και "Ατθίδων άνέλαιβε να θεραπεύση ο ύπουργός των Σιδηροδρόμων κ. Σπυρίδωνος. Στρατήγος, θάλαπτε, ο ύπουργός μαθημένος να έπιθεωρή τα κατά τετράδας βαδίζοντα στρατεύματα, δεν άνέκτει να μάς θάληπ να διαδάζωμεν έθμεριόδα επί του καταστρώματος των δρόμων ή ν' άρηγούμεθα την άποτυχία ή την έπιτυχία της μπουγάδας μας, άνόλογοντες πηγάδι εις τα πεζοδρόμια. Βαδίζετε, κύριε, ως να έχετε άδείασι πρωί-πρωί ένα βαρέλι ρετινάντου, ή ως να είδατε το άλογο του σκακιού; Θα πληρώσετε πρόστιμον επί τόπου. Δεν θέλετε να τα πληρώσετε; Θα όδηγηθήτε εις το φρέσκον, όπου θα παραμείνετε τόσας ώρας όσαι είνε και αϊ δραχμαί του έπιβληθέντος προστίμου. Αυτά διατάσσει ο ύπουργός των Σιδηροδρόμων.

Γυρίζομεν δηλαδή πίσω και έμβαινομεν εις το δημοτικόν σχολείον διά να μάθωμεν το άλφάβητον ενώ είμεθα πρό πολλού άκαδημαϊκοί. Διότι άσφαλώς όλοι οι "Ατθόι και όλοι οι "Ατθίδες που δεν έξρουν να βαδίζουν είνε άριστοί των χορευτικών άκαδημιών. Προσοχή, λοιπόν, εις τα πόδια μας, διότι ο κ. Σπυρίδωνος δεν δυσκολεύεται να μάς τα δάλη εις ένα παπούτσι, πράγμα το όποιον θα βίξη μόν μίαν έπαγγελματικήν τάξιν, αλλά θα μάς φέρη οικονομίαν σπουδαία κατά τας παρούσας κρίσιμους στιγμάς. "Ο γράφων, τούλκισιον, τας γραμμάς αυτές έχει τόσον ταραχθή από το μέτρον αυτό του κ. ύπουργού των Σιδηροδρόμων, ώστε από τον πόδον του μπιμπις οι πόδες του τον όδηγούν εις το πρόστιμόν ή εις το τμήμα, έπισημύσε να τους χρησιμοποιήσει διά την συγγραφήν του παρόντος...

ΟΡΙΟΝ

Δύο κακών προκειμένων...

Με τον μπακάλη της γωνίας εγνωρίστικα καλά. "Ήτανε "φιλοσοφικός άνθρωπος", όπως έλεγε η σπιτονοικοκυρά μου, κι' εκτός από την έθμεριόδα έδιόδαζε και όιδίλια. Το τελευταίο μωρὼ να το δεθαίωσα άφού το είδα. Τα "Μυστήρια των γυναικών", τον "Αϊάδολον έν Τουρκία" και τον "Καθάρση της κοινωνίας" — τρία σπουδαία όιδίλια είχε μελετήσει ο κύρ Μάρκος, και μολαταύτα δεν μπορούσε να ξεγνήση, πῶς ο κύριος του Μωψ δεν έβλάνιζε από το μπακάλλο και πως κανείς από το σπιτί του Μωψ δεν έφαινότανε ότι γειτονία.

Η περιέργειά μου, καθώς έβλυν των γειτόνων, άρχισε να μ' ένοχλή. Δεν την ικανοποίησα όμως περισσότερο από τον κύρ Μάρκο περιωρίσθηκα, όπως όλοι, να παρακολουθώ τον Μωψ.

"Ενα πρωί τον είπασα να παραμονεύη την πόρτα του διπλανού μας σπιτιού με προσοχή, παρόμοια με κείνη που θάδειχνε, άν εύτυχώς ποτέ να φερμάρη κυνηγι. Σε λίγο άνοιξε ή πόρτα, έδωκε ή ζεμαλιόρα δούλα, με μάτια μισοκλεισμένα πριναί και άφισε τον τενεκέ με τα σκουπίδια στο πεζοδρόμιο. Δεν έπρόφρασε να κλείρη την πόρτα και ο

—Δεν έξρω ποιά από τις δύο κλίσεις μου ν' ακολουθήσω; Τι ζωγραφική ή τη μουσική;

—Σού συιστώ τη μουσική.

—"Α! εύχαριστώ. Με άκούσατε να ποί-ζω;

—Όχι, αλλά είδα τους πίνακές σου.

Α. Δ. ΚΟΚΚΙΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ
ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
Γραφεία: Σταδίου 23
ΑΘΗΝΑΙ : ΕΤΟΣ 1ον.
'Αριθ. φύλλου 1.
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ—ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
Ν. Γ. ΟΚΤΩΡΑΤΟΣ

Ελληνικά διηγήματα
Ο ΑΦΕΝΤΗΣ
— ΤΟΥ ΜΩΨ

Τού κ. Σπύρου Μελά

Της 'Ακαδημίας 'Αθηνών

"Από το μπακόνι έρριξα μία ματιά άπό τη μία ως την άλλη άκρη του δρόμου. "Η νέα γειτονία είχε παρουσιαστικό άρχοντικό. Κανένα σπιτί δεν είνε ούτε ίσιο ούτε δίμοιο με τ' άλλα. "Όλα μαζί όμως φαίνονται σαν κάτι δολέκλιο, ψουχο και εύχαριστήμένο. "Από τα παράθυρα και τις μπαλκονόποτες κάτι μπορεί να ίδη κανείς" μία κουρτίνα, ένα κάθρο του παππού, στον τοίχο" πάρα μέσα ένα έργόχειρο που το καιδεύουν δυο χέρια, καμιά άκρη κρεβάσιου κ' έπειτα σκιά. "Όλα... παρμένα... ποιά τα ξέρει; Οι πόρτες είνε καλά κλεισμένες. Στο δρόμο κάτω λίγα παιδάκια παίζουν πάλι (τα σπία), "Εκείνα είνε δολέκλια στο φως" δεν έχουν στέγη. Τα δυο παιδάκια, ένα κοριτσάκι κι' ένα αγοράκι, κάνουν την έπίσκεψή τους "στη κουμπάρα", άπ' έξω από το σπιτί της, έπειδή μέσα δε χωρεί, όπως δεν χωρεί στο στόμα της ύπόνομου το κεφάλι ενός σκύλου ("σέτερς") που πασχίζει να σύρη κάποιο λάφυρο από έκει. "Φραϊος, μαύρος σκύλος με άσπρο άνθος στο μέτωπο. Δεν είνε παχύς, ούτε άδύνατος" έχει τόσο μόνο κρέας, όσο χρειάζεται για να στρογγυλεύει τις γωνίες των κοκκάλων του.

—Πως τότε λένε αυτόν τον σκύλο, κυρία" ξέρετε;

"Η σπιτονοικοκυρά μου, που άνέθηκε να μου εύχηθή το "και σιδεροκέφαλος", μου άπάντησε:

—Μωψ. Τόνε λένε Μωψ. "Αγαπάτε τα σκυλιά;

—Ναι... όχι όλα. Μην είνε δικός σας ο Μωψ;

—Όχι είνε ατύονιο άπέναντι, άκριδάς, έχει στο λόνγιο.

Είνε ένας έμπορος που έφτώχεψε... Βλέπετε; Τα παλιά του είνε κατακλειστά" κανείς δεν τους θάλει, ένα μίνα τώρα που κάθονται στη γειτονία. "Απ' αυτό το σπιτί μόνο το Μωψ γνωρίζαμε.

—"Εχει γυναικά... παιδιά, ο έμπορος;

—Γυναικά; μωβ ίναίται" παιδιά... έχει κορίτσια τέσσερα, λένε. Μα ποιάς τα είδε;

"Η σπιτονοικοκυρά μου, άφού μου παραπονέθηκε για το νερούλα που άργει, για μερικά κακονοικοκυράδες που δεν έχουν τενεκέ για τα σκουπίδια, για το δήμαρχο που δεν φροντίζει για το δρόμο, για τον έφορο που της σήκωσε το "μπιτδέυμα", για το θεό που παίρνει τα νειάτα πίσω... κι' αυτή έγέρασε, κι' άφού τέλος με κάποιο διπλωματικό τρόπο μου μίλησε για κάτι κακόπιστους νοίκιαδες που δεν φροντίζουν για το νοίκι... "Όχι σαν και λόγω σου γιατί σου διαφέρει και φαίνεται" με άφισε μοναχόν.

"Ο ήλιος είχε γύρει πλέον και ο ίσκιος του Μωψ έγγραφε εις το χῶμα τη γελοιογραφία του.

♦♦♦

Με τον μπακάλη της γωνίας εγνωρίστικα καλά. "Ήτανε "φιλόσοφος άνθρωπος", όπως έλεγε η σπιτονοικοκυρά μου, κι' εκτός από την έθμεριόδα έδιόδαζε και όιδίλια. Το τελευταίο μωρὼ να το δεθαίωσα άφού το είδα. Τα "Μυστήρια των γυναικών", τον "Αϊάδολον έν Τουρκία" και τον "Καθάρση της κοινωνίας" — τρία σπουδαία όιδίλια είχε μελετήσει ο κύρ Μάρκος, και μολαταύτα δεν μπορούσε να ξεγνήση, πῶς ο κύριος του Μωψ δεν έβλάνιζε από το μπακάλλο και πως κανείς από το σπιτί του Μωψ δεν έφαινότανε ότι γειτονία.

Η περιέργειά μου, καθώς έβλυν των γειτόνων, άρχισε να μ' ένοχλή. Δεν την ικανοποίησα όμως περισσότερο από τον κύρ Μάρκο περιωρίσθηκα, όπως όλοι, να παρακολουθώ τον Μωψ.

"Ενα πρωί τον είπασα να παραμονεύη την πόρτα του διπλανού μας σπιτιού με προσοχή, παρόμοια με κείνη που θάδειχνε, άν εύτυχώς ποτέ να φερμάρη κυνηγι. Σε λίγο άνοιξε ή πόρτα, έδωκε ή ζεμαλιόρα δούλα, με μάτια μισοκλεισμένα πριναί και άφισε τον τενεκέ με τα σκουπίδια στο πεζοδρόμιο. Δεν έπρόφρασε να κλείρη την πόρτα και ο

ΕΣΠΕΡΟΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ
28
'Οκτωβρίου 1936
Τιμή φύλλου δραχ. 2
'Εκδίδεται κατά Τετάρτην

ΟΜΟΡΦΙΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ

Η Ζανέτ Μαντάνοναντ εις μίαν τελευταίαν φωτογραφίαν της με τοέχειραι άφίερων

Μωψ άρμισε άμέσως, αναποδογύρισε τον τενεκέ και άρχισε να ψάχνη κουνάνας την ούρα.

Λίγες ήμέρες άργότερα στον ίδιο τόπο έγινε το ίδιο.

Δεν μωψ έξωγε όμως μία διαφορά. "Ο Μωψ αυτή τη φορά σήκωσε στα πια να του και σκεδόν σαν ν' άρπαιζε τον τενεκέ από τα χέρια της δούλας.

Μία μικρή περιπέτεια μ' έκανε να ξεχώσω για λίγες μέρες. "Η κόρη του κυρίου ταγματάρχη, στο άπέναντι μπακόνι, άρχισε να ποτίζει τρεις γλάστρες που είχε, περισσότερο άπ' όσα χρειαζότανε. Τι διάβολο, μία ώρα σκεδόν για τρεις γλάστρες; "Ελπομένησα λοιπόν τον Μωψ και άρχισα να παρακολουθώ την κόρη του ταγματάρχη. "Η κορμιαστιά της ήταν λυγισμένη όπως το σπαθί του μαματά και το πρόσωπό της ζωρμένο όπως οι ύπόπτες του. Μω έδόθηκε μία περισσότερο άφορμη να θυμηθώ ("την κληρονομικότητα").

"Ος τόσο δεν με δυσαρεστούσε, έπειδή άργούσε να ποτίρη τις γλάστρες της, και άν δεν έβρισαν για τα λουτρά, μπορούσε να δυσαρεστηθί μονάχα ο κ. ταγματάρχης.

Ξαναθύμισθηκα το Μωψ. "Όταν το βλέπω μου τον άπάντισσε για πρώτη φορά, ύστερα από το μικρό χωρίφιό μας έδωσέ μου καλώς και τον γνωρίσω. Τα μαλλιά του είχαν χάσει έκείνο το δού φως της σκυλιάς έξυπνάδας, και τα κοκκάλα του πίσω από το δέρμα του έδιναν την αίσθησι της άδυναμίας του, πολύ περισσότερο παρ' άν ήταν δόλυνμα" άπαρράλλακτα όπως στις τραγωδίες, οι κρυφές σκηνές δίνουν τη θαυτοτήρι αίσθησι του τραγικού. "Επικάλει καθώς περιπατούσε και μόλις μπόρεσε να φτάρη κοντά ο' ένα παιδάκι που έτρωγε μία φέτα ψωμί μπρός σε μία πόρτα" εστάθηκε ένα βήμα μακριά του και τα σάλια του έτρεχαν. Του σφύριξα νάρθη κοντά μου και το μετενόησα, γιατί το ψωμί που πήγα να του φέρω, ίσως δεν άξιζε τον άγωνα που έκανε για ναάρη. Του τώδωσα. "Άρχισε με όρεξι, που νόμίζεις ότι

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΤΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1-10-36

ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-36

ΑΡΙΘ. 38407

«Στις 7, στο ρολόι του Συντάγματος...»

ΕΡΩΤΙΚΑ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

Οί γωνιές του 'Αθηναϊκού έρωτος

Πού θα δώσετε το ερωτικό σας ραντεβού; Νά ένα ζήτημα καθόλου απλό. 'Αν πρόκειται μάλιστα για το πρώτο ραντεβού, είναι ένα πρόβλημα. Διότι η ιδέα, που θα πρωτοσηματίσει για σας ή γυναίκα, εξαρτάται πολύ από το πού θα της δώσετε την πρώτη συνάντησή. Προσέξτε λοιπόν! Δεν μπορείτε αίφνης ελπίστε μίαν «εγγύλη» κυρίως να δώσετε ραντεβού εις τα παγκάκια του Ζαπτείου. Διότι πάλι, την χάσατε. 'Αντιθέτως στην μαθητρίουλα, στην πρωτόγαλτη μικρούλα, που μόνο εις αποκαρυσμένο, έρημικο μέρος συγκατατίθεται να οδηγήσει τα παρθενικά της θήματα, δεν μπορείτε να της πείτε ότι θα την περιμένετε στο...κοσμοδριβές ζαχαροπλαστείου του Γιαννάκη. Ούτε στην 'Αγγλίδα, ότι θα την περιμένετε στο... αγάλμα του Ξυλοθραύστη. Για κάθε κατηγορία γυναικός υπάρχει και ο άρμόζων τόπος ραντεβού.

Η 'Αθήνα έχει όρισμα μέρη, όπου κατά προτίμηση πραγματοποιείται η τρυφερά συνάντησις των 'Αθηναίων και 'Ασθίων —μέρη εις τα οποία από τις πέντε μέχρι τις έννέα το θραδάκι πλακάκι το μεδίσμα της ευτυχίας των συναντωμένων και θροεί το ανήκουστο φτερούγισμα τώων έρωτων. Θα κάμουμε μιά βόλτα από τα πόδια αυτά του αθηναϊκού έρωτος, όπου θα ιδούμε τόσα ενδιαφέροντα και γοητευτικά πράγματα.

Είς το «Ωρολόγι» της πλατείας του Συντάγματος... Τί παλιόρροια αίσθημα-τος! 'Ερωτευμένοι έρχονται και έρωτευμένοι φεύγουν. Οι πλείστοι κατά δώδεκα και μερικά —φύλο— μόνοι. Αυτό το ωρολόγι! Το ελγότερο ωρολόγι της 'Αθήνας. Σε αναρίθμητα καρνεδάκια έσημειώθη με λαχτάρα ως τόπος ραντεβού, σε άπειρες καρδιές έχαραξη και απέτελεσε την μοναδική σκηνή κατά τις μακρές ώρες της αίσθηματικής ανυπομονησίας τώων υπέρβωων.

—Την Πέμπτη, στις 7, στο ωρολόγι του Συντάγματος.
—Σύμφωνοι.
—Ωρρόφω, άγάπη μου.

Νάτο, τώρα, το «ευδαίμονα» ωρολόγι ρυθμίζει με το τικ-τάκ του το καρδιο-κτύπι της μοδιστρούλας, της μαθητρίδας του 'Ωδείου, της κοπέλλας του σπιτιού, του υπαλληλάκου, του δανδή μετρίας ολκής —ένος κόσμου ολοκλήρου της μεσοσίας τάξεως, που περιμένει εκεί το τρυφερόν του συμπλήρωμα. Η Πάουερ, στοργική... πενήρα τόν ειδύλλιον, έχει τοποθετήσει και περίπτερον διά να στε-

γάζεται η έρωτική άναμνη τις θορυγές ημέρες. 'Αχ, αυτή η μοιραία άρνη-τα ένος εκ τών δύο έρωτευμένων! Πόσα δράματα νευρικότητος και μαρτυριού δημιουργεί! «Μά γιατί άργεί;» 'Ο λε-ποδαικτής άσυγκίνητος συνεχίζει την κυκλική πορείαν του. 'Επέρσσε από την ώραν του ραντεβού και προχωρεί. Οι έλ-πίδες, μιά-μιά πετούν από την καρδιά του άναμνόντος. Και τώρα που πλημ-μυρεί μόνο η έκνευριστική δοή τών τράμ. 'Αλλ' αίφνης από κάποια πλευρά της πλατείας σκάει, άλικο ρόδο, το χαμόγε-λο της μικρής: «'Ερχεσαι!...»

Ίδεστε όμως και τούς «ελασμένους». Αποτελούν θλιμμένην στρόφην πονεμένου ερωτικού τραγουδιού.

Και πο ωρολόγι του Συντάγματος με-

τρέψ άσυγκίνητο τις ώρες της αίσθηματι-κής ευτυχίας ή του πόνου...

Μεγάλη... ερωτικήν πελατείαν διεκδι-καί και το ωρολόγι τών Χαντείων. Μέσα εις την θύελλαν της θραυνης κινήσεως του σταιροδρομίου οι έρωτευμένοι είνε θρόοι έγκαρτερήσεως. Περιμένουν. Τα σκουνητάμα τών διασώτων δεν είνε ι-κανά να τούς άποσπάσουν από το γλυκό όνειρο της άναμνης του δασάνου της καρδιάς των. Και όταν η έρωτική βί-α άποσπασή έν μέσα μειοματών, τρυφε-ροτήτων και «καρδιών τετρωμένων», τα κλάδες τών αυτοκινήτων ξελαρυγγιά-ζονται, για να ειδοποιήσουν το διερχό-μενον ειδύλλιον να συνέλθη από την άλ-ληλοκατασίαν του και να προσυλαχθή. Πολλές δε φορές τ' αυτοκίνητα χωρίζουν εκείνους, διά τούς όποιους ο Θεός πα-ρήγγειλε... «άνθρωπος μη χωρίζετο»... 'Υπάρχουν και... καταχθονία ραντε-βού: Τα διδόμενα εις τόν ύπόγειον στα-θμόν της 'Ομοιογας. Μεταξύ τού πλή-θους που περιμένει να επείξασή τού τραίνου είνε και πολλοί, που δεν περι-μένουν τόν ηλεκτρικόν 'Αθηναίων - Πει-ραιάς, άλλα το τραίνο... της ευτυχίας «'Ομόνοια-Παράδεισος»... 'Ο γωνίες της όδοι 'Ερμού και τών παρόρων της κάθε θράβυ φρουρούνται από ερωτιδείς. Περιμένουν την άγία ώ-ρα, που θα πέσουν τα ρολά —ή αλλιά εις το δράμα που ημερησίον μόχθου τών έργαζομένων κοριτωών— και θα φωνή

Ο ΑΔΙΑΚΡΙΤΟΣ

Ο ΑΔΙΑΚΡΙΤΟΣ

το κεφαλάκι της μοδιστρούλας με τις υπερδωμένες κλωστές του ραφίματος στα κατωμαμένα μαλλιάκια. Αύτην την ώρα ανιρεύεται όλην την ήμεραν η μο-διστρούλα σκυμένη στο έδαφος, η καπε-λαύ, η πωλήτρια, η υπάλληλος —δές με την άναμνην του θραυνοφ τρυφερού ραντεβού παρηγορούνται εις την σκλη-ρότητα της δουλειάς. Και τώρα που οι σιλουέτες ζευγαρώνονται στις γωνίες του δρόμου, το σούρουπο πάλλεται από αισθηματισμό και πλημμυρεί από ρου-κούλματα περιστεριών...

Αυτά είνε τα... έπίσημα πόστα του Έ-ρωτος... της ορθοστασίας. 'Αλλά και κά-θε στάσις τράμ, κάθε πλατεία, κάθε εί-σοδος πάρκου, χρησιμεύει ως άφετηρία του ερωτικού περιπάτου δύο νέων της μεσοσίας και φωγιής τάξεως, που δεν έ-χουν εξησφαλισμένον το αντίτιμον δύο γλυκών, για να δώσουν ραντεβού εις ένα κέντρον...

♦♦♦

Και τώρα, κάντε στην μπάντα, πενήρ διαστικός ο Έρωας, που διαθέτει λίγο χρήμα. Μπορεί να επιβείν και αυτοκί-νητος ποδαρρόμοιο με την διαφοράν, ότι εις τόν τόπον του ραντεβού, δεν τόν περι-μένει ορθοστασία, άλλα ξεκουραστική άναμνη στο ζαχαροπλαστείο, μπροστά εις μίαν ώραιαν πάσαν. Δεν υπάρχει ζαχαροπλαστείον κεντρικόν ή απόκεν-τρον, άριστοκρατικόν ή λαϊκόν, που να μη φιλοξενή ειδύλλιον κατά τις πέντε με όκτώ το θραδάκι. Σε κάποιο τραπέ-ζι θα ιδήτε το ζευγαράκι ν' αρχίζει τις γλυκές του από την πάσαν.

Τώρα τών χειμών, η είσοδος τών κι-νηματογράφων οδηγεί εις την ευδοι-μον πολλούς έρωτευμένους. Στις 4 και στις 6 το άπόγευμα ίδιος, χαριτωμένα κεφαλάκια άναμνόντων κοριτωών έπι-χειρούν αθάδη συναγωνισμόν γλυκύτη-τος και τσαχπινιάς με τις εικονιζόμενες στα προγράμματα της εισόδου κολλιτέ-χνιδες της όδοης. Μέχρις ότου έλθη ο άναμνόμενος και το ζεύγος ζητήσει κα-ταφύγιον του έρωτός του εις το πρωτα-ευτικόν ήμίφως του σινεμά...

Διά να ολοκληρωθή το κεφαλάκι τών ερωτικών ραντεβού, θα έπρεπε να άγο-ρηθούμε και με τις συναντήσεις ετήν γκαρσονιέρα. 'Αλλ' αυτές άνήκουν σε άλλο κεφαλάκι. 'Επειτα ο τρόπος της πραγματοποίησός των είνε επίσης τό-σον πεζός: «'Ενα διαστικό τηλεφώνημα το πρωί «που θα σε ιδώ το άπόγευμα; —Στο συνεισμένο μέρος», ένα αυτοκί-νητο και μετ' όλίγα λεπτά κύημα, με δίλε τις προφυλάξεις της «ιδιαιτέρως εί-σόδου». 'Η συνέγεια «άκατάλληλος διά άνγλικους» και «ηθικός» είνε άκατάλ-ληλος και γι' αυτήν την σεΐδα, που την έκόλλησε η άναγνωριστική νόσος του ρω-μαντισμού και προτιμά ν' άρκεσθή εις «τούς άσπασμούς υπό τα άστρα» και εις τις άλλες γοητευτικές περιπετειούλες του Έρωτος της ορθοστασίας, που άνε-δόδου περιπάτου και του φευγαλέου φι-λιού υπό το δέντρον του πάρκου ή εις την γωνία, που δεν την έλέπει το δει-κντο μάτι του ηλεκτρικού γλάμου...

Ο ΑΔΙΑΚΡΙΤΟΣ

Ο ΑΔΙΑΚΡΙΤΟΣ

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΜΑΡΙΚΙΤΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Ι. ΦΕΓΚΑ

—Αυτή; Μά ήταν καλύτερη από αυτή η Μαρίκιτα. Είχε στα μάτια, την ό-ποιον τών μακρυνών όρίζοντων, την ό-ρα που ο ήλιος στέλνει τις τελευταίες ακτίνες του στον ούρανό. Μάλιστα, σε-νόρ. Είχε μετρί με την πράσινη άνταύ-γεια της οελήνης, που άρχίζει να πα-ρουσιάζεται στο βάθος του κάμπου. Πε-ρισσότερο από όμορφη, σάς λέγω, ό-μορφοτατή!

Κορίτσι της Γρενάδας ή κάποιος άλ-λης πόλεως... Είχε νομίζω γεννηθή ό-κειν την συνοικία, που λέγεται «'Αλ-μπεταίμ» και είναι κοντά στην ιστορι-κήν 'Αλάμπρα και όπου ζούν από αιώ-νες τώρα αυτοί οι σκύλλοι οι τσιγγάνοι.

Κάθε άνοιξη θγαίνουν από τα υπό-γεια αυτά ολόκληρα κοπάδια. Μοιάζουν με ζώα, που πηγαίνουν στα χωράφια να φάνε το όροσερό χορτάρι. Μόλις, όμως θρεθούν στην έξοχη και ό δυνατός ά-ερας άνεμίστη τα μαλλιά, τούς πιάνει ό-

—'Ελα μέσα, Νίνο, έρχονται οι τσιγ-γάνες. Αυτή η φωνή άκουγότανε άπ' όποιον δρόμο μας περνούσαν αυτές οι καταρα-μένες.

Εμείς, όμως, οι άντρες δεν μπορού-σαμε να άνεχθούμε τέτοιο πράγμα. Γι' αυτό συγκεντρωθήκαμε όλοι μαζί και άρχισαμε να τις κυνηγούμε κτυπώντας τις, ως ότου θάσασαμε είκοσι μόλις μέτρα έξω από την κατωκήνωσι των. 'Αλλά τότε, φωνάζοντας και δρίζοντας μάς έ-πετέθησαν οι σύζυγοι, οι πατερόδες, τα παιδιά και τα άδελφια τών γυναιών αυ-τών. Τα μαχαίρια των άστραψαν στον ήλιο και έμεις θγάλαμε τα πιστόλια μας.

Δεν μπορώ να σάς περιγράψω το κα-κό που έγινε. Πραγματικός θρήνος. Και συμφορά για μάς, που άναγκασθήκαμε στο τέλος να υποχωρήσαμε, ένώ οι τσιγ-γάνοι έπιωφελούνται άπ' αυτό, έ-μάζεψαν γρήγορα τα κουρέλια τους και έφυγαν με τα καρροτσάκια τους.

♦♦♦
'Αλλά εδώ άκριβώς, σενόρ, άρχίζει ή ιστορία, τόσο σύντομη, άλλα και τόσο τραγική.

Την μεθεπομένη μόνον της φυγιής τών τσιγγάνων—που δεν ζαναπάτσαν ποτέ πιά το πόδι τους στην πόλη μας—έμαθαμε την παρουσία της Μαρίκιτας. 'Όταν έκυνηγούσαμε μέσα στους δρό-μους τις τσιγγάνες μία από αυτές για να σωρή έσπρωξε μία πόρτα: Τού Δόν Ζοζέ, του γιου του 'Αλκάντα.

Όταν μάθαμε, ότι έμεινε αυτή η σκύλλα, θγάλαμε όλοι μία φωνή μίσους. 'Όλη η πόλις έδιψούσε έκδικισιν. 'Ε-πρεπε να πληρώση αυτή με το αίμα της το αίμα τών δικών μας.

Και θα την είχαμε πνίξει όπως πνί-γουν ένα γουροβί, εάν ο 'Αλκάντα δεν μεταχειριζότανε όλη την έπιτροπή του, για να μάς καθουσαχρή. 'Όταν ο θυμός μας έπέρσσε άρκεσθήκαμε να την καταριόμαστε. 'Αλλά δεν μπορού-σαμε να την ξεκάμωμε και επειδή τ' ήξευρε άκριβώς αυτό, ποτέ, το καταλα-βαίνετε σενόρ, ποτέ κατά το διάστι-μα τών δύο ετών, που έμεινε μεταξύ μας, δεν διεκινδύνωσε να θνή μονά-χη της. Μερικές φορές το θράδυ, την είδαν να κάμνη περίπατο μαζί με τόν Δόν Ζοζέ. 'Αλλά κανένας δεν μπορούσε να ήή κάτι έμπρός ο' αυτόν.

Είδαμε, όμως, τότε ότι είτανε πολύ όμορφη. Όμορφη, όπως είναι όλες οι

«...Ζητώ από πάντας πόληρ πει-θαρίας προς το Κράτος, απαρά-τητον διά την σωτηρίαν της 'Ελ-ληνικής Πατρίδος».

Ι. ΜΕΤΑΞΕΣ
('Από το διάγγελμα της 4ης Αυγού-στου).

θυγατέρες τών ανθρωπίνων αυτών...

Όμορφη, για να κατακτήση τόν Δόν Ζοζέ, νέον καμπαλέρο, ευαίσθητον ό-δλες τις άτυχίες, άκόμη και τών ξένων, που δεν είναι χριστιανόι. Σχεδόν κάθε ήμερα, έτρεχαν καθόλου, μέσα στις ά-πέραντες γαίες που άρχον και δεν γυρνούσαν παρά μόνον το θράδυ.

Είναι περιπό να σάς πώ, ότι την άγα-πούσε, με πάθος, μη θέλοντας να ήή καμμία άλλη έκτος από αυτήν. Την άγα-πούσε σαν ένας ένοχος, που άμάρτη-σε ή σαν ένας τρελλός, που δεν φοβάται πιά το θεό.

Τα χρόνια έπέρασαν. 'Εξής μ' αυ-τήν την άπιστη, περιφρονώντας την γυνή μ' όλων μας και κοροϊδεύοντας τις ρο-φώτερες θρησκείες—ο Δόν Ζοζέ, ο υ-γιότες του 'Αλκάντα! Τι φρίκη!

Επειτα από καιρό ένοιμασε, ότι εί-δαμε να περιφέρονται γύρω από την πόλη μερικοί νομάδες. Είδαμε, μάλιστα μία θάρα στην άγορά, έναν άνθρωπον που τα μάτια του έτρυπούσαν, λές, τούς τοίχους. 'Αλλά το ίδιο θράδυ έξπνάν-ισθη.

Όταν έμαθε αυτό η Μαρίκιτα φαίνε-ται άνοητος. 'Από αυτήν την ήμερα όπας μάς είπε άργότερα ή γυνή υπέρ-τριά των, έπερνούσε ώρες ολόκληρες στην τάρτα, χωρίς να κινηθή, με τα μάτια χαμένα στον μακρυνό όρίζοντα. Και από την ήμερα αυτή η Μαρίκιτα έ-γινε για τόν έρωμένο της μία ξένη, που

δεν μπορούσε πιά να την καταλάβη.Τού-δε άπότομα και έσφίγγονταν στο στή-θος του σαν να ήθελε να προστατευ-θή από κάποιον κίνδυνον, που έβλεπε, να έρχεταί.

Μία νύκτα, που θριασκόντανε και οι δύο στην τάρτα για να άναμνεύσουν όλίγον άέρα, άκουσαν αίφνης, το ύπα-κωφο τρίξιμο μιάς πόρτας που άνοιγουν με προσέχ. 'Υστερα από μιά όλην όλε-ππο σιωπή, ο θορύβος ζανόρσιζε. Κα-πριος έπερπατούσε κάτω. Η Μαρίκιτα, άσθμαίνουσα, έμπηξε με δύναμη τα νύ-χια της στο μπράτσο του έρωμένου της. Αυτός όμως, ήθελε να κατεβή.

—Μείνε, τότε έπιθύρσε. Μην πάς, τ' έξορκίζω.

'Αλλά άππλάγη από τα χέρια της και κατέβηκε πούκα, σαν ένα νέο λιον-τάρι, βέος— ή τη δύναμή του.

Η Μαρίκιτα, κολλημένη στον τοίχο, κρατώντας την άναμνη της, έκτύπαζε με άπειρηραπτή άγναια τόν μικρόν έ-ξοσπι, όπου τελείωνε ή σκάλα.

... ..
Επειτα από μερικά λεπτά, άκούσθη-κε ένας έπρος και άπαισιος κρότος. Η Μαρίκιτα έτρεξε άμέσως. Ο Δόν Ζοζέ ήταν έαπλωμένος εις τα πρώτα σκαλοπάτια, με χυμένην κιόλας στο πρόσωπο του την άκρότητα του θανά-του.

—Ζοζέ, άγάπη μου! Μήπως μόνον να φωνάζη η Μαρίκιτα. Ένας άλλος άνθρ-πος ώφειλότανε άπειλητικός έμπρός της, κρατώντας, το ματωμένο μαχαίρι του.

Τόν άνεγνώρισε: 'Ηταν ο πατέρας της.

—Τόν σκότωσες!...

'Αλλά αυτές δεν έ-συνήθισε από την θείαν του. Την διέταξε για τελευταία φορά.

—'Ερχεσαι, κατάρα.

Η διαπραγή του και η όδός την έκα-μουν, περισσότερο και από το μαχαίρι του, να πάγνη. Είχε καταλάβει: Κατα-ρμένει! Καταρμένει από τούς προγέ-νους. Είσε τόν εαυτόν της σεμνύν για πάντα πίσω από ένα κάρρο, έγκατα-λείπειμννν από όλους.

Χαμπλώνοντας το κεφάλι, έκαμε ένα φανότανε όπι κάθε ήμερα του έγλυ-λουθήση τόν πατέρα της. Αυτός την έ-το πούλι αυτό, που ένόμισε ότι είχε αιμαλωτισεί.

Μερικές φορές, ώστόσο, τόν έπλησι-ζε άπότομα και έσφίγγονταν στο στή-θος του σαν να ήθελε να προστατευ-θή από κάποιον κίνδυνον, που έβλεπε, να έρχεταί.

Μία νύκτα, που θριασκόντανε και οι δύο στην τάρτα για να άναμνεύσουν όλίγον άέρα, άκουσαν αίφνης, το ύπα-κωφο τρίξιμο μιάς πόρτας που άνοιγουν με προσέχ. 'Υστερα από μιά όλην όλε-ππο σιωπή, ο θορύβος ζανόρσιζε. Κα-πριος έπερπατούσε κάτω. Η Μαρίκιτα, άσθμαίνουσα, έμπηξε με δύναμη τα νύ-χια της στο μπράτσο του έρωμένου της. Αυτός όμως, ήθελε να κατεβή.

—Μείνε, τότε έπιθύρσε. Μην πάς, τ' έξορκίζω.

'Αλλά άππλάγη από τα χέρια της και κατέβηκε πούκα, σαν ένα νέο λιον-τάρι, βέος— ή τη δύναμή του.

Η Μαρίκιτα, κολλημένη στον τοίχο, κρατώντας την άναμνη της, έκτύπαζε με άπειρηραπτή άγναια τόν μικρόν έ-ξοσπι, όπου τελείωνε ή σκάλα.

... ..
Επειτα από μερικά λεπτά, άκούσθη-κε ένας έπρος και άπαισιος κρότος. Η Μαρίκιτα έτρεξε άμέσως. Ο Δόν Ζοζέ ήταν έαπλωμένος εις τα πρώτα σκαλοπάτια, με χυμένην κιόλας στο πρόσωπο του την άκρότητα του θανά-του.

—Ζοζέ, άγάπη μου! Μήπως μόνον να φωνάζη η Μαρίκιτα. Ένας άλλος άνθρ-πος ώφειλότανε άπειλητικός έμπρός της, κρατώντας, το ματωμένο μαχαίρι του.

Τόν άνεγνώρισε: 'Ηταν ο πατέρας της.

—Τόν σκότωσες!...

'Αλλά αυτές δεν έ-συνήθισε από την θείαν του. Την διέταξε για τελευταία φορά.

—'Ερχεσαι, κατάρα.

Η διαπραγή του και η όδός την έκα-μουν, περισσότερο και από το μαχαίρι του, να πάγνη. Είχε καταλάβει: Κατα-ρμένει! Καταρμένει από τούς προγέ-νους. Είσε τόν εαυτόν της σεμνύν για πάντα πίσω από ένα κάρρο, έγκατα-λείπειμννν από όλους.

Χαμπλώνοντας το κεφάλι, έκαμε ένα φανότανε όπι κάθε ήμερα του έγλυ-λουθήση τόν πατέρα της. Αυτός την έ-το πούλι αυτό, που ένόμισε ότι είχε αιμαλωτισεί.

Ι. ΦΕΓΚΑ

Ι. ΦΕΓΚΑ

Ι. ΦΕΓΚΑ

Ι. ΦΕΓΚΑ

Ι. ΦΕΓΚΑ

Ι. ΦΕΓΚΑ

Ι. ΦΕΓΚΑ

Ι. ΦΕΓΚΑ

Ι. ΦΕΓΚΑ

Ι. ΦΕΓΚΑ

Ι. ΦΕΓΚΑ

Ι. ΦΕΓΚΑ

ΒΟΛΙΔΕΣ-ΑΣΤΡΑΠΗ

Είνε καταπληκτικόν και όμως λέγεται ότι, κάποτε θα διανύεται τὸ διάστη-
μα ἀπὸ Λονδίνου εἰς Νέαν Ὑόρκην εἰς μίαν καὶ μόνην ὥραν.

Ἄνευγράφη ἦδη ὅτι ὁ ἀεροπόρος Γουίλ-
κινς θὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐξερρυνήσιν
τῆς μυστηριώδους ἐκείνης περιοχῆς
τοῦ οὐρανοῦ ποὺ καλεῖται στρατόσφαι-
ρα. Ὁ μέγας Ἀμερικανὸς ἀεροπόρος ἐ-
πιβήκει νὰ ἐξεκρίβωσῃ τὴν πράγματι· α) ἂν εἴνε δυνατόν τὰ ταξίδια διὰ μέ-
σου τῶν ἀνωτέρων στρωμάτων τῆς ἀτμο-
σφαίρας καὶ με ταχυτήτας ἀσυλήπτους
εἰς τὴν φαντασίαν, β) ἂν διάφορα προ-
βλήματα τῆς μετεωρολογίας εἴνε δυνατόν
νὰ λυθῶν διὰ τῆς μελέτης τῆς
στρατοσφαίρας καὶ γ) ἂν αἱ μυστηριώ-
δεις κοσμικαὶ ἀκτίνες ἔχουν οἰανδήποτε
σχέσιν με τὴν στρατοσφαίραν.

Πρὶν ὅμως ἴδωμεν ποῖαν ἀξίαν ἔχουν
αἱ ἐπιβήσεις τοῦ Γουίλκινς, πρέπει νὰ
μῆθωμεν ὀλίγα πράγματα διὰ τὴν στρα-
τοσφαίραν. Καὶ ἐν πρώτῳ εἰς ποῖον ὕ-
ψος εὐρίσκεται ἡ στρατοσφαίρα; Ἄς κα-
θορίσωμεν εὐθὺς ἡμέρας ὅτι τὸ ὕψος
αὐτὸ ποικίλει. Ἐξάρκει ἡ στρατοσφαί-
ρα ποὺ περὶ ἐπάνω ἀπὸ τὸν Ἰσημερι-
νόν, εὐρίσκεται πολλὴ ψηλότερα ἀπὸ
τὴν στρατοσφαίραν ποὺ περὶ ἀπὸ τοὺς
πόλους. Ὅπως οὐδὲ τὴν στρατοσφαί-
ραν ἐπάνω ἀπὸ τὸν Βόρειον Ἀμερικὴν
τὴν εὐρίσκωμεν εἰς ὕψος 30.000 ποδῶν.
Ἐπάνω ἀπὸ τὸν Ἰσημερινόν εἰς ὕψος
50.000.

Ἐκ τούτου φαίνεται ὅτι πολλὰ ἀερο-
πλάνα ποὺ κατέρχονται τὸ ρεκόρ τοῦ ὕ-
ψους εἰσεδύναν εἰς τὴν στρατοσφαί-
ραν. Ὑπάρχει ὅμως μεγάλη διαφορά μεταξὺ
τῆς διεοδύσεως αὐτῆς τῆς τῆς στρατο-
σφαίρας καὶ τῆς ἐξερρυνήσεως ποὺ πα-
ρασκευάζουν ὁ Γουίλκινς εἰς τὴν Ἀμε-
ρικὴν, ἡ ἑταιρία Γουίλκινς εἰς τὴν Γερ-
μανίαν, ὁ Γάλλος Γκερσὼλ, ὁ καθὼν τῆς
Πικάρ, ὁ λοχαγὸς Στέφενς εἰς τὴν
Ἀμερικὴν ἐπιστῇ.

Αἱ ΚΟΣΜΙΚΑΙ ΑΚΤΙΝΕΣ

Καὶ τώρα : Τί εἶνε ἐκεῖνο ποὺ κἀναι
τὴν ἀτμοσφαίραν νὰ διαφέρῃ ἀπὸ τὴν
στρατοσφαίραν;
Ἡ ἀπάντησις ἔχει ἄμεσονσχέσιν με
τὴν μετεωρολογίαν καὶ ἂν ἦτο δύσκολον
νὰ ἐξηγηθῇ εἰς ὀλίγας λέξεις. Ἀρ-
κεῖ λοιπὸν νὰ σημειώσωμεν ὅτι εἰς ἐνα
ὠριμὸν ὕψος τῶν αἰθέρων ἡ πίεσις
τοῦ ἀέρος ἀρχίζει νὰ ἐλαττωθῇ, ἐνῶ
δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον καὶ με τὴν ἀτμο-
σφαίραν πᾶσαν. Ἐπάνω ἀπὸ τὸ σημεῖον
αὐτὸ εὐρίσκει τὴν στρατοσφαίρα. Ἀλλὰ
καὶ αἱ ἀτμοσφαιρικαὶ συνθήκαι ποικίλ-
λουν εἰς τὴν στρατοσφαίραν. Ἐξάρκει
κἀναι περισσότερον κρῦο ἐπάνω ἀπὸ
τὸν Ἰσημερινόν παρὰ ἐπάνω ἀπὸ τοὺς
πόλους. Καὶ πάλιν περισσότερον ζεστὸν
τὸν χειμῶνα καὶ περισσοτέρον κρῦο τὸ
καλοκαίρι.

Ἐν πόρῃ περιπτώσει ὅμως ἡ μέση θερ-
μοκρασία εἰς οἰονδήποτε ὕψος εἰς τὴν
στρατοσφαίραν εἶνε 50-75 βαθμοὶ Φα-
ρενχίτ ὑπὸ τὸ μῆδεν.

Ἡ στρατοσφαίρα λοιπὸν εἶνε ἡ ζώνη
ποὺ μαγεύει κυριολεκτικῶς τοὺς μετεω-
ρολόγους καὶ ποὺ τὴν ἐξερρυνόντων
οἰονδήποτε μέσον ἡμποροῦν καὶ κυ-
ρίως με ἀεροστάτα ποὺ φέρουν αὐτὰμα-
τα ὄργανα. Τὰ ὄργανα αὐτὰ, μόλις
τὰ ἀεροστάτα εἰσεδύνουν εἰς τὴν ζώνην
τῶν ὀπίων ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀήρ εἶνε ἀ-
νύπαρκτος, ἀποσινῶνται δι' εἰδικὸν μη-
χανήματος καὶ διὰ μικροῦ ἀεζήπιου
κατέρχονται εἰς τὴν γῆν.

Ἀπὸ ὅσα εἶνε γνωστὰ μέχρι τῆς στιγ-
μῆς, ἡ στρατοσφαίρα δὲν ἔχει καίρῳ
ὅπως τὸν ἐννοούμεν ἡμεῖς. Δὲν ὑπάρ-
χουν σύννεφα, ὀμίχλη, ἀχλὺ βροχῆ.
Ἄκόμη καὶ εἰς αὐτὰ τὰ κράσιμα τῆς

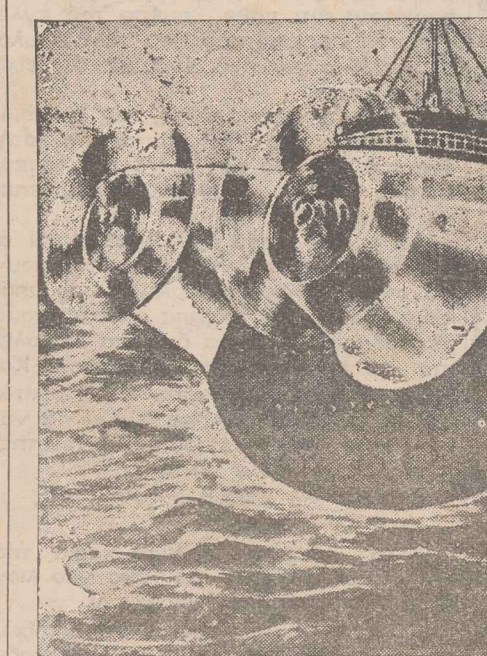
στρατοσφαίρας, εἰς ὕψος ὀλίγη μόλις
δέκα μίλιων, ὁ ἀήρ ἔχει πυκνότητα οὐκ
ισταμένην εἰς τὸ ἐν μίλις δέκατον τῆς
πυκνότητος τοῦ ἀέρος εἰς τὴν ἐπιφά-
νειαν τῆς θαλάσσης. Καὶ τὸ ποσοστὸν
αὐτὸ κατέρχεται εἰς ἐν χιλιόστον εἰς ὕ-
ψος τριάντα μιλίων.

Τὸ ποσοστὸν ἐξ ἄλλου τοῦ ὁζοντος εἶ-
νε μέγα καὶ δίδει εἰς ὅλα μίαν κυανὴν
ἀπόχρωσιν. Φαίνεται ἀκόμη ὅτι τὴν
στρατοσφαίραν διασχίζουν περιεργοὶ ἀ-
νεμοὶ με ἀσύλληπτον εἰς τὴν φαντα-
σίαν ταχύτητα, διὰ τὸν ἀπλούστατον λό-
γον, ὅτι δὲν προορκοῦνται εἰς διάφορα
ἐμπόδια ὅπως συμβαίνει με τοὺς ἐπιγεί-
ους ἀνέμους. Θυλάται ὅμως, κυκλῶντες
καὶ καταγίνες δὲν σημειώνονται εἰς τὴν
στρατοσφαίραν. Κυριαρχεῖ μόνον κρῦο
τόσον φοβερόν ποὺ δὲν εἶνε εὐκόλον
νὰ φαντασθῇ κανεῖς. Ἀλλ' ἂν τὸ κρῦο
γνωρίζωμεν τί εἶνε, δὲν γνωρίζομεν
τί εἶνε αἱ κοσμικαὶ ἀκτίνες ποὺ διασχίζουν
τὴν στρατοσφαίραν. Τὸ μόνον ποὺ γνω-
ρίζομεν εἶνε ὅτι προέρχονται ἀπὸ τὸν
καταστρωματικὸν διασπορὸν αἰμάτων
καὶ ὅτι καταπλημυροῦν τὸ διάστημα.
Ἀλλ' ἂν εἰς τὴν γῆν προσφύλασώμεθα
ἀπὸ τὴν ἐπιδρασίν των χάρις εἰς τὴν
ἀτμοσφαίραν, δὲν σημαίνει ὅτι δὲν ἔ-
χουν φοβεράν ἰσχύιν. Ἀρκεῖ νὰ σημειω-
θῇ ὅτι ὡς ἔχει ἀποδειχθῇ, ἔχουν μεγα-
λειτέραν διεοδυτικὴν δύναμιν ἀπὸ τὰ
κύματα τοῦ ραδιοφώνου ἢ τὰς ἀκτί-
νας X.

Μερικοὶ φυσιολόγοι λέγουσιν ὅτι ὁ ἀν-
θρώπινος σκελετός, ἡ ὁ σκελετός ἐνός
ἀεροκαίου ὡς ἔκτεθον εἰς τὴν πύλην
ἐνέργειαν τὴν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ δια-
λυθῶν ὡς ἐνα κομμάτι ζάχαρι ποὺ
δὰ ἐρρίπτεται εἰς ἐνα φλυτζάνι δραστοῦ
ταγιαοῦ.

ΤΑΧΥΤΗΣ 3.000 ΜΙΛΙΩΝ ΤΗΝ ΩΡΑΝ

Αἱ ἔρευναι, ἐν τούτοις, τοῦ καθην-
τοῦ Πικάρ καὶ τοῦ λοχαγοῦ Στέφενς πρέ-
πει νὰ μᾶς καθυπακούουν. Καὶ αἱ δύο
κατέληξαν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ναι
μέν αἱ ἀκτίνες αὐταὶ εἶνε φοβεραὶ, τοὺς
ἀπεδοθησαν ὅμως ἰδιότητες ποὺ δὲν ἔ-
χουν.

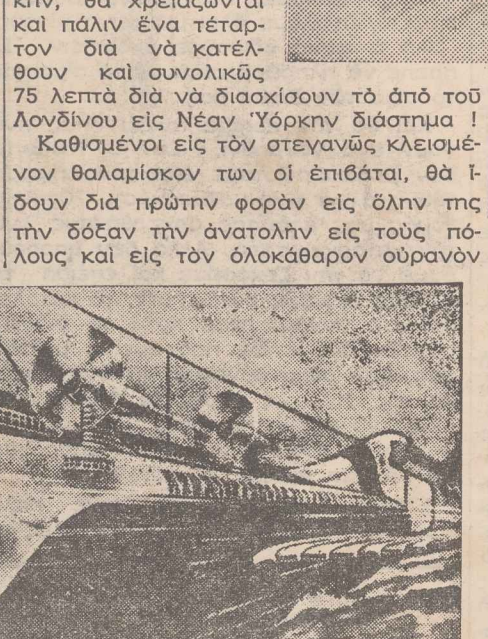
Τρεῖς εἶνε οἱ τρόποι ποὺ ἡμποροῦμεν
νὰ ἐξερρυνώσωμεν τὴν στρατοσφαί-
ραν. Με ἀεροστάτον, με ἀεροπλάνον καὶ με
βολίδα. Ἡ καθοδήγησις τοῦ ἀεροστάτου
δὲν εἶνε δυνατόν καὶ ἡμπορεῖ τοῦτο νὰ
κατέβῃ με τοὺς ἐν-
τὸν πᾶσαν τὴν ἐξερρυνήσιν
τῆς θαλάσσης ἢ εἰς μίαν
οἰανδήποτε ἀκατοκίαν
περιοχὴν.

Τὸ ἀεροπλάνον πα-
ρέχει περισσοτέρως
εὐκολίας μέχρι τῆς
στιγμῆς ὅμως δὲν κα-
ταρτῶνται νὰ κατα-
σκευασθῶν ἀερο-
πλάνο με ὅλα τὰ ἀ-
παιτούμενα ἐφόδια,
με ὅλα τὰ τεχνικά
τελειοποιήσεις.

Θωρηκτικῶς, ἡ βο-
λῆς τὴν αἰθέρων εἶ-
νε τὸ ἰερώδες μέσον
διὰ τὴν ἐξερρυνήσιν
τῆς στρατοσφαίρας.
Καὶ ὅταν ἀδύνατον ὑπὲρ
ὅψιν ὅτι εἰς τὴν στρα-

τοσφαίραν δὲν ὑπάρ-
χει ἀτμοσφαῖρα ἢ ὁ ἀήρ,
δὲν ὑπάρχει ὀλίγη
λαοδὴ τὸ ἐμπόδιον ποὺ
μειώνει τὴν ταχύτη-
τα, αἱ ἀεροπλανικαὶ
βολίδες θὰ φθάσουν
μέσῃν ταχύτητα 3.
000 μιλίων.

Ἄν φαντασθῶμεν
τώρα ὅτι κάποτε θὰ
καταστῇ δυνατόν ἡ κα-
τασκευὴ ἀεροπλανι-
κῶν βολίδων, ἡμπο-
ροῦμεν ἀπὸ τώρα νὰ
προβλέπωμεν ὅτι θὰ
καταρτῶνται ἡ καθιέρω-
σις συγκοινωνίας με-
ταξὺ Ἀμερικῆς καὶ
Εὐρώπης ὑπεράνω τοῦ
ἀπλούτου ὕψους. Ἀπὸ ἐ-
κεῖ ἡ ἀναπτύσσουσα
ὁδὸν τὴν ταχύ-
τητα καὶ μετὰ τρία
τάσσεται τῆς ὥρας θὰ
εὐρίσκονται ἐπάνω ἀπὸ
τὴν Νέαν Ὑόρκην, θὰ
χρειάζονται καὶ πάλιν ἐνα τέταρ-
τον διὰ νὰ κατέλ-
θουν καὶ συνολικῶς
75 λεπτὰ διὰ νὰ διασχίσουν τὸ ἀπὸ τοῦ
Λονδίνου εἰς Νέαν Ὑόρκην διάστημα !
Καθιερῶμεν εἰς τὸν στεγανὸν κλεισμέ-
νον θαλαμίσκον τῶν οἱ ἐπιβάται, θὰ ἴ-
δουν διὰ πρῶτον φοράν εἰς ὅλην τὴν
τῆς ὁδοῦ τὴν ἀνατολὴν εἰς τοὺς πό-
λους καὶ εἰς τὸν ὀλοκάβαρον οὐρανόν

πραγματοποιεῖται τὴν συντομία, φαίνε-
ται ὅμως ὅτι κάποτε θὰ πραγματοποιη-
θῇ. Μίαν ἡμέραν ἡμπορεῖ νὰ φθάσωμεν
εἰς τὴν σεληνὴν, ἐκεῖνον ὅμως ποὺ προ-
έχει εἶνε ν' ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ ἀνθρώπος
ἡμπορεῖ νὰ φθάσῃ εἰς παρόμοια ὕψη. Ἐ-
πὶ τοῦ παρόντος ἐκεῖνο ποὺ ἐλπίζομεν
νὰ ἐπιτύχουν οἱ εἰδικοί εἶνε ἡ κατα-
σκευὴ ἀεροπλανικῶν βολίδων ἱκανῶν
νὰ φθάσουν εἰς ὕψος 150 καὶ 200 μιλίων
ὕπερ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καὶ
ὅπου νὰ ἡμποροῦν νὰ μείνουν ἐπὶ ὀλί-
γα λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἄν τοῦτο κατορθω-
θῇ ποτὲ δὲν θὰ εἴνε ἀδύνατον ἡ κατα-
σκευὴ βολίδων καταλλήλων διὰ τὰ στρα-
τοσφαιρικὰ ταξίδια. Ἐγίναν ἦδη δοκιμαί
με ἀεροπλανικὰς βολίδας ποὺ ἔφθασαν
εἰς ὕψος ἑξήντα μιλίων καὶ ἐκάλυψαν
διάστημα 200 μιλίων εἰς δεκαεπτὰ λε-
πτὰ.

Ἡ πρώτη δοκιμὴ ἐγίνε τῷ 1931 εἰς τὸ
Ντεσσόου τῆς Γερμανίας, χωρὶς ὅμως
ἐπιβάτην. Ἄρα γε ὁ ἀνθρώπινος ὄργαν-
ισμός θὰ ἡμποροῦσιν ν' ἀνέβῃ εἰς παρό-
μοια ὕψη καὶ με παρομοίας ταχύτητας ;
Ἰδοὺ τὸ ἐρώτημα εἰς τὸ ὁποῖον οἱ εἰδι-
κοὶ ἀπαντοῦν ὅτι ἡ ἡμποροῦν ν' ἀνέβ-
ῃ ἂν ἡ ἀτμοσφαῖρα ἐντὸς τῶν θαλάμων
τῶν βολίδων εἴνε ἡ ἴδια τῆς γῆς.

Ὁ καιρὸς θὰ δειχῇ. Ὅπως οὐδὲ ποτε ἡ
λὺγιά κανεῖς σὺν σκέπτειται ὅτι θὰ φθά-
σῃ μίαν ἡμέραν νὰ πετᾷ εἰς μίαν ὥραν
ἀπὸ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

ΤΟΥ ΚΑΛΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

Διὰ τοῦρκου περνοῦσαν μιά νύκτα ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖον. Ἦσαν φίλοι
καὶ θυγατέρες νὰ κάνουν μαζί τὸν περιπα-
τὸ τους. Ἐξάρκει μέσα σπὴν νύκτα τῆς
νυκτὸς, κινουμένη ἡ φωνὴ ἐνός κούκου
ποὺ φώναζε :

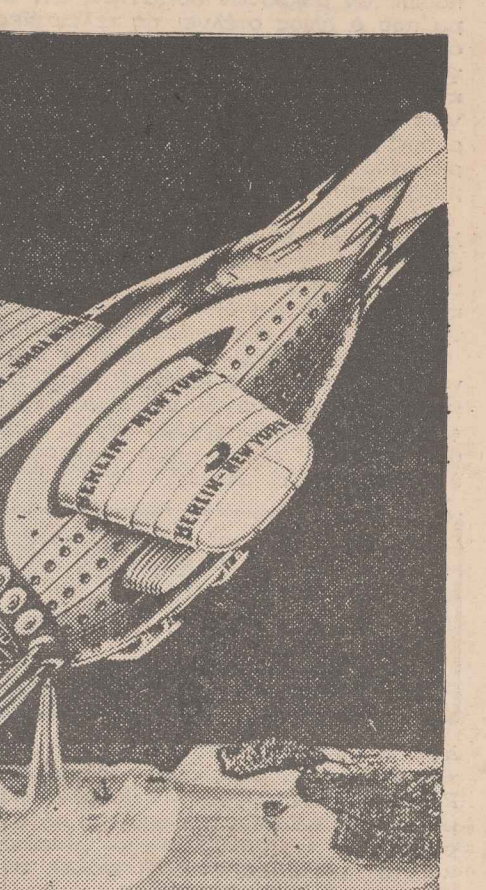
—Κούκου, κούκου, κούκου !
Οἱ τοῦρκοι τὰχουν ὡς πολλὴ κακὸν οἰ-
νῶν αὐτὸ τὸ φῶναγμα τοῦ κούκου. Καὶ
γι' αὐτὸ οἱ δύο καὶ φίλοι γύρεψαν, ὁ
καθένας χωριστὰ, νὰ πετάξουν ἀπὸ πάνω
ποὺ τὴν γρουσουζιά.

—Γιὰ σένα, φώναζε ὁ κούκος, Μεμέτι ;
—Οχι, Ἄλφ, ὁ κούκος φώναζε γιὰ
σένα.

—Γιὰ σένα...
—Οχι, γιὰ σένα...
Τέλος πάντων οἱ δύο φίλοι με τὸ ζή-
τημα τοῦ κούκου, μάλιστα καὶ ἐγίναν
ἀπὸ δύο χωρὶα, καὶ ἡ διαφορά τους κατέ-
ληξε στὸν Καδῆ.

Ζήτησαν ἀκράδιστα ὁ Καδῆς τοὺς ὅ-
ριος νὰ πᾶνε ὑπὲρ ἀπὸ δύο μέρες.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτὸ ὁ Μεμέτις, ἡ

γύρασε ἐνα ὄρασιον πάλιν καὶ τὸ ἐστειλε
κρυφὰ στὸ σπίτι τοῦ Καδῆ, με τὴν κάρ-
τα τοῦ. Τὸ ἀπόγευμα, ὁ Ἄλφς πέρασε
ἀπὸ τὴν ἀγορὰ, πῆρε ἐνα τριτάκιον ἀρ-
νὶ καὶ τὸ ἐστειλε ἐπίσης, μυστικὰ, στὸν
Καδῆ. Τὴν ὁριθεῖσαν ἡμέραν οἱ διιδί-
κοὶ παρουσιάσθησαν πρὸ τοῦ Καδῆ.
—Λέγε εὐὸ πρῶτος, Μεμέτι, διατάζει
ὁ δικαστής.
—Καδῆ ἐφέντι, ἔτσι κι' ἔτσι ἔγινε ἡ ἱ-
στορία, ἀλλὰ ὁ κούκος φώναζε γιὰ τὸν
καυμένο τὸν Ἄλφ.
—Χμ, ζερὸθῃς ὁ δικαστής, εὐὸ τι ἐ-
κεῖνος νὰ πῇς, Ἄλφ;
—Καδῆ ἐφέντι, ἐγὼ ἔξρω πολλὴ καλὰ
πῶς ὁ κούκος φώναζε γιὰ τὸν Μεμέτι !
Ὁ Καδῆς οἶστωπος καὶ ριπτικὸς σκέ-
ψι. Ὑποτέρα ἀνοίξε τὰ θείλια τὸ νόμου,
τὰ συμβουλευθῇ καὶ ἐξάγει τὴν ἀπὸ-
φασί του.
—Ὁ κούκος δὲν φώναζε οὕτε γιὰ σέ-
να Μεμέτι, οὕτε γιὰ σένα Ἄλφ. Ὁ κού-
κος φώναζε γιὰ μένα !
Καὶ εἶκεν ἀσφαλῶς δικαίον.

νὰ ἔστω ὁ ἀεροποδολογῶν.
Ἡ ἴδεια αὐτὴ ἐμπνέει ὅλους ἐκείνους
ποὺ προσπαθοῦν νὰ κατακτήσουν τὴν
ἀπεδοθησαν ὅμως ἰδιότητες ποὺ δὲν ἔ-
χουν.

Τρεῖς εἶνε οἱ τρόποι ποὺ ἡμποροῦμεν
νὰ ἐξερρυνώσωμεν τὴν στρατοσφαί-
ραν. Με ἀεροστάτον, με ἀεροπλάνον καὶ με
βολίδα. Ἡ καθοδήγησις τοῦ ἀεροστάτου
δὲν εἶνε δυνατόν καὶ ἡμπορεῖ τοῦτο νὰ
κατέβῃ με τοὺς ἐν-
τὸν πᾶσαν τὴν ἐξερρυνήσιν
τῆς θαλάσσης ἢ εἰς μίαν
οἰανδήποτε ἀκατοκίαν
περιοχὴν.

Τὸ ἀεροπλάνον πα-
ρέχει περισσοτέρως
εὐκολίας μέχρι τῆς
στιγμῆς ὅμως δὲν κα-
ταρτῶνται νὰ κατα-
σκευασθῶν ἀερο-
πλάνο με ὅλα τὰ ἀ-
παιτούμενα ἐφόδια,
με ὅλα τὰ τεχνικά
τελειοποιήσεις.

Θωρηκτικῶς, ἡ βο-
λῆς τὴν αἰθέρων εἶ-
νε τὸ ἰερώδες μέσον
διὰ τὴν ἐξερρυνήσιν
τῆς στρατοσφαίρας.
Καὶ ὅταν ἀδύνατον ὑπὲρ
ὅψιν ὅτι εἰς τὴν στρα-

τοσφαίραν δὲν ὑπάρ-
χει ἀτμοσφαῖρα ἢ ὁ ἀήρ,
δὲν ὑπάρχει ὀλίγη
λαοδὴ τὸ ἐμπόδιον ποὺ
μειώνει τὴν ταχύτη-
τα, αἱ ἀεροπλανικαὶ
βολίδες θὰ φθάσουν
μέσῃν ταχύτητα 3.
000 μιλίων.

Ἄν φαντασθῶμεν
τώρα ὅτι κάποτε θὰ
καταστῇ δυνατόν ἡ κα-
τασκευὴ ἀεροπλανι-
κῶν βολίδων, ἡμπο-
ροῦμεν ἀπὸ τώρα νὰ
προβλέπωμεν ὅτι θὰ
καταρτῶνται ἡ καθιέρω-
σις συγκοινωνίας με-
ταξὺ Ἀμερικῆς καὶ
Εὐρώπης ὑπεράνω τοῦ
ἀπλούτου ὕψους. Ἀπὸ ἐ-
κεῖ ἡ ἀναπτύσσουσα
ὁδὸν τὴν ταχύ-
τητα καὶ μετὰ τρία
τάσσεται τῆς ὥρας θὰ
εὐρίσκονται ἐπάνω ἀπὸ
τὴν Νέαν Ὑόρκην, θὰ
χρειάζονται καὶ πάλιν ἐνα τέταρ-
τον διὰ νὰ κατέλ-
θουν καὶ συνολικῶς
75 λεπτὰ διὰ νὰ διασχίσουν τὸ ἀπὸ τοῦ
Λονδίνου εἰς Νέαν Ὑόρκην διάστημα !
Καθιερῶμεν εἰς τὸν στεγανὸν κλεισμέ-
νον θαλαμίσκον τῶν οἱ ἐπιβάται, θὰ ἴ-
δουν διὰ πρῶτον φοράν εἰς ὅλην τὴν
τῆς ὁδοῦ τὴν ἀνατολὴν εἰς τοὺς πό-
λους καὶ εἰς τὸν ὀλοκάβαρον οὐρανόν

πραγματοποιεῖται τὴν συντομία, φαίνε-
ται ὅμως ὅτι κάποτε θὰ πραγματοποιη-
θῇ. Μίαν ἡμέραν ἡμπορεῖ νὰ φθάσωμεν
εἰς τὴν σεληνὴν, ἐκεῖνον ὅμως ποὺ προ-
έχει εἶνε ν' ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ ἀνθρώπος
ἡμπορεῖ νὰ φθάσῃ εἰς παρόμοια ὕψη. Ἐ-
πὶ τοῦ παρόντος ἐκεῖνο ποὺ ἐλπίζομεν
νὰ ἐπιτύχουν οἱ εἰδικοί εἶνε ἡ κατα-
σκευὴ ἀεροπλανικῶν βολίδων ἱκανῶν
νὰ φθάσουν εἰς ὕψος 150 καὶ 200 μιλίων
ὕπερ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καὶ
ὅπου νὰ ἡμποροῦν νὰ μείνουν ἐπὶ ὀλί-
γα λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἄν τοῦτο κατορθω-
θῇ ποτὲ δὲν θὰ εἴνε ἀδύνατον ἡ κατα-
σκευὴ βολίδων καταλλήλων διὰ τὰ στρα-
τοσφαιρικὰ ταξίδια. Ἐγίναν ἦδη δοκιμαί
με ἀεροπλανικὰς βολίδας ποὺ ἔφθασαν
εἰς ὕψος ἑξήντα μιλίων καὶ ἐκάλυψαν
διάστημα 200 μιλίων εἰς δεκαεπτὰ λε-
πτὰ.

Ἡ πρώτη δοκιμὴ ἐγίνε τῷ 1931 εἰς τὸ
Ντεσσόου τῆς Γερμανίας, χωρὶς ὅμως
ἐπιβάτην. Ἄρα γε ὁ ἀνθρώπινος ὄργαν-
ισμός θὰ ἡμποροῦσιν ν' ἀνέβῃ εἰς παρό-
μοια ὕψη καὶ με παρομοίας ταχύτητας ;
Ἰδοὺ τὸ ἐρώτημα εἰς τὸ ὁποῖον οἱ εἰδι-
κοὶ ἀπαντοῦν ὅτι ἡ ἡμποροῦν ν' ἀνέβ-
ῃ ἂν ἡ ἀτμοσφαῖρα ἐντὸς τῶν θαλάμων
τῶν βολίδων εἴνε ἡ ἴδια τῆς γῆς.

Ὁ καιρὸς θὰ δειχῇ. Ὅπως οὐδὲ ποτε ἡ
λὺγιά κανεῖς σὺν σκέπτειται ὅτι θὰ φθά-
σῃ μίαν ἡμέραν νὰ πετᾷ εἰς μίαν ὥραν
ἀπὸ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

Τὸν ΚΑΛΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

Διὰ τοῦρκου περνοῦσαν μιά νύκτα ἐ-
ξω ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖον. Ἦσαν φίλοι
καὶ θυγατέρες νὰ κάνουν μαζί τὸν περιπα-
τὸ τους. Ἐξάρκει μέσα σπὴν νύκτα τῆς
νυκτὸς, κινουμένη ἡ φωνὴ ἐνός κούκου
ποὺ φώναζε :

—Κούκου, κούκου, κούκου !
Οἱ τοῦρκοι τὰχουν ὡς πολλὴ κακὸν οἰ-
νῶν αὐτὸ τὸ φῶναγμα τοῦ κούκου. Καὶ
γι' αὐτὸ οἱ δύο καὶ φίλοι γύρεψαν, ὁ
καθένας χωριστὰ, νὰ πετάξουν ἀπὸ πάνω
ποὺ τὴν γρουσουζιά.

—Γιὰ σένα, φώναζε ὁ κούκος, Μεμέτι ;
—Οχι, Ἄλφ, ὁ κούκος φώναζε γιὰ
σένα.

—Γιὰ σένα...
—Οχι, γιὰ σένα...
Τέλος πάντων οἱ δύο φίλοι με τὸ ζή-
τημα τοῦ κούκου, μάλιστα καὶ ἐγίναν
ἀπὸ δύο χωρὶα, καὶ ἡ διαφορά τους κατέ-
ληξε στὸν Καδῆ.

Ζήτησαν ἀκράδιστα ὁ Καδῆς τοὺς ὅ-
ριος νὰ πᾶνε ὑπὲρ ἀπὸ δύο μέρες.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτὸ ὁ Μεμέτις, ἡ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΨΥΧΙΚΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Τὸ «Ἐγκλημα τοῦ ψυχικοῦ» τοῦ Ἀκα-
δημικοῦ Κ. Παύλου Νιρβάνου ποὺ ἀρ-
χίζομεν νὰ δημοσιεύωμεν ἀπὸ σήμερον εἶ-
νε ἱστορικὸν μυθιστόρημα, ὅπως ὁ ἐκλε-
κτὸς συνεγράφει, ὁ ἀντικείμενον τῆς ἐπι-
στομῆς, εἶνε καὶ ἐνα κομμάτι ἀπὸ τὴν ζω-
νὴν καὶ εἰς τὴν χεῖρα τοῦ δημιουργοῦ του,
ἐφάρσε νὰ θῇ ἐνα κοινωνικὸν ἔργον, με
περιεχόμενον ὅσον λόγον καὶ με ἠθικὰ
συμπεράσματα ἀκόλυντα. Εἶνε ἀπὸ τὰ ἔρ-
γα, ποὺ θὰ μένουν πάντοτε νὰ καὶ θὰ
διδάσκουν τὴν νεότητά καὶ θὰ τὴν ἀπ-
νοῖν εἰς τὴν εὐθείαν.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Οἱ πρωῒνές ἐφημερίδες τῆς 13 Αὐγού-
στου 1911... εἶχανε, σὲ ἐπίσημῃ θέσιν τοῦ
φύλλου, κάτω ἀπὸ τρίτηλον τίτλον, με
μεγάλαι κεφαλαῖα στοιχεῖα καὶ με ἄλ-
λους χτυπητοὺς ὑποτίτλους, τὴν ἀκόλου-
θον συνταρακτικὴν εἰδησίην :

«Στυγερὸν ἐγκλημα διεπράχθη, κατὰ
τὴν προχθεσινήν νύκτα, κατὰ τὴν θείαν
Ψυχικὴν, τὸ ὁποῖον ἀφ' ἧς ἐγνώσθη, κρη-
τέει εἰς εὐλογον συγκλίνομεν τὴν ἡμετέ-
ραν κοινωνίαν, μὴ ἐξοικειωμένην εἰς
τοιαύτου εἰδὸς ἐγκλήματα. Ἐργάσιον
διεργόμενον, τυχαῖος, γὰρ τὴν μεση-
μβρίαν, ἐκ τῆς θέσεως ταύτης, διέκριναν
ἐντὸς μικρὰς χαράδρας, κειμένης ἐκεῖ
πλησίον, πτώμα νέας γυναίκας, κείμενον
ἐκτάδην καὶ κεκαλυμμένον ὑπὸ σφαιρίαν
λίθων, διὰ τῶν ὁποίων οἱ δρᾶσται τοῦ
ἐγκλήματος ἐπεχείρησαν, προφανῶς, ν

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΨΥΧΙΚΟΥ

φάλη ότι ο νέος του 14 ήταν άνακτω-
μένος σ' αυτή τη θρωμοδουλειά.
—Μιλάμε... είπε στο φίλο του. Νά αυ-
τό θυμηθής όμως.
Και χωρίς να πή λείει σε κανέναν αλ-
λον για τις υποψίες του, αποφάσισε να
παρακολουθήσει μοναχός του τον νέο του
14.
—Ο Μιγάλης δεν γελιέται... είπε στο
συνάδελφό του, φεύγοντας για να συγυ-
ρίσει τα δωμάτια. Νά το ξέρεις.

ΠΩΣ ΕΡΧΕΤΑΙ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΜ-
ΠΝΕΥΣΙ

Ο Νίκος Μολογάνθης, γόνος της πα-
λιές ησιώτικης οικογένειας των Μολο-
γάνθων, είχε φτάσει πρό δύο ετών εις
τάς 'Αθήνας, για να σπουδάσει την Ια-
τρική. Ορφανός από μητέρα, δεν είχε
στον κόσμο παρά τον γέρο του πατέρα,
έντιμο και άσημνητο στο νησί εμπόρο
ναυτικών ειδών, που με τη φιλαργυρία
του είχε κατορθώσει να σχηματίσει κο-
λούτιση περιουσία, και μερικούς μα-
κρινούς συγγενείς. Στο μεταξύ αυτό
πέθανε και ο πατέρας του και ο Νίκος,
μοναχονόμος και μόνος κληρονόμος του
γέροντος, ξεκικού είχε τώρα την πατρική
περιουσία, με έναν τρόπο ασυλλόγιστο.
Έξακολουθούσε πάντα να είναι φοιτη-
τής —είχε και κάποιες τιμητικές με-
τάλλες— φοιτητής της 'Ιατρικής— αλλά
πό καιρό τώρα, το Πανεπιστήμιο δεν τον
έδωκε. Στη διακοπή αυτή του σγέσι-
στος με την 'Ιατρική Σχολή είχε συντε-
λέσει κι' ένας σπουδαίος λόγος. Μιά ή-
μέρα, κάποιος τριτοετής συμφοιτητής
του τον είχε πάρει να ιδεί μία έγχειρη-
ση στο χειρουργικό αμφιθέατρο του Λι-
μνοτικού Νοσοκομείου. Ο Νίκος μόλις
αντίκρισε τους θορόβους και τους νοση-
μούς να έτοιμάζουν τα εργαλεία, έγινε
χλωμός σαν το κέρι και άρχισε να
νοιώθει, πως σκοτίζεται το φως του. Θέ-
λησε να βγεί αμέσως έξω, να τον γυ-
νήσει ο καθαρός αέρας, αλλά για να μη
γίνει γελοίος στους συναδέλφους του,
προσπάθησε να κρατήσει όπως μπορεί-
σε. Όταν άρχισε όμως η έγχειρησι και
είδε την πρώτη σταλαγματιά του αίμα-
τος να τρέχει κάτω από το μαχαίρι του
καθηγητή, σορβίσθηκε κάτω λιγυθυμι-
σμένος.

—Ποιος είναι αυτός ο γενναίος; ρώτη-
σε ο καθηγητής υμνώντας τα μάτια του
προς το αμφιθέατρο. Καλά θα κένει να
άφηση την Ιατρική και να έγγραφη στη
Θεολογία.

Ο Νίκος Μολογάνθης δεν μεταγράφη-
κε στη Θεολογία, αλλά ούτε και ξανα-
πάθηκε πιά στο Πανεπιστήμιο. Έξα-
νομήθηκε να ξεκοκκαλίσει την περιουσία
του, μοιράζοντας τις χαμένες του ώρες
μεταξύ γλεντιού και ύπνου. Όταν δεν
γλεντούσε με τις διάφορες παρέες, που
είχαν έρθι σ' αυτόν ένα γενναίο χορηγό,
πήγαινε στον κινηματογράφο, όπου τον
τραβούσαν ιδιαίτερα τα αστυνομικά
έργα. Όταν δεν πήγαινε στον κινη-
ματογράφο, είχε πάντα κάποιο έρωτικό
«ραντεβού», όπου κουλούρισε όλους τους
ρωμαντισμούς της θόδνης. Όταν δεν εί-
χε ραντεβού— κλενόνταν— στο δωμάτιό
του και διάβαζε. Εκπαίδευσε έτσι τα
φυλλάδια των λαϊκών μυθιστορημάτων,
που αγοράζε τακτικά από το κιόσκι της
γωνίας του ξενοδοχείου. Το δωμάτιό
του ήταν γεμάτο από συνέχειες δέκα
τουλάχιστον μυθιστορημάτων, που τις ε-
κόλουθους όλες μαζί. Και όταν δεν έ-
κανε τίποτε από όλα αυτά, κοιμόταν
ώρες δολοφάνης στη γραμμή, χωρίς καμ-
μία τάση στο φαντα. Σιγά-σιγά είχε
χάσει την αίσθησι του πραγματικού κό-
σμου και ζούσε περισσότερο μέσα στις
ρωμαντικές σκίες του κινηματογράφου
και στις αερίδες των τρομακτικών μυθ-
ιστορημάτων που διάβαζε, παρά μεταξύ
των ζωντανών ανθρώπων. Μέσα στον
φανταστικό αυτό κόσμο άνειρεούταν,
τώρα, να διαπρήξη και να δοξασθεί, έ-
πως άλλοι νέοι της ηλικίας του όνειρευ-
όνταν να διαπρήσουν σ' ένα προσημα-
στικό στάδιο. Έτσι σιγά-σιγά βρήκε το
φανταστικό και του πραγματικού είχαν
συγχύσει μέσα του, μ' ένα τρόπο περί-
εργο, ώστε πολλές στιγμές, να μη μπο-
ρή να ξεχωρίσει αν ήταν ο ίδιος σ' εκεί
του κινηματογράφου ή ζωντανός άνδρας.

Όταν έγινε το έγκλημα του Ψυχικού,
ο Νίκος Μολογάνθης δεν άφισε έφημε-
ρίδα της ημέρας έκλεινης να μη την δια-
βάσει. Του είχαν κάνει ιδιαίτερη εντί-

(Η συνέχεια στο επόμενο)

Ποιός είναι αυτός ο γενναίος; ρώτη-
σε ο καθηγητής υμνώντας τα μάτια του
προς το αμφιθέατρο. Καλά θα κένει να
άφηση την Ιατρική και να έγγραφη στη
Θεολογία.

Ο Νίκος Μολογάνθης δεν μεταγράφη-
κε στη Θεολογία, αλλά ούτε και ξανα-
πάθηκε πιά στο Πανεπιστήμιο. Έξα-
νομήθηκε να ξεκοκκαλίσει την περιουσία
του, μοιράζοντας τις χαμένες του ώρες
μεταξύ γλεντιού και ύπνου. Όταν δεν
γλεντούσε με τις διάφορες παρέες, που
είχαν έρθι σ' αυτόν ένα γενναίο χορηγό,
πήγαινε στον κινηματογράφο, όπου τον
τραβούσαν ιδιαίτερα τα αστυνομικά
έργα. Όταν δεν πήγαινε στον κινη-
ματογράφο, είχε πάντα κάποιο έρωτικό
«ραντεβού», όπου κουλούρισε όλους τους
ρωμαντισμούς της θόδνης. Όταν δεν εί-
χε ραντεβού— κλενόνταν— στο δωμάτιό
του και διάβαζε. Εκπαίδευσε έτσι τα
φυλλάδια των λαϊκών μυθιστορημάτων,
που αγοράζε τακτικά από το κιόσκι της
γωνίας του ξενοδοχείου. Το δωμάτιό
του ήταν γεμάτο από συνέχειες δέκα
τουλάχιστον μυθιστορημάτων, που τις ε-
κόλουθους όλες μαζί. Και όταν δεν έ-
κανε τίποτε από όλα αυτά, κοιμόταν
ώρες δολοφάνης στη γραμμή, χωρίς καμ-
μία τάση στο φαντα. Σιγά-σιγά είχε
χάσει την αίσθησι του πραγματικού κό-
σμου και ζούσε περισσότερο μέσα στις
ρωμαντικές σκίες του κινηματογράφου
και στις αερίδες των τρομακτικών μυθ-
ιστορημάτων που διάβαζε, παρά μεταξύ
των ζωντανών ανθρώπων. Μέσα στον
φανταστικό αυτό κόσμο άνειρεούταν,
τώρα, να διαπρήξη και να δοξασθεί, έ-
πως άλλοι νέοι της ηλικίας του όνειρευ-
όνταν να διαπρήσουν σ' ένα προσημα-
στικό στάδιο. Έτσι σιγά-σιγά βρήκε το
φανταστικό και του πραγματικού είχαν
συγχύσει μέσα του, μ' ένα τρόπο περί-
εργο, ώστε πολλές στιγμές, να μη μπο-
ρή να ξεχωρίσει αν ήταν ο ίδιος σ' εκεί
του κινηματογράφου ή ζωντανός άνδρας.

Όταν έγινε το έγκλημα του Ψυχικού,
ο Νίκος Μολογάνθης δεν άφισε έφημε-
ρίδα της ημέρας έκλεινης να μη την δια-
βάσει. Του είχαν κάνει ιδιαίτερη εντί-

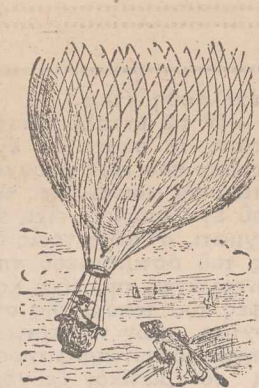
Ο άμαρτωλός

Πού πάεις, πού πας, άμαρτωλέ, πού πας, κρηματομένε;
Το λάδι σου είναι νερό, και το κερί σου έζωλο
και το λιβάνι που κρατείς κουφάλο 'ναι κ' έκεινο.
Άμε να ντύσης άρρωστα, άμε να ντύσης ξένα,
να ντύσης και τα πλάινα και πτωχοπαντρεμένα,
τότες και σύ, άμαρτωλέ, θα σώσεις την ψυχή σου.
(Δημιωτικό τραγούδι)

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΛΑΖΕΤΕ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

ΨΕΥΤΙΕΣ ΜΕ ΠΕΡΙΚΕΦΑΛΑΙΑ!

γερμανική έκδοσι, προσδόνοντας και ίδικες
του. Δία τους άναγνώστες του (Εσπερίου)
παρόθεντες μερικες από τις περιπέτειες
του Μυγκάουζεν, με την σεβασμιότητα ότι οι
νοσημότερες αυτές ψευτιες, θα τους κάνουν
να γέλουν με την καρδιά των, και σήμε-
ρα, όπως και εις τις επόμενες συνέχειες.

Όταν ήμουν — άφηγείται ο θαρράνος
τάνον, διασκεδάσα πολλές φορές τη μο-
Μυγκάουζεν — στην υπηρεσία του Σουλ-
τονισία του, οι χρονογράφοι θα φιλοζο-
πούσαν άπάνω στα έλαστρία, που τον
κίοναν να φθάσι στο έγκλημα — ένα
έγκλημα που δεν ήταν άτιμωτικό, όχι τέ-
λους άφού τα έλαστρία της κλοπής εί-
χαν άποκλεισθή από την 'Ανάκριση — να
κορίτσια δέν τον ασώμασαν σαν ήρωα.
Παραγγέλια να το είχε τέτοιο έγκλημα,
δέν θα μπορούσε να γίνη τόσο ταιρια-
σμένο άπάνω στα μέτρα του. Συλλογι-
σθηκε τη φυλακή. Αύτη όμως δέν τον
τράμαζε, δά ήταν μία περιπέτεια πασα-
πάνω. Έπειτα μπορούσε να δραπέτευση
απ' τη φυλακή. 'Αλλη περιπέτεια και
άλλη δόξα. Θάνατι να μην ύπηρεταν τί-
ματα στη μέση. Συλλογίσθηκε ακόμα
και την πιθανότητα μιάς καταδίκης του
εις θάνατον. 'Αλλά γι' αυτό θα έπαυαν
τά μέτρα του, όστε, σε ώρα άνάγκης,
ν' άποδείξη την άθωότητα του, έπικαλού-
μενος το «άλλοιθι». Και όσο γι' αυτό ή-
πελόγιζε άπάνω στον φίλο του, τον Στέ-
φανο Σεφέρη, με τον όποιον —τι εύτυ-
χημένη σύμπτωση— τη θρασειά του έγκλη-
ματος του Ψυχικού είχαν πάει διακριθή
ως τη Χαλκίδα, όπου και είχαν διακρινό-
ρευσει. Θά έκανε, λοιπόν, κοινωνία με
τον μυθικό του τον Στέφανο, που ήταν ο
πιο έμπιστος φίλος του και άν τα πρ-
αγματα έρθαναν σε τέτοιο σημείο —τό
δέν θα έφταναν— ο Στέφανος θα ήταν
έκει γιά να τον σώση, έστω και στην ε-
λευτασία στιγμή, έστω και μπροστά στη
λαμψητόμο, όπως συμβαίνει κάποτε με
μυθιστορήματα, όταν την ώρα που έτοι-
μάζεται να τραβήξη το σκονιό ο δήος ε-
φτάνει καλπάζοντας ένας άπιστοαλμένος
να του άποσπάσει από τα χέρια του τόν
άθωο καταδίκη.

—Αν θρεθή όμως ο πραγματικός ένο-
χος;... σκέφθηκε πάλι, άφού κατέστρωσε
όλο αυτό το λαμπρό σχέδιο.
Φυσικά, άν άνεκαλύπτετο ο πραγμα-
τικός ένοχος, το άρωσι σχέδιο του Νίκου
Μολογάνθη θα ναυαγούσε.
Με την άγωνία αυτή είχε περάσει έ-
νας μήνας. Ο Νίκος διάβαζε τακτικά έ-
κτες τις έφημερίδες. Δέκα ημέρες μετά
το έγκλημα, δέν γινότανε κανένας λό-
γος γι' αυτό. 'Αλλά, από ημέρα σε ήμέ-
ρα, μπορούσαν ν' άνακαλυφθούν οι ένο-
χοι. Πριν θάλη σε ένέργεια το τολμηρό
του σχέδιο άποφάσισε να περιμένη ακό-
μα. Οι ημέρες όμως περνούσαν με ήμε-
ρα, ποτε δέν έδειχνε πως μπορούσε να χυθή
το παρορμηκότερο φως στο σκοτεινό έ-
γκλημα. 'Όταν, τέλος πάντων, το πρωί έ-
κείνο ο ύπνρτής του ξενοδοχείου, ο ή-
ποιος αντίπροσώπευε γι' αυτόν την κοινή
γνώμη, που σπάνια γελιέται σ' αυτές τις
περιστάσεις, του έλεγε πως πάει πιά, ξε-
γράφει αυτή ή ύπόθεση, επειδή σ' αυτή
αυτός πως δέν ύπηρεχε πιά φόβος να έρε-
θούν οι πραγματικοί ένοχοι. Και δέν υπό-
ρεσε να κρύψη τη χαρά του από τον ύ-
πνρτή.

(Η συνέχεια στο επόμενο)

Ποιός είναι αυτός ο γενναίος; ρώτη-
σε ο καθηγητής υμνώντας τα μάτια του
προς το αμφιθέατρο. Καλά θα κένει να
άφηση την Ιατρική και να έγγραφη στη
Θεολογία.

Ο Νίκος Μολογάνθης δεν μεταγράφη-
κε στη Θεολογία, αλλά ούτε και ξανα-
πάθηκε πιά στο Πανεπιστήμιο. Έξα-
νομήθηκε να ξεκοκκαλίσει την περιουσία
του, μοιράζοντας τις χαμένες του ώρες
μεταξύ γλεντιού και ύπνου. Όταν δεν
γλεντούσε με τις διάφορες παρέες, που
είχαν έρθι σ' αυτόν ένα γενναίο χορηγό,
πήγαινε στον κινηματογράφο, όπου τον
τραβούσαν ιδιαίτερα τα αστυνομικά
έργα. Όταν δεν πήγαινε στον κινη-
ματογράφο, είχε πάντα κάποιο έρωτικό
«ραντεβού», όπου κουλούρισε όλους τους
ρωμαντισμούς της θόδνης. Όταν δεν εί-
χε ραντεβού— κλενόνταν— στο δωμάτιό
του και διάβαζε. Εκπαίδευσε έτσι τα
φυλλάδια των λαϊκών μυθιστορημάτων,
που αγοράζε τακτικά από το κιόσκι της
γωνίας του ξενοδοχείου. Το δωμάτιό
του ήταν γεμάτο από συνέχειες δέκα
τουλάχιστον μυθιστορημάτων, που τις ε-
κόλουθους όλες μαζί. Και όταν δεν έ-
κανε τίποτε από όλα αυτά, κοιμόταν
ώρες δολοφάνης στη γραμμή, χωρίς καμ-
μία τάση στο φαντα. Σιγά-σιγά είχε
χάσει την αίσθησι του πραγματικού κό-
σμου και ζούσε περισσότερο μέσα στις
ρωμαντικές σκίες του κινηματογράφου
και στις αερίδες των τρομακτικών μυθ-
ιστορημάτων που διάβαζε, παρά μεταξύ
των ζωντανών ανθρώπων. Μέσα στον
φανταστικό αυτό κόσμο άνειρεούταν,
τώρα, να διαπρήξη και να δοξασθεί, έ-
πως άλλοι νέοι της ηλικίας του όνειρευ-
όνταν να διαπρήσουν σ' ένα προσημα-
στικό στάδιο. Έτσι σιγά-σιγά βρήκε το
φανταστικό και του πραγματικού είχαν
συγχύσει μέσα του, μ' ένα τρόπο περί-
εργο, ώστε πολλές στιγμές, να μη μπο-
ρή να ξεχωρίσει αν ήταν ο ίδιος σ' εκεί
του κινηματογράφου ή ζωντανός άνδρας.

Όταν έγινε το έγκλημα του Ψυχικού,
ο Νίκος Μολογάνθης δεν άφισε έφημε-
ρίδα της ημέρας έκλεινης να μη την δια-
βάσει. Του είχαν κάνει ιδιαίτερη εντί-

Ό θαρράνος Μυ-
γκάουζεν άποσκαλεί
διακόσια χρόνια έ-
ως τώρα τους φιλο-
ναγνώστες. Διότι
πρό τούτων σκεδόν
χρόνων, ένεφανισθή
εις το 'Αννόνδερον
της Γερμανίας, ο
που ένεφανισθή
επί του ήρωος να
διηγήται τις άφάν-
ταστες με και έ-
καρδιστικές τερατο-
λογίες του. Κάποι-
ος πατριώτης του,
ο Ροδόλφος Ερρί-
κ Ράουε, τις μετε-
έφισε και τις έέ-
ωσε άγγλικά. 'Αλ-
λος κατόπιν, ο ποι-
ητής Γοττφρείδος
Λίνχαουζεν. Μπυ-
γκερ τις έγινεσε σε
του. Δία τους άναγνώστες του (Εσπερίου)
παρόθεντες μερικες από τις περιπέτειες
του Μυγκάουζεν, με την σεβασμιότητα ότι οι
νοσημότερες αυτές ψευτιες, θα τους κάνουν
να γέλουν με την καρδιά των, και σήμε-
ρα, όπως και εις τις επόμενες συνέχειες.

Όταν ήμουν — άφηγείται ο θαρράνος
τάνον, διασκεδάσα πολλές φορές τη μο-
Μυγκάουζεν — στην υπηρεσία του Σουλ-
τονισία του, οι χρονογράφοι θα φιλοζο-
πούσαν άπάνω στα έλαστρία, που τον
κίοναν να φθάσι στο έγκλημα — ένα
έγκλημα που δεν ήταν άτιμωτικό, όχι τέ-
λους άφού τα έλαστρία της κλοπής εί-
χαν άποκλεισθή από την 'Ανάκριση — να
κορίτσια δέν τον ασώμασαν σαν ήρωα.
Παραγγέλια να το είχε τέτοιο έγκλημα,
δέν θα μπορούσε να γίνη τόσο ταιρια-
σμένο άπάνω στα μέτρα του. Συλλογι-
σθηκε τη φυλακή. Αύτη όμως δέν τον
τράμαζε, δά ήταν μία περιπέτεια πασα-
πάνω. Έπειτα μπορούσε να δραπέτευση
απ' τη φυλακή. 'Αλλη περιπέτεια και
άλλη δόξα. Θάνατι να μην ύπηρεταν τί-
ματα στη μέση. Συλλογίσθηκε ακόμα
και την πιθανότητα μιάς καταδίκης του
εις θάνατον. 'Αλλά γι' αυτό θα έπαυαν
τά μέτρα του, όστε, σε ώρα άνάγκης,
ν' άποδείξη την άθωότητα του, έπικαλού-
μενος το «άλλοιθι». Και όσο γι' αυτό ή-
πελόγιζε άπάνω στον φίλο του, τον Στέ-
φανο Σεφέρη, με τον όποιον —τι εύτυ-
χημένη σύμπτωση— τη θρασειά του έγκλη-
ματος του Ψυχικού είχαν πάει διακριθή
ως τη Χαλκίδα, όπου και είχαν διακρινό-
ρευσει. Θά έκανε, λοιπόν, κοινωνία με
τον μυθικό του τον Στέφανο, που ήταν ο
πιο έμπιστος φίλος του και άν τα πρ-
αγματα έρθαναν σε τέτοιο σημείο —τό
δέν θα έφταναν— ο Στέφανος θα ήταν
έκει γιά να τον σώση, έστω και στην ε-
λευτασία στιγμή, έστω και μπροστά στη
λαμψητόμο, όπως συμβαίνει κάποτε με
μυθιστορήματα, όταν την ώρα που έτοι-
μάζεται να τραβήξη το σκονιό ο δήος ε-
φτάνει καλπάζοντας ένας άπιστοαλμένος
να του άποσπάσει από τα χέρια του τόν
άθωο καταδίκη.

Φαντάζεσθε την έκπληξη μου όταν εί-
δα να πέφτι δυο όρνιθες μπρός από τη
θάρκα μου ένα επικρυμμένο καρπο-
τοάκι. 'Ηταν κρεμασμένο σε ένα πελώ-
ριο μπαλόνι... Μέσα στο άμάξι ήταν έ-
νας άνδρας και μισό πρόβατο που φα-
νόνταν ψιμμένο. Μόλις συνήλθα από την
κατάπληξη μου έτρεξα μαζί με τους συν-
τρόφους μου γύρω από το περίεργο αυ-
τό πράγμα που όλκηναι.
Ο άνδρας αυτός που έμοιαζε γιά
Γάλλος, άλλως τε αυτό δέν νά ένδι-
αφέρει, είχε κρεμάσει σε κάθε τόπη του
πολύτιμες άλυσσίδες ρολογιών με ένδυ-
μα και πάνω σ' αυτά νομίζω πως ήταν
εικόνες μεγάλων άνδρών και γυναικών.
'Από κάθε κομνητροπία του κρεμόταν
κι' ένα χρυσό μενταγιόν που άείζε το-
λμαχιστον έκασο δούκατα και σε κάθε δα-
κτυλό του φορούσε ένα πολύτρο δακτυ-
λίδι με μπριλάντια. Οι τόσες που σαρ-
κακίο του ήταν γεμάτες πουνγιά με
χρυσόφι σε σημείο που δέ μπορούσε να
πάρει τα πόδια του από το ένοχος. Γιά
το θεο, σκέφθηκα, ο άνθρωπος αυτός
θα έχη προφάσεις μεγάλες ύπηρεσίες
στην ανθρωπότητα γιά να τον φορτί-
σουν οι άρχοντες και οι άριστοκράτες
με άλη την τοικουνία που δεικνουν
σήμερα, με τόσα δώρα.

Παρ' όλα αυτά ο ξένος φαίνόταν πως
τάρα ήταν σε κακή κατάσταση και δέν
μπορούσε να μιλήρη. Όταν πέρασε λί-
γη ώρα συνέλαβε λίγο και τότε μιάς άφ-
γήθηκε τα έφη:
—Έγώ, ειπε, δέν είχα ούτε μισό ό-
τε νύνησι γιά να έφεύρω από το αε-
ρόστατο, είχα όμως την τόλημ και το
θάρρος που κάνουν τον αεροπόρο και το
οκονομάτι ν' άνεβαίνουν στα ύψη
κι' έτσι άνέβηκα πολλές φορές με αυ-
τό και έκανα θόλτες στον αέρα. Πρό έ-
πτά ή όκτώ έβδομάδων — έχω χάσει πιά
το λογαριασμό — ύψώθηκα από ένα λό-
φο του Κόρνουαλ στην 'Αγγλία και πή-
ρα μαζί μου κι' ένα πρόβατο γιά να κά-
μω διάφορα παιγνίδια μπρός στις χιλιά-
δες τών θεατών που χάφειαν.

Γιά κακή μου τύχη μόλις άνεβόηκα δέκα
λεπτά, γύρισε ο καιρός κι' άντι να με
σπρήξη προς το 'Έβρετερ από λογάρια-
να κάπνισ, με τράπησε προς τη θάλα-
σα και, όπως συμπεραίνω, άπάνω απ'
αυτήν πέρασα ως σήμερα κρεμασμένος
σε άνυπολόγιστο ύψος.
Εύτυχώς που δέν είχα προφάσεις να
κάμω τα παιγνίδια μου με το πρόβατο.
Γιατί την τρίτη ημέρα άφού άρχισα το
ένανσιό ταξίδι, πεινούσα τόσο πολύ που
ανάγκασθην να το σφάζω. Κι' άφού πέ-

Όταν ήμουν — άφηγείται ο θαρράνος
τάνον, διασκεδάσα πολλές φορές τη μο-
Μυγκάουζεν — στην υπηρεσία του Σουλ-
τονισία του, οι χρονογράφοι θα φιλοζο-
πούσαν άπάνω στα έλαστρία, που τον
κίοναν να φθάσι στο έγκλημα — ένα
έγκλημα που δεν ήταν άτιμωτικό, όχι τέ-
λους άφού τα έλαστρία της κλοπής εί-
χαν άποκλεισθή από την 'Ανάκριση — να
κορίτσια δέν τον ασώμασαν σαν ήρωα.
Παραγγέλια να το είχε τέτοιο έγκλημα,
δέν θα μπορούσε να γίνη τόσο ταιρια-
σμένο άπάνω στα μέτρα του. Συλλογι-
σθηκε τη φυλακή. Αύτη όμως δέν τον
τράμαζε, δά ήταν μία περιπέτεια πασα-
πάνω. Έπειτα μπορούσε να δραπέτευση
απ' τη φυλακή. 'Αλλη περιπέτεια και
άλλη δόξα. Θάνατι να μην ύπηρεταν τί-
ματα στη μέση. Συλλογίσθηκε ακόμα
και την πιθανότητα μιάς καταδίκης του
εις θάνατον. 'Αλλά γι' αυτό θα έπαυαν
τά μέτρα του, όστε, σε ώρα άνάγκης,
ν' άποδείξη την άθωότητα του, έπικαλού-
μενος το «άλλοιθι». Και όσο γι' αυτό ή-
πελόγιζε άπάνω στον φίλο του, τον Στέ-
φανο Σεφέρη, με τον όποιον —τι εύτυ-
χημένη σύμπτωση— τη θρασειά του έγκλη-
ματος του Ψυχικού είχαν πάει διακριθή
ως τη Χαλκίδα, όπου και είχαν διακρινό-
ρευσει. Θά έκανε, λοιπόν, κοινωνία με
τον μυθικό του τον Στέφανο, που ήταν ο
πιο έμπιστος φίλος του και άν τα πρ-
αγματα έρθαναν σε τέτοιο σημείο —τό
δέν θα έφταναν— ο Στέφανος θα ήταν
έκει γιά να τον σώση, έστω και στην ε-
λευτασία στιγμή, έστω και μπροστά στη
λαμψητόμο, όπως συμβαίνει κάποτε με
μυθιστορήματα, όταν την ώρα που έτοι-
μάζεται να τραβήξη το σκονιό ο δήος ε-
φτάνει καλπάζοντας ένας άπιστοαλμένος
να του άποσπάσει από τα χέρια του τόν
άθωο καταδίκη.

Όταν ήμουν — άφηγείται ο θαρράνος
τάνον, διασκεδάσα πολλές φορές τη μο-
Μυγκάουζεν — στην υπηρεσία του Σουλ-
τονισία του, οι χρονογράφοι θα φιλοζο-
πούσαν άπάνω στα έλαστρία, που τον
κίοναν να φθάσι στο έγκλημα — ένα
έγκλημα που δεν ήταν άτιμωτικό, όχι τέ-
λους άφού τα έλαστρία της κλοπής εί-
χαν άποκλεισθή από την 'Ανάκριση — να
κορίτσια δέν τον ασώμασαν σαν ήρωα.
Παραγγέλια να το είχε τέτοιο έγκλημα,
δέν θα μπορούσε να γίνη τόσο ταιρια-
σμένο άπάνω στα μέτρα του. Συλλογι-
σθηκε τη φυλακή. Αύτη όμως δέν τον
τράμαζε, δά ήταν μία περιπέτεια πασα-
πάνω. Έπειτα μπορούσε να δραπέτευση
απ' τη φυλακή. 'Αλλη περιπέτεια και
άλλη δόξα. Θάνατι να μην ύπηρεταν τί-
ματα στη μέση. Συλλογίσθηκε ακόμα
και την πιθανότητα μιάς καταδίκης του
εις θάνατον. 'Αλλά γι' αυτό θα έπαυαν
τά μέτρα του, όστε, σε ώρα άνάγκης,
ν' άποδείξη την άθωότητα του, έπικαλού-
μενος το «άλλοιθι». Και όσο γι' αυτό ή-
πελόγιζε άπάνω στον φίλο του, τον Στέ-
φανο Σεφέρη, με τον όποιον —τι εύτυ-
χημένη σύμπτωση— τη θρασειά του έγκλη-
ματος του Ψυχικού είχαν πάει διακριθή
ως τη Χαλκίδα, όπου και είχαν διακρινό-
ρευσει. Θά έκανε, λοιπόν, κοινωνία με
τον μυθικό του τον Στέφανο, που ήταν ο
πιο έμπιστος φίλος του και άν τα πρ-
αγματα έρθαναν σε τέτοιο σημείο —τό
δέν θα έφταναν— ο Στέφανος θα ήταν
έκει γιά να τον σώση, έστω και στην ε-
λευτασία στιγμή, έστω και μπροστά στη
λαμψητόμο, όπως συμβαίνει κάποτε με
μυθιστορήματα, όταν την ώρα που έτοι-
μάζεται να τραβήξη το σκονιό ο δήος ε-
φτάνει καλπάζοντας ένας άπιστοαλμένος
να του άποσπάσει από τα χέρια του τόν
άθωο καταδίκη.

Καταδίκη αυτοκινήτων

Διά λόγους έντυπωσιακούς, μερικοί
κάτοικοι του Γιοκάνεσμπουργκ της Νο-
τίου 'Αφρικής, έσκέφθησαν να κάθουν
σε μία μεγάλη φωτιά όλα τα παλιά αυ-
τοκίνητα που προεβόλιναν δυστυχισμένα.
Έμειναν καμιά έκταστροπία ένο-
χα αυτοκίνητα και τους έδωσαν φωτιά.
Οι άλλες έφθασαν σε μεγάλο ύψος και
το θέμα ήταν αληθινα πρωτοφανές.
Γύρω από την πυρην άρραγανή τότε
ένος έξωφρενικού χορός και η «εορτή»
διήρκεσε όλην την νύκτα.
Οι κάτοικοι πολυτέλνν αυτοκινήτων
ας προσέχουν μήπως ή πρωτότυπος αυτή
τιμωρία διαδοθή.

ΑΕΤΟΙ ΣΤΟ ΤΣΙΡΚΟ

“Ενας άνθρωπος που δαμάζει όχι μόνον τα θηρία, αλλά και τα
όρνεα. — Η γοντευτική δύναμις των ματιών του.

Στους παλιούς καιρούς τύχαινε να
βλέπη κανείς συχνά μεγάλα άμάξια με
ταξιδιώτες, που πήγαιναν απ' το ένα μέ-
ρος στο άλλο είτε γιά δουλειές τους
—όπου δέν ύπηρεχαν άλλα μέσα συγκοι-
νωσίας — είτε και γιά εύχαρίστητά τους.
Γιά έκδρομές, 'Ηταν τα λεγόμενα πλα-
νόςια σπία, και μέσα σ' αυτά κατοικού-
σαν, έτρωγαν, έκοιμόντο, έπαιζαν,
ζούσαν οι άνθρωποι γιά αρκετές ήμέ-
ρες.

Τέτοια σπία — αυτοκίνητα τώρα — ύ-
πάρχουν και στην εποχή μας στην 'Α-
μερική και μάλιστα είναι της μόδας και
όμοιος ήμιορεί να διαθέση τ' ανάλογα
χρήματα μισρά εύκολάστα ν' άποσ-
αση να ταξιδεύρη σε τέτοιο ('πλανόςιο')
σπία. Γι' αυτό και μένα δέν μου έκανε
καμμία έντυπια όταν είδα ένα τέτοιο
σπία. 'Αλλά το άμάξι που συνήντησα εί-
χε γιά ταξιδιώτες όχι ανθρώπους, αλ-
λά... έξημερωμένα άρπακτικά πουλιά.
Δέν μπορούσα φυσικά να φάω να μου
διαφύγη ένα τέτοιο άξιοπεριεργό θέ-
μα και γι' αυτό έτρεξα να έπισκευά-
την κατοικία αυτή. 'Ητο άξιοπεριεργόν
το πράγμα : Στο παράθυρο έπάνω, σε
μία σιδερένια ράβδο, έκάθηντο ένας μι-
κρός μπουφός. Κοντά του ήτο ένας νέ-
ος, του όποιου τα καθαρά, γαλανά μά-
τια, έφαίνετο να έχουν μία ιδιαίτερη
δύναμη. Είνε ο Μπίλλ Γένκινς, ο καλ-
λίτερος και μοναδικός θηριοδαμαστής.

Ο Μπίλλ είναι παλινγνώστος. Και οι μα-
θητευόμενοι του δέν είναι λείοντες και
τίγρεις, αλλά άρπακτικά πτηνά.

Τα νεύτα του τα πέρασε ο Μπίλλ με-
σα στα άπέραντα λειβάδια της Βορείου
'Αμερικής. Έπειτα ταξίδεψε. 'Αλλα παρ'
όλα τα πολυάρθρα ταξίδια του ανά τον
κόσμον δέν έέχασε ποτέ την παρτίδα
του. 'Υπερήφανος ποτέ την παρτίδα
έέλλα που σκούφονε του με το όνομα έ-
νος ένδοξου γερμανικού πολέμου
πλοίου, του όποιου ήτανε γιά πολλά
χρόνια μέλος του πληρώματος. Αί άνα-
μνήσεις του ανθρώπου που έχω άναπα-
ντί μου στρέφονται όλοένα και περισσ-
οτερο στο παρελθόν. Δέν ήμουν τίπο-
τε, όταν πήγα εκεί στην 'Αμερική, δι-
ηγείται μόνος του. Δέν φοβόμουνά όμως
καθόλου. Μπορούσα να υπερηκόησω κά-
θε έμπόδιο και έμαθα να άναγνί και να
δαμάζω τα ζώα όταν δριοκόμουν μέσα
στα άναριθμητα κοπάδια, που δόσκουν
έκει έπάνω.

Όταν ζήση κανείς, όπως έγώ, τα πε-
ρισσότερα του χρόνιό πάνω με το άλογο,
συνδέεται και ψυχικά μαζί του.
'Αλλά πώς τώρα ο Μπίλλ έγινε γνώρι-
μος και φίλος των άρπακτικών πτηνών;
Αυτό είναι το σπουδαιότερο και το πιο
ένδιαφέρον. Και μου το έξηγει ο Μπίλλ.

—Έκει που ήμουν ατά ζούσα σ' ένα
πέραντα λειβάδι, με ηλιοσάνη, τα
ζώα και ήμουν πάντοτε μαζί τους κα-
λώς φίλος. Βέβαια υπάρχουν και έξαι-
ρέσεις. Πρώτα-πρώτα άσυχολήθηκα με
την προπόνησι των άλόγων. Αυτό το εί-
δους και σε ισ πριν στο στίβο. Έπειδή
έκει σ' τα λειβάδια της 'Αμερικής, μπο-
ρούσα να συνδώς το πάθος μου στο κυ-
νήγι με την ήπιασση, με θεωρούσανε
σπουδαίο ήπια. 'Αλλά πάντοτε προσπα-
θει κανείς να κάνει κάτι καλλίτερο.
Και από τότε αισθάνθηκα την αγάπη
γιά τα ζώα. Προσπάθησα να καταλάβω
τη σκέψη τους και μελετούσα τον χα-
ρακτήρα τους.

Ύστερα από τα άλογα αισθάνθηκα μία
ιδιαίτερη αγάπη γιά τους αετούς. Και
πρό ες έτών άρχισα να άσυχολούμαι με

Άσφαλές τεκμήριον

—Μήπως την ώρα που έλειπα έστειλε
ή μισία το λογαριασμό στον άνδρα
μου;
—Δέν πιστεύω, γι'ατί πρό όλίγου τον ά-
κουσα να τραγουδά.

Λογικόν

εσατρώνης. — Θα προτιμούσα ο προδό-
της να αυτοκτονή με περίσσοφο στην
τρίτη πράξι άντι να δηλητηριασθή.
Ο συγγραφέας.—Γιατί;
Οεατρώνης.—Γιατί με την πιστολιά θα
ζυγνίσουν οι θεαταί.

Και ο Μπίλλ κουνάει καταφατικά το
κεφάλι:
—Άκριδώς αυτό είναι το παράξενο,
πως και αυτά τα ζένα άρπακτικά πτηνά
έρχονται με έμπιστοσύνη κοντά μου. Έ-
δω κυττάτε.

Και ο Γένκινς μου δείχνει πολλές ει-
κόνες από ζωολογικούς κήπους, που
στέκεται μπρός σε κλουθιά άρπακτικών
πτηνών και τα ζένα αυτά ζώα τόν άφί-
νουν να τα καίδηρη στο λαίμο.
'Ο Μπίλλ, παίρνει κατόπιν από το πα-
ράθυρο, τόν μικρόν μπουφόν και τόν
βάζει έπάνω στον ώμο του. Έπειτα έ-
ξακολουθεί την διήγησί του.

—Η ειδικότης του να προπονά ζώα και
ή άξια της έγκειται εις το ότι δέν προ-

πονά μόνον σταιραετούς και θαλασσί-
νους αετούς, αλλά έτι μεταξύ των ζώων
μου εύρίσκονται επίσης αετός ο μπου-
φός και αετός ο κόρακας. Και ή συμ-
βίαιος αυτή δέν ήταν

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

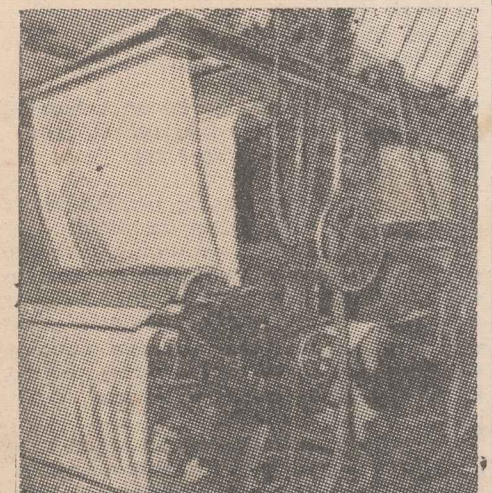
ΑΠΟ ΤΟ ΓΑΛΛΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΝΤΑΙ
ΜΑΛΛΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

ΑΙ τεχνολογία υφαντικά υλικά, οι οποίοι συναγινώσκονται, διαρκώς περισσότερον τὰς φυσικὰς ίνας, εἶνε υλικά ἐκτός σπινθύνων ἐξαιρέσεων φυσικῆς προελεύσεως. Αὐτὸ συμβαίνει ἐπίσης καὶ μετὰ τὸν βαμβάκα. Ἀντικείμενα ἡ μέταξα καὶ ἡ διαφορὰ εἰς αὐτῆς τῆς προελεύσεως τῶν ἡμιόλων τῶν ἀντικαταστάσιν τῶν δι' ἄλλων τεχνικῶν ὑλῶν φυσικῆς προελεύσεως.

Εἰς πολλὰς χώρας ἐγένοντο κατὰ καιροὺς αὐτὰ περὶ αὐτὰς χωρὶς ὅμως ἰκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Οὕτως αἱ ὑλὲς αἱ ὅποιαι εἰς Γερμανίαν εἶχαν ἐφευρεθῆ διὰ τὴν ἀντικατάστασιν τῶν ἐρίων ὑπερτοῦσαν, διότι δὲν εἶχαν οὐτὴν ἰδίαν ἀπομονωτικὴν δύναμιν οὐτὴν τὴν ἰδίαν ἰκανότητα συμπλήσεως.

Τελεστικῶς, κατὰ μίαν μακρὰν ἐργασίαν τοῦ καθηντοῦ Φερρετί, ἐφευρέθη εἰς Ἰταλίαν μία νέα τεχνικὴ ἰνῶν, ἡ ὁποία παρουσιάζει μίαν χημικὴν σύνθεσιν πολὺ συγγενικὴν πρὸς τὸ ἐρίον καὶ συγκρινώμενη εἶνε ὅπως αὐτὸ ζωικῆς προελεύσεως, ἀφοῦ ἡ πρώτη ἰνὴ εἰς τῆς ὁποίας

Μηχανὴ πρὸς ἣν ἔλθον τῆς τυρίνης, τῆς προοριζομένης διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ τεχνικοῦ ἐρίου, ἐν Ἰταλίᾳ.

κατασκευάζεται εἶνε ἡ τυρίνη τοῦ γάλακτος.

Ἡ δὲ μετὰ τὴν νέαν αὐτὴν ἐφεύρεσιν ἡ Ἰταλία, ἡ ὁποία ἐξήρτητο κατὰ τὰ τρία τέταρτα ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ὡς πρὸς τὴν καταναλώσιν τῆς τοῦ ἐρίου, θὰ ἔχῃ ἐντέλῃ οὖν τὴν δυνατότητα νὰ ἐξαγοράσῃ εἰς μεγάλῳ βαθμῷ τὰς εἰσαγωγὰς ὑφαντικῶν ὑλῶν. Ἐξ ἄλλου ἡ βιομηχανία τοῦ γάλακτος δὲ εὖρη μίαν νέαν διεκδοκίαν ἐνῶ θὰ ἑλισσῇ ἀρκούντως τὴν τροσκόμια, ἡ ὁποία θὰ στερεθῇ τῆς τυρίνης ποῦ ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον ὑλὴν δι' αὐτήν.

Αἱ τεχνολογικὰ ὑφαντικὰ ἰνῶς ἔχουν κατὰ τοὺς σήμερον εἰς τὴν παγκόσμιον ἀγορὰν μίαν σημαντικωτάτην θέσιν. Ἡ παραγωγὴ τῶν ἀνθρώπων περὶπου κατὰ τὸ 1935 εἰς 470 ἐκατομμύρια χιλιόγραμμα μετὰ ἀύξιναν περὶπου 20 % ἐν ὁσείᾳ πρὸς τὸ 1934. Ἡ δὲ τεχνολογία νὰ ἀντικαταστήσῃ, παρὰ τὴν ὑψηλὴν τὴν τιμὴν, τὸν βαμβάκα καὶ τὸ ἐρίον, μετὰ τὰ ὁποία τὰς συνδυάζει κατὰ τὴν κατασκευὴν προϊόντων νηματοποιίας καὶ ὑφανμάτων.

Μία χώρα στερομένην δαύδακος καὶ λίαν δύναται χρησιμοποιεῖσθαι ψευδῶδων τοῦ ζυλοῦ, νὰ κατασκευάσῃ ποικίλα ὑφαντάματα ἀπολύτως ἰκανοποιητικὰ. Σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα τῆς ἐφευρέσεως προϊόντων πρὸς ἀντικατάστασιν ἄλλων, οἱ Γερμανοὶ ἀπέδωκαν οἱ διδάσκαλοι μας. Μετὰ πολλὰς ἀναζητήσεις κατάρθωσαν νὰ θέσουν εἰς χρῆσιν μίαν ἐλκώδηρον οὐσίαν διαφόρων ἰνῶν, χωρίς εἰς τὰς ὁποίας ἠδυνάθησαν νὰ περιορίσων εἰς τὸ ἐλαττωτικὸν τὴν εἰσαγωγὴν βαμβάκος καὶ ἐρίου. Ἀλλὰ παρὰ ταῦτα μετὰ σήμερον οὐδαί ἡ ἀπομείωσις τοῦ ἐρίου παρέμειναν ἀπολύτως ἀτελεῖς. Καμμία ἐκ τῶν συνθετικῶν ἰνῶν, παρὰ τὰς προσαρθείας τῶν διαφόρων ἐρευνῶν, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἰκανότητα συμπλήσεως, ἡ ὁποία, μαζὶ μετὰ τὴν φυσικὴν δύναμιν χαρακτηρίζον τὸ φυσικὸν ἐρίον, τὸ νέον τεχνικὸν ἐρίον τὸ ὁποῖον ἐτέθη εἰς χρῆσιν ἐν Ἰταλίᾳ ἐν δὲν ἡλὸς ἀποκρίσας τὸ πρόβλημα δι' αὐτὴν τὴν ἀπομείωσιν παρασκευάζει ἐν τοῖς μίαν σημαντικὴν πρόοδοι, ἡ ὁποία ἀπείκει νὰ τροποποιήσῃ τοὺς τὸν οικονομικὴν ἰσορροπίαν πολυαριθμῶν χωρῶν παραγωγῶν καὶ καταναλωτῶν τοῦ ἐρίου.

ΠΩΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ΤΟ «ΛΑΝΙΤΑΛ»

Τὸ «Λανιτάλ» — ἔτσι ὠνομάσθη ἡ νέα τεχνικὴ ἰνῶν — δὲν κατέχει ἀκόμη μεγάλαν ἰκανότητα συμπλήσεως ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ ἐρίον. Ἐν τοῖς τοῖς καὶ χημικὰ τοῦ συνθέσεως καὶ αἱ φυσικὰ τοῦ ἰδιόπτες εἶνε χαρακτηριστικῶς συγγενικὰ πρὸς τὰς τῶν φυσικῶν ἰνῶν. Παρασκευάζεται ἐξ ἄλλων τῶν ἀπομονωτικῶν πλεονέκτημα, ὅτι κατασκευάζεται ἀπὸ μίαν πρώτην ὑλὴν, τὸ γάλα, ἡ ὁποία ἐκτός τοῦ ὅτι εἶνε ἡδὴ ἀδυνάτη εἰς τὰς εὐρυποικίλας χώρας δὲ ἡδυνάτο ἐπίσης νὰ αὐξήσῃ ἀκόμη περισσότερον.

Ἰδοὺ τώρα πῶς γίνεται ἡ κατασκευὴ τοῦ «Λανιτάλ». Ὅπως προαναφέρθη, ἡ πρώτη ὑλὴ ἡ χρησιμοποιουμένη εἰς τὴν παραγωγὴν τοῦ συνθετικοῦ ἐρίου εἶνε τὸ γάλα καὶ μάλλον ἡ τυρίνη τὴν ὁποίαν ἐμπεριέχει τὸ γάλα. Τὸ γάλα τῆς ἀγελάδος περιέχει 3 % κατὰ μέσον ὅρον τυρίνης, τὸν πρὸς τὸν 3,5 % καὶ τὸν αἰγῶν 3 %. Ἡ χημικὴ σύνθεσις τῆς τυρίνης δὲν εἶνε ἀκόμη ἐντελὴς γνωστὴ. Λόγῳ τῆς συστάσεως τῆς ὁμοῦ αὐτὴ ὁμοιάζει πολὺ πρὸς τὸ λεύκιμα τοῦ ὡοῦ. Καὶ αἱ δύο αὗται ὑλὲς ἔχουν πρὸς τὸ φυσικὸν ἐρίον, ὡς πρὸς τὰ συστατικά αὐτῶν, μίαν μεγάλαν ἀναλογίαν. Τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι αἱ ἰνῶς τοῦ φυσικοῦ ἐρίου, ὅπως ἐπίσης καὶ ἡ κερατοειδὴς οὐσία αὐτοῦ, σκληραίνει κατὰ τὸ μεγαλεῖτερον μέρος ἀπὸ κερατίνην, ἡ ὁποία εἶνε ἀκόμη ἐντελὴς λευκοματώδης τῆς ὁμάδος τῶν πρωτεϊνῶν. Ἡ κερατίνη ἔχει μίαν σύνθεσιν ἀνάλογον πρὸς τὸ λεύκιμα καὶ ἐπομένως καὶ πρὸς τὴν τυρίνην. Εἰς αὐτὴν τὴν ὁμοιότητα τῆς συνθέσεως ἐπιπλέον ὁ Ἰταλὸς καθηγητὴς κ. Φερρετί διὰ τὴν κατασκευὴν ἐκ γάλακτος τεχνικῶν ἐρίων.

Βιομηχανικῶς, διὰ τὴν παρασκευὴν τῆς τυρίνης χρησιμοποιοῦν γάλα ἀνευ λίπους ἢ δουτύρου, τοιοῦτο εἶδος ὡστε ἡ περιεκτικότης εἰς λίπαράς οὐσίας νὰ μὴ ὑπερβαίνει τὸ 0,10-0,15 %. Τοῦτο ἐπεξεργάζονται δι' ἐδικῶν χημικῶν οὐσιῶν μέχρις ὅτου ἀφῇται νὰ καταπέσῃ τὴν τυρίνην, ἡ ὁποία ἀπομένει ἐν αἰσθητῇ συγκοίμῳ τὸ προϊόν, τὸ ἀποστραγγίζον, τὸ πλύνουν καλῶς καὶ ἀκολουθεῖ τὸ συμπιέσει. Ἡ τυρίνη, ἡ λαμβανόμενη τοιοτρόπως, εἶνε ὑγρὰ. Δύναται νὰ διασπῇται ὡς τοιαύτη ἐν τῇ χρησιμοποίησιν τῆς γίνῃ ἀμέσως, διότι αὐτὴ ὁπταίται ταχέως, ἀλλὰς πρέπει νὰ τὴν ἀποξηράνουν καὶ νὰ τὴν υποβάλλουν εἰς διαφόρους κατεργασίας τὰς ὁποίας ἀκόμη πρὸς μυστικὰς. Τοιοτρόπως ἐπιτυγχάνουν, μετὰ τὴν ὁρμήσιν, τὴν διάλυσιν τῆς τυρίνης ἐτοίμην νὰ περάσῃ διὰ τῶν διαφόρων ἐργαλείων. Ἀκολουθεῖ περὶ τὴν διάλυσιν τῆς τυρίνης ἀπὸ ἐργαλείων τῶν ὁποίων αἱ ὁποῖαι εἰνε 2 ἕως 3 ἐκατοστὰ τοῦ χιλιστομέτρου. Μετὰ ταῦτα τῆς κάνουν ἕνα ψυχρὸν λουτρόν καὶ ἀκολουθεῖ τὴν κόπῃν διὰ νὰ σχηματίσων μίαν μάζαν τοιλυμένην. Τὴν υποβάλλουν ἔπειτα εἰς μίαν σειρὰν πλύσεων καὶ τέλος τὴν ἀποξηραίνουν. Συνολικῶς ἐνῶ χιλιόγραμμον τυρίνης δίδει περὶπου 1 χιλιόγραμμον «Λανιτάλ». Ὑπολογίζοντες ὡς περιεκτικότης τοῦ γάλακτος εἰς τυρίνην 3 % ἔχομεν ὅτι ἐνῶ ἐκατόλιτρον γάλακτος ἀποδοτεῖται μὲν 3 χιλιόγραμματα τεχνικοῦ ἐρίου. Πρέπει νὰ προστεθῇ ὅτι εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ «Λανιτάλ» τίποτε δὲν ἀντὶ τὴν ἀπομείωσιν τῆς τυρίνης ὑλὴν χρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν κατασκευὴν διαφόρων ἄλλων πραγμάτων.

Μηχανὴ πρὸς ἣν ἔλθον τῆς τυρίνης, τῆς προοριζομένης διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ τεχνικοῦ ἐρίου, ἐν Ἰταλίᾳ.

Μηχανὴ πρὸς ἣν ἔλθον τῆς τυρίνης, τῆς προοριζομένης διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ τεχνικοῦ ἐρίου, ἐν Ἰταλίᾳ.

Η ΠΟΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΤΕΧΝΗΤΟΥ ΕΡΙΟΥ

Κατὰ τοὺς εἰδικούς ἡ ἐξωτερικὴ ὀψις τῆς τοιλυμῶδους μάζης τοῦ «Λανιτάλ», ὅπως αὐτὴ παρουσιάζεται κατὰ τὴν ἐξοδὸν τῆς ἀπὸ τὸ στεγνυτήριον, εἶνε ὅπως ἐνός καλοῦ ἐρίου μερινὸς πλυμένου καὶ ἐπεξεργασμένου. Διὰ τὰς ἄλλας οὐσιώδεις ἰδιότητες, ὅπως ἡ ἐλαστικότητα, ἡ ἀντοχή κλπ., τὸ «Λανιτάλ» ἀποδεικνύεται ἐν τοῖς τοῖς κατέπτερον ἀπὸ τὰς φυσικὰς ἰνῶς.

Κατὰ τὰ δεδομένα τῆς Ἑθνικῆς Οἰκονομικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ἀμβούργου, ἡ ἀντοχὴ τοῦ «Λανιτάλ» ποικίλει μετὰ τὸ πρῶτον 4,1 καὶ 3,3 ἐναντὶ 31 ἕως 38,5 τοῦ ἐρίου. Ἡ ἐμπικνότης πρὸς τὴν διαρρηκτικὴν ἐν ἀκονόνοιστος ποικίλουν μετὰ τὸ 5-75 % ἐναντὶ 62-82 % τοῦ ἐρίου. Πάντως ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖον ὑστερεῖ

ἀκόμη τὸ «Λανιτάλ» ὡς πρὸς τὸ φυσικὸν ἐρίον χωρὶς νὰ ἀποκλείεται ὅτι λίαν συντόμως καὶ τοῦτο θὰ ὑπερηγήσῃ, εἶνε ἡ δυνατότης συμπλήσεως. Μία ὁμοῦς χρησιμοποίησις κατὰ τὸ ἥμισυ φυσικοῦ ἐρίου καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ τεχνικοῦ δύναται νὰ δώσῃ ὑφάσματα ἀρκετὰ καλὰ καὶ νὰ καλύψῃ καὶ τὴν ἑλλειψὶν αὐτὴν συμπλήσεως.

ΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΔΕΙΣ ΕΚ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ ΤΟΥ «ΛΑΝΙΤΑΛ»

Μέχρι σήμερον ἡ Ἰταλία εἰσήγαγε τὸ μεγαλεῖτερον μέρος τοῦ χρησιμοποιουμένου ὑπ' αὐτῆς ἐρίου ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Οὕτως ἐπὶ 420-450 χιλιάδων κοινῶν τῶν ἐρίων τὰ 320-350 χιλιάδες κοινῶν τῶν ἰνῶν ὑποκρεμμένη νὰ εἰσῇ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ. θὰ δυνήσῃ τώρα νὰ ἐλαττώσῃ αὐτὴν τὴν ποσότητα διὰ τῆς παραγωγῆς τοῦ «Λανιτάλ». Ἀσφαλῶς οὐκ τοῦλάχιστον γιὰ σήμερον. Ἐπὶ 40 ἐκατομμυρίων ἐκατολίων, ποσοῦ εἰς τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἀνέλθῃ ἡ συνολικὴ παρα-

Λουτρόν διὰ τὴν στερεοποίησιν τοῦ «Λανιτάλ» εἰς τὰ ἐργαστήρια τῆς «Snia Viscosa» ἐν Μιλάνῳ.

τοῦ γαλακτοῦ γάλακτος ἐν Ἰταλίᾳ, τὸ ἐν τρίτον καταναλοκεται ἀμέσως, τὰ δὲ ὑπόλοιπα δύο τρίτα διατίθενται διὰ τὴν παραγωγὴν τοῦ τυροῦ. Δεδωμένου δὲ ὅτι ὁ τυρὸς παράγεται κυρίως ἐκ τῆς τυρίνης, αἱ ἐλλείψεις διὰ μίαν ἀναπτύξιν τῆς παραγωγῆς τοῦ τεχνικοῦ ἐρίου μειοῦνται.

Ἐν τοῖς τοῖς τῆς διεθνούς Γεωργικῆς Ἰνστιτούτου τῆς Ρώμης κ. Ράυ κρίνει ὅτι μετὰ τὴν τυρίνην, τὴν δύναται νὰ κατασκευασθῇ ἐντός τῆς χώρας θὰ ἡδυνάτο ἡδὴ νὰ ἀντικαταστήσων τὸ ἐν τρίτον τῆς εἰσαγομένης ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ποσότητος ἐρίου. Συγκρινόντες τὴν δὲ ἐμποδίζει τὴν Ἰταλίαν νὰ μὴ εἰσῇ πλεόν ἐρίον ἀλλὰ τυρίνην, ἡ ὁποία εἶνε εὐθηνότερα.

Ἡ δὲ ἐργασίαν «Snia Viscosa» ἀγγέλλει, ὅτι ἡ ἡμερομηνία παραγωγῆς τοῦ «Λανιτάλ» θὰ ἀνέλθῃ λίαν προσεκτικῶς εἰς 5.000 χιλιόγραμματα. Ἀν λοιπὸν ἀφῇ ὑπ' ὅψιν ὅτι μόνον εἰς τὴν Λομβαρδίαν παράγονται κατ' ἔτος 4 ἐκατομμύρια ἐκατόλιτρα γάλακτος ἀποδοτεῖται μὲν, ἔχομεν μίαν παραγωγὴν 120.000 κοινῶν τῶν τεχνικοῦ ἐρίου. Ἐὰν ὑπολογισθῇ εἰς αὐτὸ ὅτι ἡ ἐθνικὴ παραγωγὴ ἐρίου ὀφθαίει τὰ 100.000 κοινῶν τῶν τεχνικοῦ ἐρίου, ὁλοκλήρως ὅτι ἡ Ἰταλία θὰ ἡδυνάτο ἡδὴ νὰ καλύψῃ εὐκόλως τὸ τρίτον τῆς συνολικῆς τοῦ καταναλωσέως.

Ἡ ΕΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟΝ

Ἐνῶς πλοῦσις Ἑλλήνων ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν, ἐστὶ κατὰ εἰς τὸν Ἀχιλλέα Παράσχον τὴν εἰκόνα τὸν, συνοδεύομεν καὶ μετὰ ποσὸν 10 χιλιάδων φράγκων, ὡς «φόρον θαυμασμοῦ», ὅπως ἐγράφη.

Ὁ ποιητὴς ὁμοῦς πὺ κατάλαβε ὅτι κατὰ ἀπ' αὐτὴν τὴν δωρεὰν ἐκρύπτετο καμμία «χάρις» τὴν ὁποῖαν θὰ τοῦ ἐζητεῖ ὁ δωρητὴς, ἐπέστρεψε τὰ χρήματα μετὰ τὴν ἐξῆς σημείωσιν: «Κρατὸν τὴν εἰκόνα ἄλλ' ἐπιστρέφω τὸ πλάσιον»

ΕΒΡΑΪΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΛΠΙΣ

—Σεῦρεῖς, Ἰσαάκ, λέγει ὁ Ἀβραάμ, θάρρῳ πῶς ἔχασα τὸ πορτοφόλι μου μετὰ τὰς 50 λίρας πού εἶχα μέσα. Ἐφ' ὅσον τὰς τσέπας τοῦ παλτοῦ μου, εἰς ὅσον τὰς τσέπας τοῦ σακακιού μου, καὶ τὴν δεξιάν τσέπην τοῦ παντελονίου μου, ἀλλὰ δὲν τὸ πύρα.

—Γιατὶ δὲν ψάχνεις καὶ τὴν ὀριστερὴν τσέπην; τοῦ λέγει ὁ Ἰσαάκ.

—Γιατὶ, ἀπαντᾷ ὁ Ἀβραάμ, εἶνε ἡ τελευταία τσέπη καὶ ἂν ψῶμαι κ' ἐκεῖ καὶ δὲν τὸ θῶ, θὰ πέσω νεκρός!...

ΤΟΝ ΣΕΧΑΣΕ

Ὁ Μένινε Λεβί, ἕνας Ἑβραῖος ἡμπαρορ φιλικὸν καὶ... τραπεζίτης, προσεκληθὲν στὸ γάμο ἐνὸς γειτόνου τόν, καθολικοῦ τὸ θρησκειῶμα. Ἐσκέφθη νὰ μὴν πά. Ἀλλὰ αἱ δευτέραι σκέψεις εἰναί... σοφώτεραι. Καὶ ἡ δευτέρη σκέψις του, περιστράφη εἰς τὸ ὅτι θὰ πορευθῇ πλοῦσιον γεῦμα μετὰ τὸν γάμον. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν τὰ μαῦρα ρούχα του καὶ πηγὴ σπὴν ἐκκλίση. Ὅταν μῆκε ἐθεώρησε ὑποχρεῶνόν του νὰ βοήθῃ καὶ αὐτὸς τὸ χεῖρ τοῦ μέσα στὸν ἀνισομέ, ὅπως οἱ καθολικοὶ προσκεκλημένοι, καὶ ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, μετὰ προσοχὴν, μουμουρίζων, ὡς νὰ ἔλεγε τὴν καθιερωμένην προσευχὴν, διὰ νὰ τὸν ἀκούσων αἱ παραπληρώσεις του:

— Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ... — ἀλλ' ἐκεῖ ἐσταμάτησε ψευθίζων:

— Ὁ, διάβολε... λοπαρόνια τ' ὄνομα τοῦ τρίτου συνταίρου...

ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Δύο Ἑβραῖοι στὴ Βιέννη, συζητοῦσαν πὺ θὰ περνοῦσαν τὴν ἄργίαν τοῦ Σαββάτου:

— Πού λογαριάζεις νὰ πῆς αὐριό τὸ πρωί, Ἀβραάμ;

— Νὰ σοῦ πῶ, Ἰσαάκ, πῶς πῶς τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ μου καὶ θὰ κάνουμε πεζὴ τὸ γόρῳ τῆς Αὐστρίας. Καὶ ὁ Ἀβραάμ:

— Καλὰ, καὶ τ' ἀπογεῦμα τί θὰ...κάνης;

ΤΟ ΙΔΙΟ ΕΠΑΘΡΟ Κ' ΕΓΩ

Ἐνας γέρον Ἑβραῖος, θεοσεβής, ἀπέθανε καὶ φυσικὰ ἐπῆνε στὸν Παράσχον, ὁ θωρηκὸς ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ τὸν καλωσῆρισε:

— Πέρασε μέσα, Ἰακώβ...

Ἀλλ' ὁ Ἰακώβ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἤθελε νὰ εἰσέλθῃ.

— Δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ οἶς συντροφεύω, ἐπέμεινε.

Κάποιον στιγμήν ὁ θυρωρὸς τοῦ Παράσχου βαρέθηκε νὰ τὸν παρακαλῇ κ' ἐπῆγε στὸ θεῶ, ὅπου ἀνέφερε τὴν ἐπιμονὴν τοῦ θεοσεβοῦς Ἑβραίου.

Ὁ θεός, πὺ ἐκτίμωνος τὸν Ἰακώβ, γιὰτὶ εἶχε πρῆσι πάντα ἅλας τῆς ἐντολῆς του, βγῆκε εἰς τὴν πόρτα τοῦ Παράσχου:

— Γιατὶ δὲν περνᾷς μέσα; τὸν ἐρωτᾷ.

— Δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ μῶ, θεέ μου. — Μὰ τότε ποῖος εἶναι; ρωτᾷ ὁ θεός ἀπάντων τὴν ὑπομονὴν τοῦ.

— Δὲν ξέρω, θεέ μου, γιὰ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ ἐγὼ ἔχω ἕνα μεγάλο, πολὺ μεγάλο κρίμα.

— Τί κρίμα; ἐρωτᾷ ὁ θεός.

— Εἶχα ἕνα παιδί, κ' ἔγινε χριστιανός!

Ἐνέλεσε ὁ θεός διὰ τὸ κρίμα τοῦ καλοῦ Ἑβραίου. Καὶ πιδανότατος τὸν ἀπὸ τὸ χεῖρ, τὸν τράβηξε μέσα, λέγοντας:

— Ἐὰν μέσα, Ἰακώβ, ἂν εἶναι γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο ἐπαθρῶ...

ΜΑΘΑΣΙΩΤΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ὅποιος δὲν ἔχει ἀρκετὰ δὲν ἔχει τίποτα.

Μετὰ τὸν ἔρωτα περὶ τοῦ καιροῦ, μετὰ τὸν καιρὸ ὁ χρόνος.

Ὁ θεός στέλλει πάντα τὰ παντελόνια σ' αὐτοὺς πὺ δὲν ἔχουν ἵμα...

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ	
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Ἐτήσια	Δραχ. 200
Ἐξάμηνος	» 100
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Ἐτήσια	Λίραι 2
Ἐξάμηνος	» 1

Κινηματογραφικαί

ΕΙΔΗΣΕΙΣ
ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

Ἡ Μάρλεν Ντρίτριχ, ἡ περίφημος «Βασιλίσα» τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου, γυρίζει εἰς τὸ Λονδίνον, διὰ λογαριασμόν τοῦ «Ἀλεξάνδρου Κόρντα, τὸ φιλμ «Ἰππότης χωρὶς πανοπλία».

Τὸ τελευταῖον φιλμ τῆς Μάρλεν Ντρίτριχ εἶναι «Ὁ κῆπος τοῦ Ἀλλὰχ», πὺ τὸ ἐγγύριον εἰς τὸ Χόλλυγουντ διὰ τοὺς «Ἠνυμένους Καλλιτέχνας» ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ρίτσαρ Μπαλεσάφου.

Πρόκειται περὶ χρωματιστῆς ἐξ ὁλοκλήρου ταινίας, παρτεναῖρ δὲ τῆς Ντρίτριχ, εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ, ἦτο ὁ Σαρλ Μπουαγιέ.

Ἡ Κλάρα Μπόου, δὲν ἀπέθανεν, ὡς ἀγγέλλει τὸ ἐγκυρότερον κινηματογραφικόν περιοδικόν ὁ «Κινηματογραφικὸς Ἡλιος».

Φαίνεται ὁμοῦ, ὅτι ἡ εἰδοσις περὶ τοῦ θανάτου τῆς, πὺ ἐφθασε καὶ ἔως ἐδῶ, δὲν ἦτο διαφημιστικὸν τέχνασμα, διότι βεβαιούται ὅτι ἀσθενεῖ βαρῶς.

Ὁ Ἐντὺ Κάντορ, ὁ γνωστότατος κωμικός τῶν «Ἠνυμένων Καλλιτεχνῶν», πὺ κάθε ἔργον του προσθετεῖ καὶ μίαν ἐπιτυχίαν εἰς τὸ ἐνεργητικόν του, ἀπεχώρησεν ἀπὸ τὴν ἑταιρίαν αὐτὴν καὶ προσελήθη εἰς τὴν «Φόξ», μετὰ συμβάσεων μακροχρόνιων.

Ὁ σκηνοθέτης τῆς «Φόξ», ὁ Ντέριφτ Τζόνσον, ἐτοιμάζει διὰ τὸν μεγάλον κωμικὸν τρεῖς ταινίας, πὺ θὰ καταπληθύνουν.

Ἡ συνέντευξις, πὺ ἔδωσε τελευταίως ὁ ἡγὼς τῶν γυναικῶν Κλάρκ Γκέιμπλ καὶ εἰς τὴν ὁποῖαν ἐμφανίζεται... μοιγύνην, ἔγινεν ἀφορμὴ νὰ ὑπερτιμῇ ἡ ἀξία του ὡς «γύπτορος».

Ὁ Κλάρκ Γκέιμπλ λαμβάνει χιλιάδες γράμματα κάθε ἡμέραν ἀπὸ τρυφεράς θαυμαστρίας του, πὺ ἄλλες τὸν μαλάνουν κ' ἄλλες τὸν παρακαλοῦν νὰ μὴ «ἔχῃ αὐτὴς τῆς ἰδέας γιὰ κείνες πὺ τὸν λατρεύουν».

Καὶ ὁ σκληρὸς γόνος, διασεκεῖται κάποια ὥρα καθε πρῶ, ὅταν ὁ γραμματεὺς τοῦ διαβάσῃ τὰ πὺ καλονομασμένα ἀπὸ αὐτὰ τὰ γράμματα.

Οἱ Ἀμερικανοὶ κριτικοὶ ὑπεδέχθησαν τὴν Γαλλίδα τσακίνα Σιμόνη Σιμόν μ' ἐνθουσιασμόν.

Τὸ μικροῦλό αὐτὸ πλάσματάκι, πὺ δὲν εἶναι ὁμορφῶν, ἀλλὰ ἔχει μίαν τσακίνην ἔκφραση, πὺ γοητεύει, ἀκούει ἐγκύμια ἐπὶ ἐγκύμια ἀπὸ τοὺς κριτικούς τοῦ νέου κόσμου.

ΤΟ ΦΟΒΕΡΟΝ Σ.Ο.Σ.

Η ανθρωπότης βαδίζει προς την... τρέλλαν.
Τί «προφητεύει» ο σοφός καθηγητής
κ. Μορέλ Μαζγουέλ

Μας συγκοιρείτε, άλλα ή... «προφητεύει» δεν είναι ιδιόμορφο. Έπι το προκειμένου, όμως, διασώζονται επισημάνσεις, παγκοσμίου κύρους, φορτωμένοι από ό-
ζες και τιμές.

«Προφητεύουν», λοιπόν, οι κύριοι αυ-
τοι —ίσως να το ακούσατε και άλλοτε,
διότι οι «προφητεύουν» αυτά επαναλαμβά-
νονται κατά διαστήματα — ότι μετά ένα-
δυό αιώνες, όλοι οι άνθρωποι θα έ-
νε... τρέλλοι.

«Προφητεύει»: ο κ. Μορέλ Μαζγουέλ, ο
σοφός έρευνήτης και κοινωνιολόγος, ο
όποιος εις όλον του πιν ζωήν πασχολήθη
μέ την μελέτην του μέλλοντος ανθρώ-
που και δεν έδωσαν εις μίαν διάσκε-
ψιν παγκοσμίου κύρους, ως ή έπνοια
διασκεψής των κοινωνιών, και έρευν-
ητών της ανθρωπίνης ζωής, που συν-
ήλθεν εις το 'Οχάιο της 'Αμερικής, να
διακρύβη την προμελάν αυτών καταδι-
κνών! Τα πορίσματα δέ της έρευνής
του, τα όποια διατύπωσε κατ' αυτήν, εί-
νε κάθε άλλο παρά παρηγορητικά. Διότι
ούτε πολύ, ούτε όλίγον προβλέπει το
τέλος της ανθρωπότητος.

♦♦♦

Ο σοφός κοινωνιολόγος απέδειξε διά
της στατιστικής, ότι προϊόντος του χρό-
νου, αυξάνει, ή δια του καινού και των
οιονυνευσμάτων δηλητηρίασις των πολι-
τισμένων λαών. Αι δύο αυτά («ηλικία της
ανθρωπότητος») — όπως τας απέκάλυψε
ο κ. Μορέλ Μαζγουέλ — εξασθενούν τον
οργανισμό και εισάγουν βαθμιαίως το
δηλητήριο, δημιουργούντες τρόπον τι-
νά μηρίδιασμον.

«Αλλά» εάν ο συνώνυμος βασιλεύς του
Κιμμερίου Βοσπόρου Μιθριδάτης δεν ά-
πέθανεν από τα δηλητήρια, συνέχισε ο
σοφός όμιλητής, που τα χρησιμοποιού-
σε έκουσίως, τούτο δεν σημαίνει ότι θα
συμβή το ίδιο εις την σύγχρονον ανθρω-
πότητα. Διότι ή έπιστημη δίδασκει, ότι
δταν μία γενεά κινήη τακτικώς χρήσιν
έστω και μετρίαν, ναρκωτικών και διε-
γερτικών ή εισάγη εις τον οργανισμόν
της τρόφιμα κοκκίς ποιότητας, αρραβό-
νουν, όχι φράκτον, ερεθιστήν όρξιν και
τα τοιαύτα ή οργανικά δηλητήρια, ή έ-
χι ελώδεις πυρετούς, θρογκοκλήν και
άλλας νόσους, τότε ή γενεά αυτή, πα-
ράγει υποκριτικώς έκφυλισμένους ά-
πογόνους.

— Όλα αυτά τα φοροποία κακά τα έχει
ή σύγχρονος κοινωνία — τονίζει ο σοφός
καθηγητής. Πώς λοιπόν να μην προΐω-
μεν την κατάπτωσιν που αναμένει τας
μελλούσας γενεάς, που θα προέλθουν
από γονείς χρησιμοποιούντας εις τόσον
μεγάλην έκτασιν τα φοροποία δηλητη-
ρία;

♦♦♦

Ακόμη ή τερρασία αύθεις του σύμ-
πανισμού που έλαβε κατά τα τελευταία
χρόνια τερρασίας διαστήσει, είναι κατά
τον κ. Μορέλ, μία αίτια της καταστρο-
φής της ανθρωπότητος. Διότι δια του συ-
νωτισμού εις τας πόλεις, ο άνθρωπος
άπομακρύνεται από την φυσικήν ζωήν.
Εις την μεγαλοπόλιν ο άνθρωπος άνα-
πνέει άέρα γεμάτον από οργανικά πε-
ριβάλλοντα.

Ανέκδοτα

Ο Μέγας Άλέξανδρος κατηγορούσε
κάποτε ένα πειρατή για το έπάγγελμα
που έκανε:

—Είμαι πειρατής, άπήντησε αυτός,
γιατί έχω μόνο ένα πλοίο. "Αν είχα
στόλον όλόκληρον θα ήμουν κατακτη-
τής.

♦♦♦

Ο δοός του Γκός ήξερε ότι ή σύζυγός
του είχε ένα έραστην μεταξύ των άν-
θρώπων της Αλγής. Μίαν ήμέραν όμως
έπιπροσφώρη ότι ή σύζυγός του είχε
και άλλον δούλον.

—Όταν δέ "Όταν δέ κατά τύχην συνήντησε τον
πρώτον έραστην εις τα ανάκτορα του
Λούβρου, τον έπιασε από το χέρι και του
είπε:

—Άγαπή με φίλε, ή γυναίκα μου
μάς άπάει...

♦♦♦

Ένας δικηγόρος ύποστηρίζοντας την
υπόθεσιν ενός παιδιού τεσσάρων μέχρι
πέντε έτών, το κάλεσε στο δικαστήριο
και όταν έφθασε ή ώρα της άγορεύσεώς
του το πήρε στην άγκυλά του και το
έδειξε στους δικαστές λέγοντας συγ-
χρόνως πολύ συγκινητικά πράγματα. Το
παιδί έκλαιγε και τα δάκρυά του, ύπο-
θεσθέντας την εύλογότητα του συνηγό-
ρου, προκαλούσαν τη συμπάθεια του δι-
καστήριου. Ο δικηγόρος του αντίδικου
έλέποντας πως θα έχανε την υπόθεσιν,
δίκηκε και ρώτησε το παιδί:

—Γιατί κλάεις, παιδί μου;

—Με τοιμάρει, άπήντησε ο μικρός:

δερώς όχι μόνον επί του άκουστικού συ-
στήματος αλλά γενικώτερον επί του ορ-
γανικού, ήμπορεί να παραβληθή προς
τον κάτοικον έλοσονγενούς περιφέρειας
και να θεωρηθή ως μορσίον θύμα της
«μαλάριας».

Αποδείξεις είναι, προσθέτει ο καθηγη-
τής, ότι ή θνησιμότης των κατοίκων της
πόλεως είναι κατά 25 % μεγαλύτερη της
θνησιμότητος του όλου πληθυσμού μί-
ας χώρας και διπλάσια του άγροτικού πλη-
θυσμού εις όλην αναλογίαν κατοίκων.

Άλλά το κατηγορητήριο συνεχίζεται:
Εις όλα αυτά τα αίτια, εις την εύμει-
αν, την πρόδοον του πολιτισμού και την
έντατικην κίνησιν — λέγει ο κ. Μ. Μα-
ζγουέλ — όφείλεται ή καταπληκτική αύ-
ξησις των υστερικών και των νευρικών,
που έχει όμως και ως αίτιον την ύπερ
το δέον κούρασιν της σύγχρονης γε-
νεάς.

Η κούρασις του σύγχρονου ανθρώπου
είναι κατά τον σοφόν καθηγητήν το Α
και το Β της καταστροφής που αναμένει
την ανθρωπότητα.

♦♦♦

Έπειτα από το κατηγορητήριο αυτό
ο κ. Μορέλ Μαζγουέλ εισέρχεται εις την
έξέτασιν του πολιτισμού και των νεω-
τερων έφευρέσεων και αποδεικνύει διά της
στατιστικής του πόσον έδωσαν —είνε
το άκαταμάχητον έπικείμεμά του — την
ανθρωπότητα και πως ένεργούν θαλασ-
ρώς έπ' αυτής όλα αυτά τα πράγματα,
διά τα όποια έπαυρώμεθα. Όταν ο άν-
θρωποι —λέγει— εύρίσκονται συνεχώς
υπό την επίδρασιν υπερεντατικού έρεθι-

σμού, μοιραία είναι ή θορά των.
Ο άσμός και ο ηλεκτρισμός, τονίζει
ο κ. Μορέλ Μαζγουέλ, μαζί με τας συγ-
χρόνους έφευρέσεις, άνεστάσαν τας

ρουσιάζεται εις όλους τους κλάδους της
ζωής. Άς φαντασθή κανείς τώρα πώς
παράγονται οι καταπληκτικοί αυτοί όρι-
μοί. Αι χιλιάδες των νέων θιλλών πρέ-
πει να διασπούν, τα εκατομμύρια των
έπιστολών γράφωνται και αναγιγνώσκον-
ται. Η μεγαλειτέρα έμπορική κίνησις, ή
ναυσιπλοία, αι έφημερίδες και όλοι οι
κλάδοι της σύγχρονης ζωής χρειάζονται
μεγαλειτέραν άτομικήν δραστηριότητα.

Και ο τελευταίος κάτοικος της Ευρώ-
πης έχει σήμερον μεγαλειτέρον όρι-
ζοντα, περισσότερας γεωγραφικής γνώ-
σεως και πνευματικά συμφέροντα πολυ-
πληθέστερα ή πολυπλοκώτερα άπ' ό,τι
είχε κατά τον μεσαιώνα ο πρωτοπυρ-
γός ενός κρατίδιου. Μία μαγεύρισα λαμ-
βάνει και στέλνει περισσότερες έπιστο-
λές, παρ' όσες έπαυρε κατά τον με-
σαιώνα ένας καθηγητής του πανεπιστη-
μίου. Κι ένας μικρόμπορος όδοιπορεί
περισσότερον και θέλει περισσότερες
χώρες παρ' όσες έδωσε κατά την ιδίαν
εποχήν ένας βασιλεύς.

Η δράσις όμως αυτή άπαιτεί έντασιν
του νευρικού συστήματος και δαπάνην
ύλης και φαίδος ύλης.

Άποτέλεσμα τούτου είναι ή προϊόντος
του χρόνου κατάπτωσης του ανθρωπίνου
γένους.

♦♦♦

Κατά τον μεσαιώνα — συνεχίζει — οι
άνδρες ήσαν άπειρώς δυνατότεροι των
σημερινών άνδρών. Ένας δέ όλητης
έφερε θαυμάτιαν πανοπλίαν και πύων-
το να σπώνη και να χρησιμοποιή τον
όπλιόμιν του, ο όποιος ήτο μεγάλου
θάρους.

Και ο κ. Μορέλ καταλήγει:

—Είνε δυνατόν ένας σύγχρονος άν-
θρωπος να κινή το ίδιο; Όχι δέβαια.
Αντιθέτως μάλιστα αυξάνεται ή κίνησις
που προσφέρουμε. Δέ έπρεπε τούλ-
κιστον χάριν της κατανομής της ένερ-
γείας να νυξάνετο άναλόγως και ο
πληθυσμός. Τούτο όμως δεν συνέβη. Ά-
πο πενταετίας τούλκιστον ο πληθυσμός
της Ευρώπης δεν έδιπλασιάσθη, ενώ το
ποσόν της εργασίας του έδεκαπλασιά-
σθη. Έκ τούτου έπεται ότι ένας πολυ-
παιμένος άνθρωπος καταβάλλει σήμερον
εργασίαν πενταπλάσιον ή πρό πενταε-
τίας. Παρά την φοβεράν όμως άσ-
τήνησιν ένεργείας, με άλλα λόγια δα-
πάνην οργανικής δυνάμεως, δεν άπο-
κτάται ίση αύξησις προσόδου. Δι' αυτό
μοιραίως ο πολυπαιμένος άνθρωπος έ-
σθενεί από γενεάς εις γενεάς. Και θα
συμβή έπειτα από όλίγας έκαστοντάδας
έτών, ότι συμβαίνει και εις τα μικρά
είσοδημα, που άντικρύζουν μεγάλας
δαπάνας.

Εις την όρκην θα καταναλω-
θουν αι οικονομίαι και έπειτα ή περιου-
σία μέχρις ου έπέλθη πλήρης χρεωκο-
πία.

Με αυτούς τους λόγους ο Άμερικαν-
ός κοινωνιολόγος και παγκοσμίου ή-
γης καθηγητής κ. Μορέλ Μαζγουέλ,
έξεπέμψε το προμελόν Σ. Ο. Σ. της ά-
νθρωπότητος.

Ανέκδοτα

Δύο Βαυαροί χωρικοί, περιδιόβαζαν
στούς δρόμους του Μονάχου... μονάχοι
τους φυσικά. Άνοιγαν τα μάτια των,
διάπλατα, μπροστά σε όλες τις θηρίνες
των καταστημάτων και προσπαθούσαν να
μαντεύσουν σε τι χρησιμεύουν τα πε-
ρισσότερα από τα εκτεθειμένα είδη.

Την προσοχή τους όμως, ελκύουν ή
διατήρις μία θηρίνα με ύψηλα διπλω-
ματικά καπέλλα, τα όποια, εις το βάθος
των, έχουν ένα μικρό καθρεπτάκι. Είνε
μία μόδα που λανσάρθηκε τα τελευ-
ταία χρόνια.

—Δεν μπορώ να καταλάβω, είπεν ο έ-
νας χωρικός στον άλλο, σε τι μπορεί να
χρησιμεύουν αυτός ο καθρεπτής μέσα στο
καπέλλο.

Και ο άλλος αφέλεστατα:

—Καίμενε, τόσο δεν καταλαβαίνεις...
Είνε για να μπορεί αυτός που αγοράζει
το καπέλλο, να βλέπει πως του πναινεί.

♦♦♦

Ένας δικαστής κοιμήθηκε κατά την
διάρκειαν της διαδικασίας και όταν ο
πρόεδρος τον ρώτησε για τη γνώμη του
επί της δικάζομένης υποθέσεως, άπήν-
τησε τριώνοντας τα μάτια του:

—Νά τον τουφεκίσουν, να τον τουφεκί-
σουν!

—Μά πρόκειται για ένα χωράφι.

—Ε, τότε να το θερίσουν!

Η ΟΜΑΣ ΤΩΝ ΑΤΡΟΜΗΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΥΡΗΝ ΕΡΗΜΟΝ ΤΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΩΤΕΡΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

1ον

Έπέρασαν πάρα πολλά χρόνια από
τότε που συνέβη ή ιστορία, που πρόκει-
ται να διηγηθούμε. Τούτο μόνον μπορώ-
με να πούμε, ότι εκείνα τά χρόνια ή
Έλλάδα και οι κάτοικοι της έστέναζαν
κάτω από τον τουρκικόν ζυγόν και ότι
πολλά παιδιά της, όταν δεν έγίνονταν
κλέφτες και άρματωλοί εις τα βουνά,
έξευτείνονταν σε μακρινά και άγνωστα
για τον καιρόν εκείνον μέρη, όπου έ-
νοι μετὰ ξένων, αλλά σχετικάς ελεύ-
θεροι, έζούσαν και έμπορεύονταν.

Τέτοιες έλληνικές παροικίες ύπήρχαν,
όπως όλοι γνωρίζομε, σ' όλες τις τότε
πόλεις του έξωτερικού και μάλιστα,
πολλοί Έλληνες είχαν κατορθώσει να
γίνουν μεγάλοι και τρανοί στις ξένες
αυτές χώρες. Ο Ρωμηός εινε έξυπνος,
είνε καλός έμπορος, δραστήριος και οί-
κονόμος και δεν μπορεί παρά να προσ-
δεύση, όταν του δοθούν έστω και ελά-
χιστα προς τούτο μέσα.

Τον καιρόν, λοιπόν, εκείνον τέσσερα
μύλλια μακριά από την άραβική πόλιν
Ζανζιβάρη, κοντά εις έναν χαριτωμένον
κολπίσκον, έζούσεν ο Πελοποννήσιος
Θεόδωρος Βασιλάτος. Ήτο χρόνια έγ-
κατεστημένος στη μακρινή και λίγο
κλειστή, ώστε να καταστή άξενη, χώρα
αυτή και είχε κατορθώσει να γίνη με-
γάλος κτηματίας και να θεωρηται, άν
και ξένος, ως ένας από τους άρχοντας
της περιφέρειας του.

Ο Σείκ Θεόδωρ, όπως τον έλεγαν οι
Άραβες, ήτο εύγενής όχι μόνον εξ αι-
τίας του πλούτου του, αλλά και λόγω
του χαρακτήρος του, της άπειρου αγα-
θότητός του, της εύπροσηγορίας του και
της καλοσύνης του προς τους άναριθμη-
τους μαύρους δούλους, που είχε εις τα
κτηματά του.

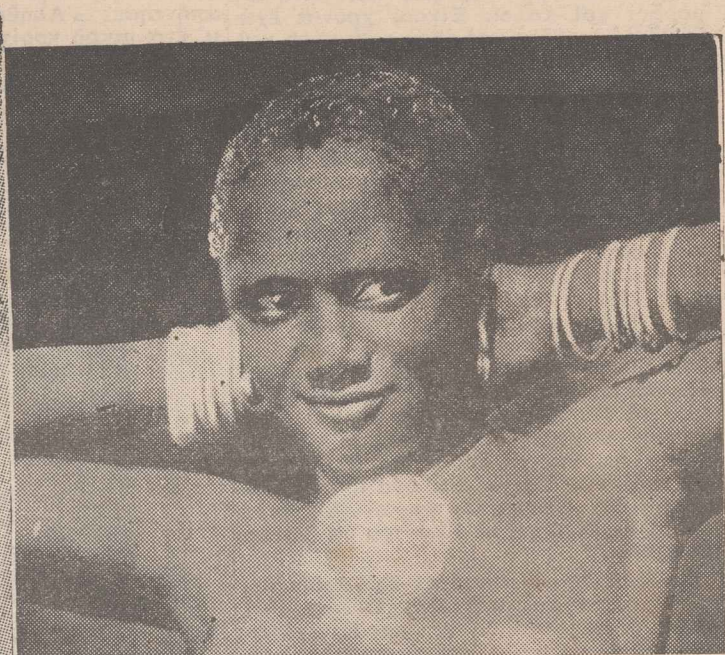
Σύζυγός του Σείκ Θεόδωρ, ήτο ή ώ-
ραία Άμινά, μία λαμπρόφθαλμη κόρη
της Άθηνας, που δέχθηκε να τον άκο-
λουθή στην μακρινήν εκείνην χώραν.
Η Άμινά, όπως έπίστευαν και έλεγαν
όλοι, ήτο ή μόνη που άείξε να εινε ή
γυναίκα του Σείκ Θεόδωρ. Και όλοι οι
κάτοικοι της περιφέρειας, δούλοι και έ-
λεύθεροι, δεν έπαυαν να έγκωμιάζουν
την άρετήν.

Η εύρεία κατοικία του Σείκ Θεόδωρ
ύψοτός εις το μέσον όραίου έλαους από
πορτοκαλλίες και άλλα εύγενή δένδρα.
Τα άπειρα κτηματά του, έκταλλεργούν-
το πάντοτε έντατικώς και ήσαν φυτεμέ-
να με όλον των ειδών τα καρποφόρα
δένδρα. Ο Θεόδωρ Βασιλάτος, άνθρο-
πος φύσει εργάτικος, προνοητικός και
οικονόμος, κατώρθωνε ώστε τα κτημα-
τά του να θεωρούνται ως τα άνθηρότερα
και τα καλύτερα της νήσου. Ίδιαίτερος
είχε διαπαιθή πολλά χρήματα για να
καλλώπιση την ήμεραν που. Οι άρχαιο-
τεροι, οι όποιοι ήξευραν πως ήτο το σπύ-
ρι κατά τα παλαιότερα χρόνια, φηλο-
γουν ότι δεν το άνεγνώρισαν σήμερον.
Έμπρός από το σπίτι έξετεινέτο μία με-
γάλη αύλη, στρωμένη όλη με μαρμαρο
με μίαν μαρμαρίνιν επίσης θρύσιν εις
το μέσον. Γύρω από την αύλην πανύψη-
λα δένδρα, με πικνά φυλλώματα, την
έπροστάτευαν.

Ο Θεόδωρ είχε μόνον έναν υιόν, τον
Νικόλα, που τον αγαπούσε πολύ. Ήταν
άραβός, όπως ή μητέρα του Άμινά, και
είχε μάτια, όπως εκείνη, μεγάλα, μαύρα
και γεμάτα φωτιά. Ήταν δυνατός, όπως
ο πατέρας του. Και κατά την εποχήν,

♦♦♦

Ο ήλιος, την ήμέραν που άρχίζει ή ι-
στορία μας, δεν είχε δύση ακόμη. Ο
Σείκ Θεόδωρ και οι φίλοι του ήσαν κα-
θισμένοι πρό της οικίας του επί ώραιών
ποίου ή ειλκρίνετα. Ο εξαίσιος κοιλ-
σκος ήνοιότη μπροστά των και τα μι-

—Ανω: Ο Σείκ Θεόδωρ είχε αποκτήσει πατρικάς γυναικεί, ε-
μελείτο δε συχνά της υγείας των δούλων του. Παραπλευ-
ρως: Ένας ύπεροχος τύπος Άφρικανικής ύμορφιάς.

που άρχίζει ή ιστορία αυτή, ητο οεκά-
πεντε έτών.

Ο Σείκ Θεόδωρ είχε κάμη και κάτι
άλλο, που άποδεικνύει την αγαθότητά
του και την άγάπη που ήσθάνετο μέσα
του για την ύποδουλωμένη πατρίδα του,
την Έλλάδα. Όταν προώθεσε και έ-
γινε σχεδόν άρχοντας εις την ξένην αυ-
τήν χώραν, έφερε από την πατρίδα του
και την πατρίδα της άναπημένης του
γυναίκας αρκετούς συγγενείς του, τους
όποιους και έδόθησε να εγκατασταθούν.

Δεν είναι δ,τι θα διαβάσουν οι άναγνώσται μας, εις την σελίδα αυτήν, μυθιστόρη-
μα. Είναι ή ζωντανή ιστορία ενός Έλληνα από την Πελοπόννησον, του Θεόδωρου Βα-
σιλάτου, που με τον Κρητικόν Νικόλαον Καλογιαννάκη, τον Ήπειρώτην θάνον Βε-
λέσαν, τον Άθηναίον Χαραλάμπον Καραβέαν, έζωσαν εις την Ζανζιβάρην και κατό-
πιν ειπεκρίσαν μίαν διεύθυνσιν εις την Μαύρην Ερήμον, την Άφρικην, με τον
σκοπόν να πλουτίσουν και να βοηθήσουν την μικράν τότε έλευθεράν πατρίδα των.
Είνα άγώνα άπελευθερωτικόν των ύποδούλων άδελφών μας. Ο Θεόδωρος Βασι-
λάτος, ο ίδιος, συνέγραψε τα συνταρακτικά άπομνημονεύματά του, που άρξομεν
σήμερον και τα όποια θα καταπληκτικώς, με τας μεριμνάσεις της όμοι-
ας των άτρομητων Έλλήνων, που είσοδουν εις την Άφρικην και έπέρασαν από
χιλίους κινδύνους, διά να έπιτύχουν το σκοπού της.

κοντά του και να ζήσουν άνετα. Επίσης
έκράτησε μαζί του, είτε ως έμπιστους
του, είτε ως σωματοφύλακας του δύο-
τρεις Ρωμηούς, που έτυχε να περάσουν
απ' εκείνα εις τα μέρη εκείνα. Έ-
παινε πάντα ο Ρωμηός. Και τότε, σ-
πως και σήμερα, όπου πήγαινε ένας και
προώδεε, άμέσως τον άκολουθούσαν
και άλλοι συμπατριώται του και σε λί-
γο ίδρύετο εις το ένο αυτό μέρος μία
δοκλήριος έλληνική παροικία, άνθούσα
οικονομικώς και ύπολογιστικώς, ως
σπουδαίος κοινωνικός και εκπαιδευτικός
παράγων από όλους τους άλλους.

♦♦♦

Ο ήλιος, την ήμέραν που άρχίζει ή ι-
στορία μας, δεν είχε δύση ακόμη. Ο
Σείκ Θεόδωρ και οι φίλοι του ήσαν κα-
θισμένοι πρό της οικίας του επί ώραιών
ποίου ή ειλκρίνετα. Ο εξαίσιος κοιλ-
σκος ήνοιότη μπροστά των και τα μι-

Εις τα πόδια του Σείκ Θεόδωρ ήτο κα-
θισμένος ο υιός του Νικόλας, του δ-
ποίου ή ειλκρίνετα, ή αφέλεια και ή
χρηστότης ήσαν ζωγραφισμένες εις το

κράς κοίματα, σπρωγνόμενα από την έ-
σπερινήν αύραν, εκάιδεσαν άπαλά μετά
γλυκύτατον ψυθιρισμόν την λεπτοτάτην
άμινον. Ο Θεόδωρ και οι φίλοι του ήσαν
αρκετά κοντά εις την θάλασσαν, διά
να άκούσουν τον εύχάριστον ψυθιρισμόν
των μικρών κυμάτων, που ώθουσε ο έ-
σπερινός ζέφυρος, αλλά και αρκετά μα-
κριά, ώστε να μη τους ένοχλή ή ύγρα-
σία και να μη την φοβούνται.

Οι φίλοι, τους όποιους ο Σείκ Θεόδωρ
είχε εκείνο το θράδυ γύρω του ήσαν:

—Είκοσι χρόνια τώρα έρχομαι κάθε
θράδυ εδώ κοντά εις τα δένδρα μου και
βλέπω την σκοτεινή αυτή γραμμή. Μό-
νος μου πόνος τόσα χρόνια ηρώς Ήπει-
ρος, άν, όπου οι έμποροι μας φέρουν
το φιλνίσι και τους σκλάβους των.

Και στρέφοντας τα μάτια του προς
τον Χαμίς — μπεν — Άβδούλαχ έξηκολού-
θησε:

—Ποτέ μου, όμως, δεν αίσθανθηκα τό-
σον ζωνρόν, όσον άπώμε, τον πόδον αυ-
τόν. Χωρίς άμφισβόλια τούτο προέρχεται
έπειδι σε άκούσα να μιλή για τους πεν-
τακόσιους σκλάβους και τις δώδεκα ό-
κάδες φίλνισι που έφερνε από την Ου-
αία και το Μαρογκού. Είναι να βασιμά-
ζε! κανείς! Πεντακόσιοι σκλάβοι εις κα-
λήν κακότητα, κοστίζουν το έλάχιστον
δέκα χιλιάδες πέντηπραγκα και δώδε-
κα όκάδες φιλνίσι, σαραντά χιλιάδες,
δηλαδή μισή στέγαν ρούμιες. Και όλα
αυτά μέσα σε πέντε μόνον χρόνια. Μά
τον Πισαγάσχο — δοξασμένο το δνομά
του — πρέπει να δώ την γην αυτήν με
τα μάτια μου.

—Ότι σάς είπα, είναι αλήθεια, άπήν-
τησεν ο Χαμίς — μπεν — Άβδούλαχ. Μάρ-
τυς μου ο Θεός. Άλλά επάρχουν τάτοι
βασιματώτεροι και από το Μαρογκού
και από την Ουαία, ή Ρούα, άλλες ή-
μέρες μόνον μακριά, προς το μέρος ο-
που ούνοι, ένοι επάτησαν το πόδι
του.

Ένας δικός μας, ο Σαΐδ, ο υιός
του Χαμμάμ, έπήγεν εις την Ρούαν και
πολύ μακριάτερα. Έπάρσεν την Άφρικ-
ήν, εις την θάλασσαν, από την μεριά που
δοσιλεύει ο ήλιος και εκεί έπαιρε μία
γυναίκα άσπρη, από τον Άγιον Παύλον
Λουάνδον. Λέγει, λοιπόν, ότι οι ντόπιοι
της Ρούας, μεταγειρίζονται τα έλεον-
τόδοντα για στήριγμα της στήλης που
βαστούν τις σκεπές των καλοθών των
και ότι το φιλνίσι είναι έκει όσο και το
ξύλο κοινό. Οι άγριοι γνωρίζουν τα μέ-
ρη, όπου οι κυνηγοί εκάστουσαν ένα κα-
ποτό ελεφάντην και άλλα μέρη, όπου οι
έκείνατες έπείθανον από τη δίψα ή άλ-
λη άρρώστεια και άσπασον, άφίονον να
σπαίξουν με έλεφαντόδοντα. Γιατί δεν
μπορούσαμε να γίνουμε πλουσιώτεροι
και από τον Μετζίτ, τον Σουλτάνον μας,
άν κατορθώναμε να πάμε μέχρι εκεί.
Ότι έως τώρα έκέρδιζα είναι τίποτε,
μπρός σ' όσα μπορώ να έλθω μαζί μου και σ' ό,
Σείκ Θεόδωρ, πιστέ μου φίλε, σου υπό-

Ανω: Το φοβερότερον θηρίον της Ζανζιβάρης: ή τίγρις. Παραπλευρως: Όραίος τύπος γυναίκας της Κεντρ. Άφρικής.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΥΡΗΝ ΕΡΗΜΟΝ

σχομαι να μη μετανοήσω ποτέ.
—Ο λόγος μου εινε λόγος, απήντησε ο Θωδωρ Βασιλάτος. Μά τουσ' 'Αγίους Πάντες, σου λέγω ότι θα έλθω, αν το θέλῃ ο Θεός. 'Αλλά, πές μας, και άλλα ακόμη για τους ντόπιους της Ρούας και για τους μακρινούς εκείνους τόπους. Οι δούλοι που έρχονται από εκεί εινε ωμορφοι και καλοί. Είκοσι χρόνια έχω δύο δουλετάδες από εκείνα τα μέρη και ποτέ δεν απόχησα καλύτερους.

—Δούλοι καλοί, εφώναξαν ο Χαμής, ο Πάος το επέλεξε! Από το Μάορ έως την Κιουσία δεν είδα δούλους άμωρότερους. Και έβλεπνο! Αυτοί κάμουν τις καλύτερες λάμες, τα καλύτερα σπαθιά και τα καλύτερα μαχαίρια όλες της 'Αφρικῆς. 'Η τέχνη τους θα έκανε τόσο καλύτερους μαστόρους της Ζανζιβάρης να κοκκινίζουν από ντροπή για την άνοιγιά τους. Κοντά εις ένα τόπον, που τον λέγουν Κιτάναγ —έγω δεν γνωρίζω που εινε, αλλά ο Σαϊδ το ξέρει— εινε ένα ουνο, όλο σκεδόν από καθαρό μπακίρι. Οι άνθρωποι του τόπου αυτοῦ θαζόντου ότι το δουνό μεγάλες ποσότητες και κάνουν θαγγελίδια, εργαζόμενα για τα γέρεα και για τα πόδια και άλλα πολλά σπολιάνα. Τίποτε από όσα έχει η Μασκάτη δεν μπορεί να παραβλήθῃ πρὸς όλα εινε εκεί, με τα ίδια του τα μάτια, ο Σαϊδ.

—'Ενα δουνό μπακίρι! Καθαρό μπακίρι! αναστάναξεν ο Σαϊκ Θωδωρ. Και τους τόπους αυτοῦ κατοικούν άνθρωποι τόσο άμωροφοι και τόσο πλούσιοι. 'Αν μπορούσα να φορτώσω όλα τα ζώα μου και να φέρω από κει εδώ τόσο μπακίρι θα ήμου βασιλιάς μπρος στον Ραζιζ, το σκυλί αυτοῦ του Βανουίν. Κι αυτοῦ ο γέρο, λοιόςας, δάμας δεν θα τολμούσε να σηκώθῃ μπρος μου το κεφάλι του. Τα σκυλιά, οι τοκογλύφοι, όπως τους λένε, που με βύζαζαν όταν μιά φορά είχα την ανάγκη τους.

Ο Σαϊκ Θωδωρ έμεγαλλόλησε. Και έμειναν όλοι για μιά στιγμή σιωπηλοί. Μόνον οι ματιές των άλλων Ρωμηῶν έπαίξαν λίγο και συννοήθηκαν αμέσως σιωπηλά με τον Θωδωρ. 'Ολοι δέ, πλην του Χαμής, που 'Αραβός έμπροσθ εκάτασαν τ' εκσέπτετο: 'Αν απόκτησου με τόσα πλούτη, τότε, σίγουρα, η ιταχί μας πατρίδα, η 'Ελλάδα, θα βελθερωθῇ από τον άπαικτικό ζυγό σας. 'Αλλά εἴς αιτίας του Χαμής και των άλλων 'Αράβων, που παρσταντα εκεί, δεν μπορούσε να έκφραση με λόγια την κρυφήν αυτήν σκέψη του. Εύχαριστήθη, όμως, όταν όλοι οι Ρωμηοί συννοήθηκαν αμέσως μεταξύ των με μιά ματιά. Και ύστερα από λίγο εφρόθεσαν:

—Τι λέτε, λοιπόν, και σεις οι συγγενείς και φίλοι μου; Πάμε μαζί με τον Χαμής εις την Ρούαν, για να δροῦμε εἴ καί έμεις φιλνισιοι και μπακίρι και ο Χαμής σκαλάνος η ὅτι άλλο θέλει;

—Πάει!
—'Ορασι, εἴπαν ο Χαμής, 'Αλλά δεν πρέπει να χάνωμιν καιρόν. 'Ο ήλιος θα βασιλέψῃ σὲ λίγο. 'Ας όρίσουμε, λοιπόν, από τώρα την ημερα που θα αναχωρήσουμε. Γιατί εἴγω εἴμαι ετοιμασμένος και δεν μπορώ να περιμένω πολύ. Θα εἴσθε έτοιμοι, όταν θα ὄγῃ το νέο φεγγαρί, δηλαδή ύστερα από είκοσι τέσσερες ημερες;

—Θα εἴμαστε!
—Πολύ καλά. 'Ας δοῦμε τώρα, πόσους ανθρώπους όπλασμένους μπορεῖς να πάρεις μαζί σου, εἴω φίλε μου, Θωδωρ;
—Διακόσιους ανθρώπους καλά ὄπλασμένους, εκτός από τους δυό ὕπασι-στάς μου, τὸν Σοῦπα (τὸ λιοντέρι) και τὸν Μότσο (τὴ φωτιά), όπως τους φωνάζουν οι σκαλάνοι. Αυτοί μόνον τους εἴξουν έναν στρατόν δολοκλήρον.

—Πόρε κι' έμένα, πατέρα!... εφώνασεν ο Νικόλας, πίνοντας απαλά τα γόνανα του πατέρα του και κυττάζοντας τον πατέρα του με έκστασις. Ξέρεις πόσα καλά, η μαθεύω, Ξέρεις τὸ νέο τουφεκι, πὸ εφεραν από τὸ Λονδίνο και πὸ ο καλὸς πρόξενος μ' έμασε να μεταχειρίζομαι. 'Ο πρόξενος, μὸ εἶπε, πὸς πολύ γρήγορα θα μάθω να σκοπεύω καλύτερα και από αυτόν. 'Εσκότωσα προχθές ένα μικρό πουλί, καθώς πετούσε, στο φτερό. Πές, πατέρα, ναί. 'Αφῆσε με ν' ακουλούθησθ και νάρθῃ μαζί σας.

—Λέετε ναί! εἶπε με χαμόγελο θαυμασμοῦ ο Θωδωρ. 'Αληθινὸς Βεδουίνος. Μά πὸς θέλεις, παιδί μου, να αφήσης την μητέρα σου;

—Θα λυπηθῇ, τὸ ξέρω. Μά εἴγω εἴμαι μεγάλος και δυνατός, κύτταξέ με, και δεν πρέπει, παρρὸ, νὰ μένω για ὅλη μου τὴ ζωὴ μέσα στον γυναικωνίτη. Μιά μέρα πρέπει ν' αφήσω την μητέρα μου και νὰ τολμήσω να κάμω ὅτι τολμούν και κάνουν όλοι οι άνδρες.

—Και από πού, καλέ μου Νικόλα, σου ήρθαν οι ιδέες αυτές; Ποιὸς και εἶπε πως εἴσαι πιά αρκετά μεγάλος και αρκετά δυνατός, ὥστε ν' αφήσης την μητέρα σου;

—Τίς προάλλες ἐπῆγαμε με τὸν Σοῦ-

μὸν του Μετζίτ και τὸ γιὺδ του 'Αγίλου προξένου —δεν μπορώ να προφέρω τὸ ὄνομά του— για νὰ σκοτάσουμε πουλιά. Και τὸ 'Εγγλεζόπουλο πὸ εἶνε μικρότερο από έμένα και ὁμῶς, θαρρεῖ πως εἶνε μεγάλος αν και δεν εἶνε μεγαλειότερος από τὴ γροθιά μου, με περιγέλασε. Τὸν ρώτησα γιατί και ἀκού τι μὸι ἀπήντησε: 'Ελληνίδῃ, Νικόλα, μοιάσεις μ' ένα μικρό κορίτσι, πὸς τοῦ κάνει κά-δε μέρα ἡ μητέρα του λουτρό με γάλα, για νὰ τοῦ διατηρήσῃ τὴν ἀσπράδα.

«Γοπευτρίες» φιδιών, πὸς θεωροῦνται ὡς ἱερά πρόσωπα εις τὴν 'Αφρικὴν.

Δεν καταλαβαίνω πὸς ένας 'Ελλην τὴν ἡλικία σου δεν τολμᾷ νὰ λείψῃ ὅτε μιά στιγμή από τὸ σπίτι του και από τα μάτια τῆς μητέρας του». Και ο Σολιμάν τότε με περιγέλασε. 'Εγὼ ἐκοκκίνισα ἀπό τὴν ντροπὴ μου και κατάλαβα τὰ μὴ γινούλα μου νὰ φλογίζωνται. 'Αλλά δεν είχα τί νὰ πῶ, οὔτε και τί ν' ἀπαντήσω.

—Μπα, μπα, και τί σὲ μέλλει ἐξένῃ νί θα πῇ ἕνα ἀδιάντροπο 'Εγγλεζόπουλο; Τὸ βέβαιον, ὅμως, εἶνε —προσέθεσε ο Θωδωρ—, ὅτι τὰ μικρά αυτά παιδιά εἶνε τολμωρότερα από τὰ δικά μας, χωρίς νὰ εἶνε και γι' αυτό ἀνδρείωτερα και γενναίωτερα κατά ἑαῶδες. Ποιὸς δὲ ἐπίστευεν, ὅτι τὸ μικρὸ ἐκεῖνο κορμὶ μὸ εἶχε τόσην ἐλευθερία; Μόλις εἶνε δώδεκα χρονῶν και ὁμῶς, ὁμῖλε ὅπως ένας σφόδς άνθρωπος. 'Ολοι αὐτοί οι Εὐρωπαῖοι εἶνε φοβεροί, φοβεροί!

—Μάλιστα, φοβεροί, ἐπρόθεσεν ο Νικόλας. Και ὁμῶς αὐτοί δεν εἶνε καταροῖμα από τὸν Θεόν. 'Ο γιὺδ τοῦ προξένου λέγει ότι ἐμεῖς οι αὐτοὶ Χριστιανοί και οι 'Αραβες εἴμαστε καταροῖμα από τὸν Θεόν και ὅτι ο Θεὸς τὸν στερεῖ τὴ σοφία, γιατί πηγαίνουν οι 'Αραβες στήν 'Αφρικὴ με δούλους ὠπλισμένους για νὰ σκοτώσουν τους φτωχοὺς μαῦρους και νὰ κάμουν σκαλάνους τους συγγενείς και τὰ παιδιά του. Δεν λέγει ψέμματα, πατέρα, ο γιὺδς τοῦ προξένου;

—Σίαιπα, Νικόλα! Τί εἶνε αὐτὸ πὸς ἀκούω από σένα; Νά μὴ τὰ ξαναεἴπῃς ποτέ σου. Λησμονά τα αμέσως και ποτέ μὴ εἴπῃς κακὸ λόγο για τους καλούς ἀφένταδες μας, τους 'Αραβες.

—Εἴω πρέπει να σημειώσουμε, ὅτι ο Σαϊκ Θωδωρ ἐπίστευε τὰ ἀντίθετα από ὅσα εἶπε παραπάνω. Και ήξευρε, ὅτι τὸ 'Εγγλεζόπουλο εἶλεγε σωστά πράγματα. 'Αλλά δεν μπορούσε νὰ τὸ πῇ αὐτὸ μὴ πὸς σπῶνς κυριότρους ἐκείνης τῆς χώρας, τους 'Αραβες, οι ὁποῖοι ἔκαμιναν τὸ ἐμπόριον των δούλων και ἐζούσαν ἀπὸ αὐτό.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Γεῖρε ἀπαλά

Σπῆριμα ἀπόψε τὸ δεντρί κι' ἡ φυλλωσιά του (σκέπῃ). Γεῖρε ἀπαλά στον κόρφο μου. Κανένας δεν (υἱὰς ὄλεπῃ). Κι' αν μες σὸ κλῶνια θρόισιμο γνῶκας, μὴ γκῶπιον πονάκι νειρεται και τὰ φτερά τινάζει.

Γεῖρε ἀπαλά! κι' ἡ ἀγάπη μου προσκεφαλοῦ (ἀς σὸς γίνῃ). Κι' ἀς ἔρῃ τὸνεῖρο σιγὰ κι' αὐτὸ μὴν σπῇ πὸς εἴσαι πιά αρκετά μεγάλος και αρκετά δυνατός, ὥστε ν' αφήσης τὴν μητέρα σου;

—Τίς προάλλες ἐπῆγαμε με τὸν Σοῦ-

—Ο μικρὸς ὁμῶς Νικόλας ἐπέμεινε: —Δός μου, λοιπόν, πατέρα τὴ συγκατάθεσί σου.

—'Αλλά ξέρεις, παιδί μου, εἶπε χαμογελῶντα ο Σαϊκ Θωδωρ πρὸς τὸν γιὺν του, ξέρεις, ὅτι οι άνθρωποι ἐκεῖνοι ἐχουν λόγους και μαχαίρια και εἶνε τόσο ἀγριοί, ὥστε θα κάμουν τὸ τρυφερό σου λακάκι και θὰ σὲ φάγουν χωρίς καμμιὰ τύχη;

—Δεν τους φοβούμαι, ἀπήντησε, ὁμῶς νοντας με νιά θαυμασία κίνησι τὸ παι-

Καὶ κόττα πὸς με κυττάει!... 'Ετσι κι' εἶσι θέλω πὸς θέλω να φύγω από τὸ δωμάτιο πὸς εἴμαι τώρα. Νὰ εὐκαιρία νὰ ἔχω και δωμάτιο και καλὴ περιποίησι ἀπὸ τὴν κοπέλλα. Χωρὶς ἄλλο θὰ εἶνε κόρη τῆς σπιτονοικοκυράς... (Πλησιάζει και θυάζει τὸ καπέλλο του). Περνόντ μαζιζέ, τὸ δωμάτιο ἐνοικιάζονται, παρακαλῶ!

ΕΚΕΙΝΗ. Εὐχία και εὐσέρα.

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

Καὶ κόττα πὸς με κυττάει!... 'Ετσι κι' εἶσι θέλω πὸς θέλω να φύγω από τὸ δωμάτιο πὸς εἴμαι τώρα. Νὰ εὐκαιρία νὰ ἔχω και δωμάτιο και καλὴ περιποίησι ἀπὸ τὴν κοπέλλα. Χωρὶς ἄλλο θὰ εἶνε κόρη τῆς σπιτονοικοκυράς... (Πλησιάζει και θυάζει τὸ καπέλλο του). Περνόντ μαζιζέ, τὸ δωμάτιο ἐνοικιάζονται, παρακαλῶ!

ΕΚΕΙΝΗ. Εὐχία και εὐσέρα.

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

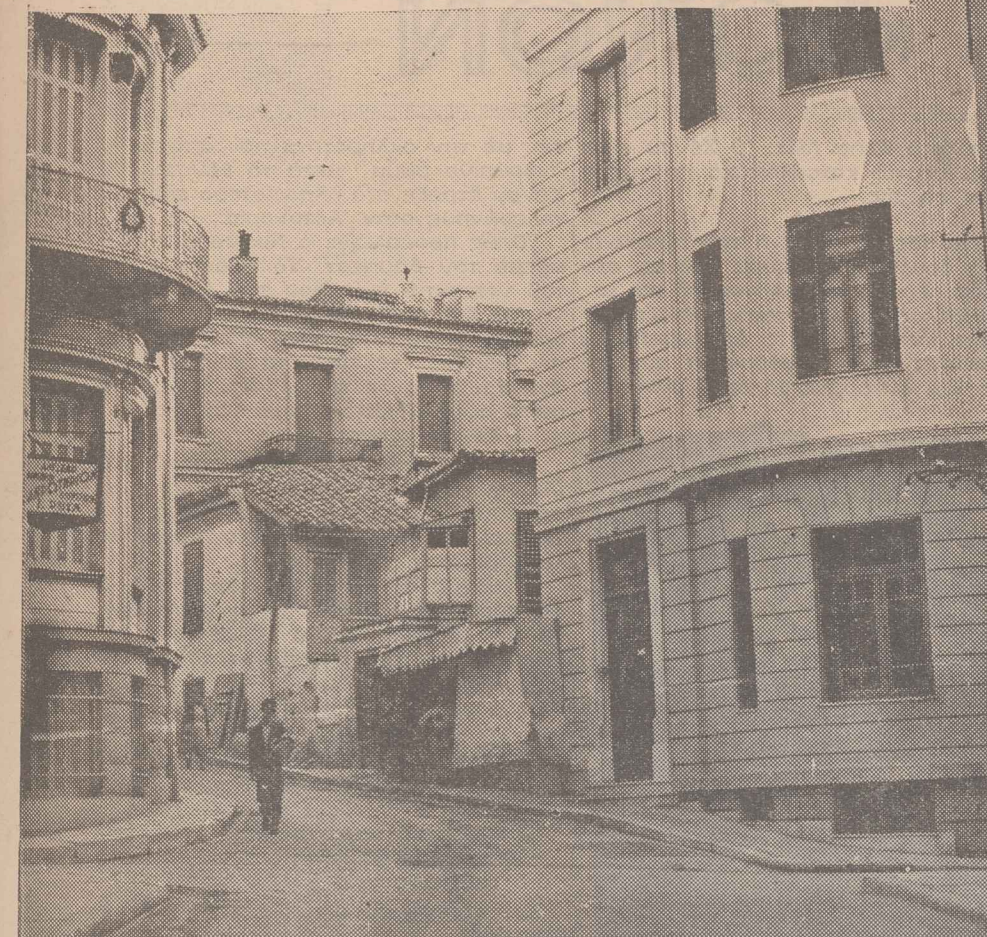
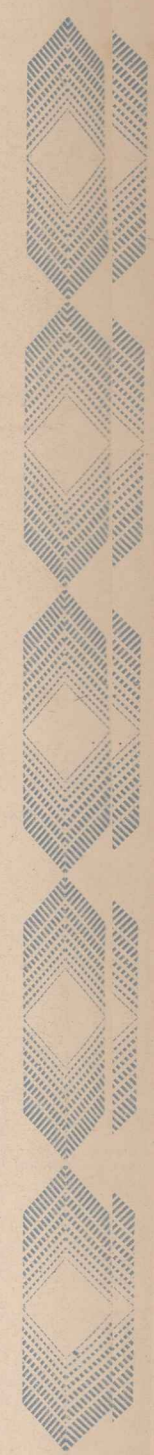
ΠΙΠΗΣ (ἐνῶ περιμένει). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδὼ προμηνύεται ἕνα μεγάλο εἰδύλλιο. Ἐὰ καλοπεράσουμε!...

ΠΙΠΗΣ. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ ἱδῷ; ΕΚΕΙΝΗ. Πολὺ εὐχριστίως. Μιά στιγμή νὰ σὰς ἀνοίξω.

ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ ΑΘΗΝΑ

Εκ των άνω: Δύο σήπια της κάτω Πλάκας, παλαιότερας έποχης το ένα. Είς το μέσον: Παλαιά αρχοντική οίκια στην ίδιαν συνοκίαν με υπολόνια και χαγιάτια, που σέ λίγο θα τά παρσούρη ή μανία της μοντερονοποίησης των πάντων. Δεξιά της: Το οίκτιο του πρώτου Πανεπιστημίου των Αθηνών και κάτωθεν ο «παλατιό» χαρακτηριστικός τύπος της παλαιάς Αθήνας. Κάτω: Σπίτιο στή γραφική συνοκία των Αλφειωτικών, κάτωθεν της Ακροπόλεως (φωτογραφία του Κ. Κ. Κουρμμεττή).

Η έποχή του κυνηγιού

Ές των άνω εξ άριστερών: Ένα μεν γαθρίον - πολυκατοικία, με μιντερόνα αρχιτεκτονικήν. Παραπλευρώς: Το κτίζομενον μέγαρον της Έκδοτικής. Είς το μέσον: Μία άποψις των Αθηνών και δεξιά μία χαρακτηριστική είκων του Τουρκολίμανου. Είς το μέσον των δύο είκόνων: Το μέγαρον του Ζαπφείου. Κάτω: Η όδός Σταδίου και παραπλευρώς άλλη γενική άποψις των Αθηνών με το πάρκον του Ζαπφείου και τον Βασιλικόν Κήπον. (Σύνθεσις του Κ. Γαλία)

Η ΚΕΡΕΝΙΑ ΚΟΥΚΛΑ

τη θρύση, που έπρεξε ολόενα, είχαν και τη ζαρωμένη μυγαλάτσα.

Τό άλλο μισό σπiti ήταν όμοιο, μ' ι διατέραν εισοδο και καθάτανε μιά κήρα ενός δικαστικού κλητήρα με δύο κόρες της παντριάς.

Εικοσιπέντε δραχμές ποδίδαν τό μίνα τί του πλήρωναν, κι' άς ήταν και βουλό, γιατί μονάχα ή θέα κι' ο άέρας έ- κει άπάνω άζιζαν όσο νά ήγής.

Άπό πάνω ο βράχος του φιλοπάππου, που ό,τι κρύο και νάκανε τώρα το χειμώνα, τους βαστούσε το Βορρή και τραβούσε όλες τις άκτιδες άπάνω του και σάν έκανε καλωσύνη μύριζε πέτρα λαομένη και μοναξιά βουνοία και γαϊδουράγκαθο θύσασμένο.

Στό πλάι πίσω, πυρνωμένη ή 'Ακρό- πολη, κόκκινη σάν κανέλλα, ίδια κάποιο άτίμιο άρχαιο χρυσασφικό, μαυρισμένο άπ' την παλαιοσύνη, με τις δυο κολώνι- τες, που ξεχώριζαν άσπρες και λιγνές αψηλά στά βράκια, κάτω άπ' τα μαύρα τείχη, σάν νά φυλάν' θάρδια μπρός άπ' τη σπιλιά της Παναγίας. "Επειτα ο "Αι- Γιώργης, άλλοιότικος άπό δώ, μιά κα- νονικά πυραμίδα ξεμοναχισμένη σά νησί. "Ο Ύμνιός, σάν κανέναν ύπναράς τρελλός, (πούκει τόν ύπνο του γιά τρέλλα), πλαγισσόμενος με τις πλάτες γυριστές με μιάν ατέλειωτη γαλήνη γαλάζια και ίσπερη στό ζαπλωμά του. Κάτω του τά βουνάκια του Βατραχο- νησιού και του Σταδίου μ' ένα κομμάτι άπ' το μαρμαρένιο γέφυρος, με λίγη πρσανάδα σάν "Αρπύτι άπάνω άπό τό Μέγας, και με τά σπιτάκια των Παντρε- νάδων άνεβαρμένα άπανταυό γιά νά δούν έναν άνεμόμυλο στην κορφή, ά- σπυμένο έρμιο με τά φτερά βγαλμέ- να. Και στό στήθος αυτών των γλυκών λόφων ένας μεγάλος μαύρος λέκας: τά κυπαρίσσια του Νεκροταφείου, που άπό μακριά φαίνονται σάν νά κοιμούνται όρθά τόνα κοντά σ' άλλο...

... Μά δέν κοιμούνται, παρά βουί- ζουν όλα μαζί σιγαλά και γλυκά σάν άπρες άλαρινίνες κι' όνειρεμένες' και πίσω άπό τό πιο μελανό και πιο βουερό κυπαρίσι κουρνιάζει κρυμμένος ο Χά- ρος και βγαίνει κάθε νύχτα με τ' άσπυ- μένιο δρεπάνι, πούκει το κρεμασμένο άπάνω στον ούρανό, κουκουλωμένος σέ μαύρο ράσο ή με λαικούδια στό κερά- λι και σιγοπατάει στους δρόμους και καβαλάει μάντρες και άνοίγει τά κλει- στά παράθυρα και τις άμπαρμένες πόρ- τες και παίρνει έκείνους, που κρύβουν τό πρόσωπα μέσα στό προσέκφυλα γιά νά μή τόν ίδούν κι' άφήνει, γελώντας με τά δόντια δικής χείλια, όσους του φωνάζουν νά τους λυτρώσει. Μά και μιά μέρα θγαίνει και τότε κανείς δέν τόνε βλέπει, γιατί' είναι ντυμένος με τού ή- λιοι τις άκτιδες και πιο φεγγερός άπό τόν ήλιο...

Και πιο πέρα πιάδουν κάμποι κι' άλλοι λόφοι, που πραινίζουν άπ' το Γενόριο πλατεία ζαπλωμένο κι' άνεβαίνον άγάλια-άγάλια όλοι μαζί άψηλά και με τόν άσπρο δρόμο του Φαλήρου άν- τάμα, σά νά τόν πιάσουν άπ' τό χέρι νά τόνε σπικόσουν, ίσασε τίς σπιτάκι κι' έ- πεται τρέχουν πάλι όλοι μαζί τόν κα- τήφορο ως πέρα στό θάλασσα. "Αχι ή θάλασσα! Τώρα σάν γλυκούς άχνός κι' όλοι σάν νερό, άνεβαρμένη άπάνω στον ούρανό, τώρα πάλι σάν άσπια χροστή στον ήλιο: και στίς άσπιας τόν άφάλο ένα γιγάντιο μυτερό πετράδι ζαφειρέ- νιο, ή Αίγινα με τόν ιερό τίς κώνο...

Λόφοι έόσις άπαιοι και πρσινιοι και θάλασσα άρχαία, που λάμψει, με τά μαύ- ρα καράδια των καμίων, που σέ σιγο- περπατούν! Πόσα μάτια σάς έκουν κυ- τάξει άπ' τόν παλιό καιρό, έδώ άπ' τό βουνό του φιλοπάππου άπάνω, σάν τώ- ρα που ζασιφρατεί ή όμορφιά σας, κι' άπ' τά αιώνια νιάτα σας άντλησαν έλπί- δα γιά τις ζωής της χαρά! Κι' έδωσαν όλα τά μάτια, που σάς άγναντέψανε, με έόσις στεκεσάστε αυτοί και δίνετ' έλ- πιδα γιά τις ζωής της χαρά σά μάτια, που δά σόδυσον!

Κύτταζε ή Βιργινία άπό πάνω άπ' τη μάντρα της αλλής της κι' άπό τό μόνο παράθυρο της κάμιαρης της κι' έπαρνε κουράγιο κι' έλπίδα άπό τη χαρά της έ- λαιωμένης κλάης κι' άπό της θάλασσας τη λάμψη, τη γλυκύη κι' άμραντη, που σάν έρχόταν τό καλοκαίρι και πιάναν οι ζέστες, θε νά συνάμωνε κι' αυτή και θε νά σπερύνει ή ύγεια της. "Ετσι της είχε πη ό γιάτρος ό γυναικολόγος, πού- κε φέρε ό Νίκος όταν της ήθε έκείνο τό περιστατικό σόν τρίτο μίνα της ά- πάνω, που κόνιτσε νά πεθάνη κι' άπό τότε δέν είχε δι' χαίρη.

"Ηρθε δυο φορές τότε ό γιάτρος και της είχε δώσει κάτι στάλες κόκκινες, πικρές φαρμάκια νά τις παίρνει πρωτό νά φάη και κατ' μαύρα χάπια, που έλε-

γε ό Νίκος, πώς ήτανε σίδερο γιά νά δυναμώσει νά γίνη σίδερο. Θυμάντο το γιάτρο με τά γυαλάκια του, με τά γενά- κια τά ξανθά, γυαλιότερα και μισοκομ- ρισμένα άπό πουμάδες και κομμένα κά- τω στό ίσα, όλόγυρα στό πλατό άσπρο πρόσωπο με τά ροδοκόκκινα μαγουλά- κια. Τί σασλός, που ήταν! Κ' έκανε και τό νόστιμο. Κι' όλο γελούσε γιά νά φαί- νωνται τά δόντια του' κι' όλο άκούμπου- σε στό μπιστούνι του με την άσημένα γοργόνα γιά νά δείχνη τά παχουλά του χέρια.

Κοντά του στεκόταν ό Νίκος, τό με- λαχροινό και άνδρικό άνόρι. Γιά κύττα τόν Έναν, κύττα τόν άλλον! Τί διαφο- ρά! Κι' ή καρδιά της κτυπούσε πιο

γρήγορα ίσαμ' άπάνω στό λαϊμό άπό μιάν αλάλητη τυφρορόπια και παράδο- ση όλης της ύπάρξείας της στό γλυκό της τό Νίκο και σάν άπό μιάν έλπίδα, που δέν υπάρχει πιο γλυκύη γιά τη γυ- ναίκα...

Δέν της είχε πη ό γιάτρος, πώς την είχε σασνάσει γιά πάντα, έκείνην την έλπίδα, που δέν υπάρχει πιο γλυ- κεύη γιά τη γυναίκα: νά γίνη μητέρα. Κι' έτσι έλπιζε πάντα, όμα πού θάρρη τό καλοκαίρι νάλλάξουν τά πράματα.

Κι' όταν ό Νίκος τόν κύτταζε θαθελά με τά μεγάλα του τά μάτια σάν άνθη, πού ρωτούσανε, νόμιζε πώς λάμψαινε ακόμα περισσότερο άπό τη ντροπή της, που δέν ήταν γερή σάν πρωτά.

"Ο Νίκος όμως δέν ήταν τυφλός κι' ούτε καιρός νά μήν άκούη τά τί λέγανε στή γειτονία και πρδ πάντων τα κορί- τσια καθώς περνούσε: "Κρίμας τό νέο νά πάρη έκείνη τη χτικιάρα!

Μιά μέρα βγήκε ή Βιργινία άπ' την πόρτα του σπιτιού της νάδείσση τό καο- ρόνι με τά σκουπίδια πίσω άπό τη γυ- νιά της μάντρας, κατά τό βουνό, που ήτανε σωροί-σωροί λιθάρια και σπασμέ- να μπουκάλια και παλινόχαρτα και πάτσι άπό ντενεκέδες και στριφογυρισμένα τσερκία άπό βαρέλια και λαμπουριές, σάν όλα σόν ήλιο σάν θασαυρό άτι- μιοι. "Εκανε τώρα νά γυρίρη πίσω λα- νασιασμένη, μόλις αέρονοντας τά πόδια της, κι' έζαφνα θρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με μιά γεπτόνισσα άπ' τόν κά-

τω δρόμο, την κερ-Αριστείδενα, πούταν άδερφή της χήρας του δικαστικού κλη- τήρα, που κατοικούσε πλάι, κι' έρχόταν κι' αυτή νά ριξη τό σκουπίδια της.

— Καλέ, κορίτσι μου, της λέει έκείνη μόλις πού την άντίκρυσε, τρελλάθηκες, στην κατάσταση, που βρίσκεσαι, νά ση- κώνης κοτζάμ κασσόνι και νά τό κου- θαλές μισή ώρα δρόμο! Δέν πώς νά ή- δης σόν καθρέφτη τά χείλια σου πώς γινήκανε!

»Μηνήσπτι μου, Κύριε! Δέν παίρνεις κανένα κοριτσάκι, νά σου βοηθήση στή κοντή δουλειά, άφού δέν έχεις την ύ- γειά σου; "Εσεις τόν τρόπο σας τόν έ- χετε. Νάν' καλά ό άντρας σου! Δυο νο- ματέοι εισάστε. Άπό παιδιά κι' άπό σκυ-

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ο άρχαιολόγος στή γυναίκα του

— "Αι ήταν ύπέροχο θέαμα, Σμαράγ- δα! "Η "Ακρόπολις, οι Μυκίνα, ή Κνω- σός. Και ζέρεις πόσο σέ άκεπτόμουνα όταν έβλεπα αυτά τά έρείπια!

Παραξενιές

—Αυτό τό φάρι δέν είνε φρεσκο σάν έκείνο που έφαγα την περασμένη Κυ- ριακή.

—Πώς δέν είνε, κύριε, άφού είνε τό ίδιο φάρι;

Και εις... άνώτερα!

Κάποτε πήγε ό βασιλεύς "Θων στην Πάρο και οι κάτοικοι του κάνανε μεγά- λη κι' ένθουσιώδη ύπόδοχή. "Όταν έ- φευγε, μιά γρηούλα που ακολουθούσε, έφώναζε σόν "Θωνα:

— "Άμε στό καλό, βασιλιά μου, τσέ του χρόνου νά μάς έρθης δήμαρχος!

Πώς αγαπά...

— "Αλλό, άλλο, ναι είμαι ή Καίτη. —Και μ' αγαπάς πάντα, Κατούλα μου; —Σ' αγαπάω τρελλά, κρυσό μου... Μά ποιός είνε στό πλεόμυνο;

Ευγνωμοσύνη

—Την θλέπεις αυτήν τη νέα; "Ενας πέθανε και της άπσε όλην του την πε- ριουσία ενώ αυτή είχε άρνηθή όταν την ζήτησε σέ γάμο.

—Τότε καταλαβαίνω γιατί της άπσε την περιουσία του. Εις ένδειξιν ευγνω- μούσύνης.

Οικιακή γαλήνη

— "Όταν έχω κανένα καυγα με τη γυ- ναίκα μου στέλνω τά παιδιά έξω γιά νά μήν είνε μπροστά.

—Τι' αυτό όταν περνά άπό τό σπιτί σου βλέπω τά παιδιά στό δρόμο.

Μικρή διαφορά

"Εκείνη.—Βλέπεις, άνάπη μου, πην άνοίξει όλα τά δένδρα έχουν καινούργια φορεσιά.

"Εκείνος.—Ναι, αλλά πην σπάνουν μόνα των.

Λογική αιτία

—"Ο φίλος μας φαίνεται πολύ στενοχω- ρημένος τελευταία. "Αλλοτε ήταν πάν- τα ζωηρός, εύθυμος και τώρα είνε πάν- τα μελαγχολικός.

—Αυτό τό έπαθε άπό τόν καιρό που έσωσε μιά χίρα που πνιγόταν.

—Και? —Τώρα ζητεί κάποιον νά τόν σώση ά- πό τη χίρα.

Δύο φίλες

—Χθές τό βράδυ ό Γιώργος μου προσ- έφερε την καρδιά του.

—Ξέρεις, δέν είνε και πολύ στερεό δώρο.

—Γιατί; —Γιατί προχθές μου έλεγε πώς του ήταν έκαμα κομμάτια.

Με τόν ιδρώτα του προσώπου του

"Ενας λυποδύτης (ένώ προσπαθεί ν' άνοίξη ένα χρηματοκιβώτιο). — "Αν ή- ξεραν οι δικαστί ή κόπο κάνομε γιά ν' άνοίξουμε ένα χρηματοκιβώτιο, ώρι- σμένως θα ήσαν λιγότερο άυστροί ά- πέναντί μας.

Φιλοφρονήσει

"Ο κύριος. — Είνε μεγάλο δυστυχημα που δέν μπορούμε νά κάμουμε χωρίς ύ- ηπρέτη.

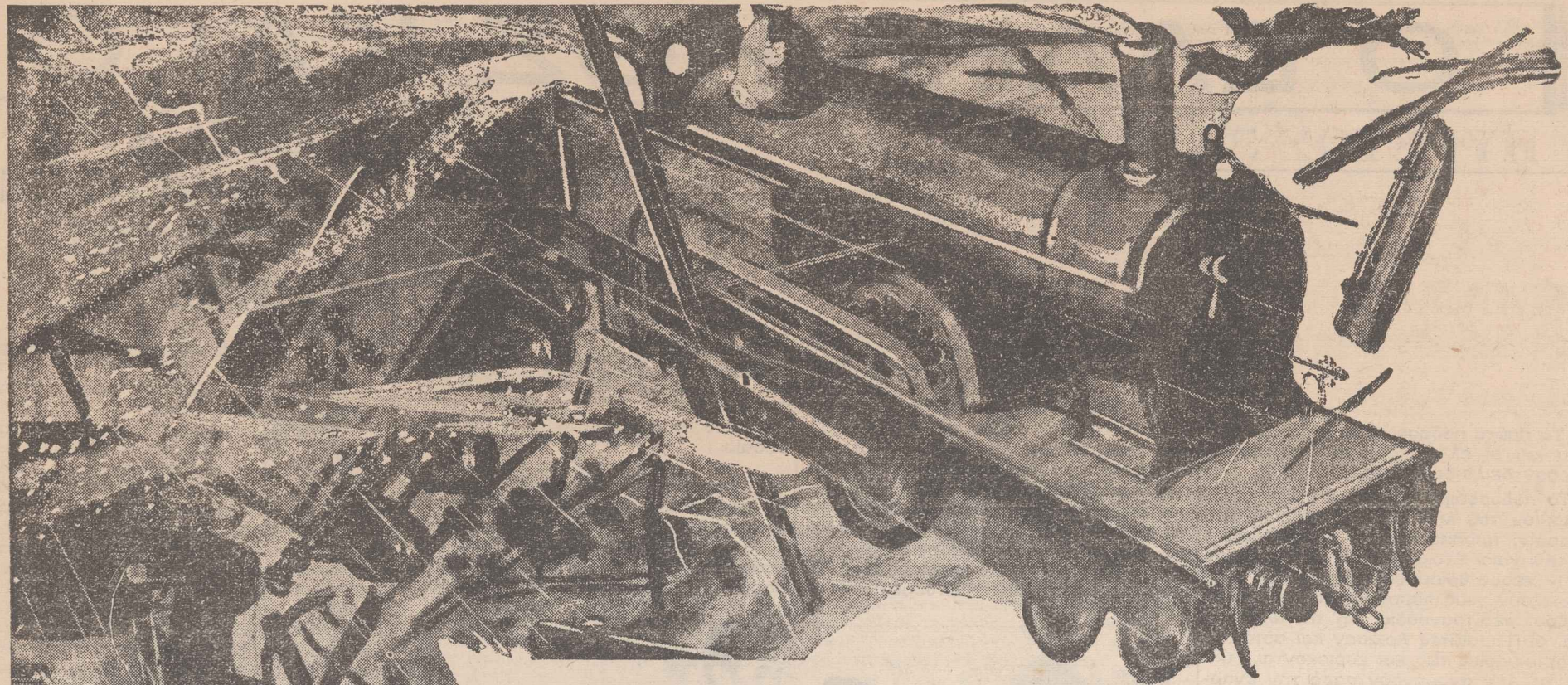
"Ο υπρέτης. — Τό μεγαλύτερο δυσ- τύχημα είνε που δέν μπορούμε έμεις νά κάμουμε χωρίς άφέντη.

Λαμπρός γιάτρος

—Τη ζωή μου τη χρωστώ σ' αυτόν τό γιάτρο που έλπέει...

—Γιατί; Σ' έσωσε άπό καμιά θειαιάν άρρώστεια;

—Οχι, αλλά τόν καιρό που ήμουν άρ- ρωστός είχε πάει ταξίδι.

ΕΜΠΡΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ ΠΟΥ ΚΡΗΜΝΙΖΕΤΑΙ

κπ. Εις την άρχην έπε-

φταν μεγάλα και άρσπια ψεκάδες βροχής, οι ό- ποίαι έπυκνώσαν και έγιναν εις τό τέλος χει- μαρρώδης βροχή.

Τόν πρώτον κεραυνόν διεδε- χήσαν άλλοι και οι ά- σπράδες διεδέκοντο άν- ληλας. "Αλλά και όταν κατέπεσαν οι κεραυ- νοί, ή θύελλα έπικολού- θησε ακόμη άγριώτερα.

"Ο άνεμος έγινε σφοδρό- τερος και εις την γην έκασφενδονίζοντο μετά φοβερού πατάγιο κα- ννοδόχοι, δένδρα, παρα- θυρόφυλλα.

Τό τραίνον διά τό Ντουνκ έφυγεν άπό τό "Εδιμβούργον εις τάς 5. 27'. "Ενθυμούμαι ότι εις τόν σταθμόν του Σκίν- φορτ ένας εισπράκτηρ και ό οδηγός Μάκ Μπθ, έβλεπαν τόν καιρόν και δέν έκριναν τά πράγμα- τα καλά. "Ο θερμαστής, έν τούτοις, Τζών Μάρ- σαλ όνόματι, τούς καθη- σάχαε.

— "Μή σάς νοιάζει, ειπέ, έχομε άρκετό άτμό, όσο κι' άν φυσά ή άνεμος εά φθάσουμε εις τό "Αμπερντεν.

— "Ας έφθάνωμε εις τό Ντουνκ και θα ήμουν εύχαριστήμενος, άπνιπτον ό οδηγός.

"Εκαθόντο δίπλα των και δέν μιλού- σα. Παρά την αισιόδοξίαν του Μαρσάλ, ό εισπράκτηρ και ό οδηγός εξακολου- θούσαν νά πιστεύουν ότι ή θα τούς έ- σθυνε άπό την κακοκαιρία ή μηχανή, ή έξ απίης τού άνέμου θα έπροχωρούσε με τόσον μικράν ταχύτητα που θα έ- ζαντλούσαν όλον τόν άτμόν.

Δύο μόλις μιλία μάς έκχωρίζαν άπό την γεφυρά Τεύ, όταν ό οδηγός Μίτσελ ειπέ:

— "Μιρέ λές και φυσούν δέκα χιλιάδες διαβάλοι.

"Ο Μάκ Μπθ έκυττούσε με άγωνίαν τό ρολόι του και πάλι άκούσε τόν άέρα νά βουίζει. "Εκίνησε άργά τό κεφάλι του και ειπέ:

— "Οτι δήποτε και άν βάζουμε στό νού μας ό κανονισμός και τό δρομολό- γιο λέμε νά πάμε μπρός και θα πάμε. Μέσα εις την όρνν της θύελλης έ- σθυσε ένας άναστεναγμός που άνάδω- σε μαζί με τας λέξεις αυτές.

— "Οταν κατ' όλίγον ό ούρανός έ- μαυρίζε και έξαφνα άρχισε νά φυσά σφο- δρός ό άνεμος. Μετά πάροδον όλίγης ακόμη ώρας ό ούρανός έποφωρίσθη και έξαφνα έπρεσε ένας κεραυνός. Ποτέ δέν είχα άντίκρυσε ζωηρότεραν λάμψην κεραυνού. "Ητο σκεδόν έκτυφλωτική. "Ο άνεμος την στιγμήν έκείνην έδυνάμω- σε περισσότερο και τά σπία, τά όπιτα, έ- παίνα εις τό τραίνον, ένόμιζε κανείς ό- τι έτρεμαν έκ θεμελίων. "Ηρχισε νά δρέ-

χεις ήκούοντο έπικλήσεις και γοερά κραυγά. "Εξακολουθούσα νά διατηρώ την ψυχραιμίαν μου.

"Εξαφνα άκούσθηκαν άλλοι φωναί. "Η- σαν διαφόρων πολιτών που έτρεξαν εις τας όχθας νά προσφέρουν την βοήθειάν των, τό σκούδι όμως ήτο πυκνόν και κανείς δέν ήμπορούσε νά πλησιάσθ. "Αι τότε δι' όσους έμεναν ζωντανοί, ήρχι- σε μιά άλλη άγωνία: της άναμονής κά- τω άπό τό άσφρόπτον δεκαέβδον άν- τας και την μαυνομένην θύελλαν. Θα έ- προλάβαιναν νά τούς σώσουν, ή τά όχή- ματα όλα θα έδυσθίζοντο εις τά νερά και μαζί των και αυτοί! Με την πάροδον των ώρών όσοι έζούσαν έναρκύνοντο άπό τό κρύο και όλίγον πρίν ν' άνατείλη ό ή- λιος, θαθελά σιγή έπικρατούσε έπάνω ά- πό τόν τόπον της φοβεράς καταστρο- φής. "Ηρχισαν όμως ν' άνεβαίνον τα νερά του ποταμού γρήγορα και όσοι δι- έφυγαν τόν θάνατον κατά την κατέρ- ρευσιν της γεφυρας τόν εύρισκαν άπό τά νερά. "Όταν ή πρώτη όκράς ακτίς της ήμέρας έφώτισε τόν ποταμόν τά πάντα είκαν καλυφθί άπό τά νερά. "Υπερική- μόνον ή άτμόμαξα εις τό έπάνω μέρος της όπιας εύρίσκονταν ενώ ήμυναί- σθητος. "Ημουν ό μόνος διασώθεις άπό την φοβεράν καταστροφήν. "Επι δεκα- πέντε ήμέρας ή όδωι εξακολουθούσαν ν' άνεμάκρυνε τά πτώματα άπό τόν θυ- δά. Περνώντας ή πλοίαρχα έκρησμοποι- ούντοσθ την θάλασαν αυτήν περιση- λογών και δεκαπέντε άλλοι ήμέραι έ- κρησάθησαν διά την άνέλευσιν της κα- τοστραμμένης ήμαρσοτοκίας. "Όταν τά θαγονία μετεσφέρθησαν εις τας όχθας, χιλιάδες άνθρωποι συνέρρευσαν διά ν' άποσπάσουν ένα μικρό κομμάτι διά νά τό έχουν ως ένάμυον.

"Η κατασκευή της νέας γεφυρας έ- κρησάθη τέσσαρα όλόκληρα χρόνια. Εί- θε ποτέ πλέων νά μήν ύπαρξη άνθρώ- πος νά ζήση τας ώρας που έζησα ένώ...

"Η άτμόμαξα εύρέθη έξω άπό τά νερά. Μέσα εις την όρνν του άνέμου άγωνί- ας έπαιζον τας όκράς της. "Εκίνησε άργά τό κεφάλι του και ειπέ:

— "Οτι δήποτε και άν βάζουμε στό νού μας ό κανονισμός και τό δρομολό- γιο λέμε νά πάμε μπρός και θα πάμε. Μέσα εις την όρνν της θύελλης έ- σθυσε ένας άναστεναγμός που άνάδω- σε μαζί με τας λέξεις αυτές.

— "Οταν κατ' όλίγον ό ούρανός έ- μαυρίζε και έξαφνα άρχισε νά φυσά σφο- δρός ό άνεμος. Μετά πάροδον όλίγης ακόμη ώρας ό ούρανός έποφωρίσθη και έξαφνα έπρεσε ένας κεραυνός. Ποτέ δέν είχα άντίκρυσε ζωηρότεραν λάμψην κεραυνού. "Ητο σκεδόν έκτυφλωτική. "Ο άνεμος την στιγμήν έκείνην έδυνάμω- σε περισσότερο και τά σπία, τά όπιτα, έ- παίνα εις τό τραίνον, ένόμιζε κανείς ό- τι έτρεμαν έκ θεμελίων. "Ηρχισε νά δρέ-

— "Μιρέ λές και φυσούν δέκα χιλιάδες διαβάλοι.

"Ο Μάκ Μπθ έκυττούσε με άγωνίαν τό ρολόι του και πάλι άκούσε τόν άέρα νά βουίζει. "Εκίνησε άργά τό κεφάλι του και ειπέ:

— "Οτι δήποτε και άν βάζουμε στό νού μας ό κανονισμός και τό δρομολό- γιο λέμε νά πάμε μπρός και θα πάμε. Μέσα εις την όρνν της θύελλης έ- σθυσε ένας άναστεναγμός που άνάδω- σε μαζί με τας λέξεις αυτές.

— "Οταν κατ' όλίγον ό ούρανός έ- μαυρίζε και έξαφνα άρχισε νά φυσά σφο- δρός ό άνεμος. Μετά πάροδον όλίγης ακόμη ώρας ό ούρανός έποφωρίσθη και έξαφνα έπρεσε ένας κεραυνός. Ποτέ δέν είχα άντίκρυσε ζωηρότεραν λάμψην κεραυνού. "Ητο σκεδόν έκτυφλωτική. "Ο άνεμος την στιγμήν έκείνην έδυνάμω- σε περισσότερο και τά σπία, τά όπιτα, έ- παίνα εις τό τραίνον, ένόμιζε κανείς ό- τι έτρεμαν έκ θεμελίων. "Ηρχισε νά δρέ-

— "Μιρέ λές και φυσούν δέκα χιλιάδες διαβάλοι.

"Ο Μάκ Μπθ έκυττούσε με άγωνίαν τό ρολόι του και πάλι άκούσε τόν άέρα νά βουίζει. "Εκίνησε άργά τό κεφάλι του και ειπέ:

— "Οτι δήποτε και άν βάζουμε στό νού μας ό κανονισμός και τό δρομολό- γιο λέμε νά πάμε μπρός και θα πάμε. Μέσα εις την όρνν της θύελλης έ- σθυσε ένας άναστεναγμός που άνάδω- σε μαζί με τας λέξεις αυτές.

— "Οταν κατ' όλίγον ό ούρανός έ- μαυρίζε και έξαφνα άρχισε νά φυσά σφο- δρός ό άνεμος. Μετά πάροδον όλίγης ακόμη ώρας ό ούρανός έποφωρίσθη και έξαφνα έπρεσε ένας κεραυνός. Ποτέ δέν είχα άντίκρυσε ζωηρότεραν λάμψην κεραυνού. "Ητο σκεδόν έκτυφλωτική. "Ο άνεμος την στιγμήν έκείνην έδυνάμω- σε περισσότερο και τά σπία, τά όπιτα, έ- παίνα εις τό τραίνον, ένόμιζε κανείς ό- τι έτρεμαν έκ θεμελίων. "Ηρχισε νά δρέ-

— "Μιρέ λές και φυσούν δέκα χιλιάδες διαβάλοι.

"Ο Μάκ Μπθ έκυττούσε με άγωνίαν τό ρολόι του και πάλι άκούσε τόν άέρα νά βουίζει. "Εκίνησε άργά τό κεφάλι του και ειπέ:

— "Οτι δήποτε και άν βάζουμε στό νού μας ό κανονισμός και τό δρομολό- γιο λέμε νά πάμε μπρός και θα πάμε. Μέσα εις την όρνν της θύελλης έ- σθυσε ένας άναστεναγμός που άνάδω- σε μαζί με τας λέξεις αυτές.

— "Οταν κατ' όλίγον ό ούρανός έ- μαυρίζε και έξαφνα άρχισε νά φυσά σφο- δρός ό άνεμος. Μετά πάροδον όλίγης ακόμη ώρας ό ούρανός έποφωρίσθη και έξαφνα έπρεσε ένας κεραυνός. Ποτέ δέν είχα άντίκρυσε ζωηρότεραν λάμψην κεραυνού. "Ητο σκεδόν έκτυφλωτική. "Ο άνεμος την στιγμήν έκείνην έδυνάμω- σε περισσότερο και τά σπία, τά όπιτα, έ- παίνα εις τό τραίνον, ένόμιζε κανείς ό- τι έτρεμαν έκ θεμελίων. "Ηρχισε νά δρέ-

— "Μιρέ λές και φυσούν δέκα χιλιάδες διαβάλοι.

"Ο Μάκ Μπθ έκυττούσε με άγωνίαν τό ρολόι του και πάλι άκούσε τόν άέρα νά βουίζει. "Εκίνησε άργά τό κεφάλι του και ειπέ:

— "Οτι δήποτε και άν βάζουμε στό νού μας ό κανονισμός και τό δρομολό- γιο λέμε νά πάμε μπρός και θα πάμε. Μέσα εις την όρνν της θύελλης έ- σθυσε ένας άναστεναγμός που άνάδω- σε μαζί με τας λέξεις αυτές.

— "Οταν κατ' όλίγον ό ούρανός έ- μαυρίζε και έξαφνα άρχισε νά φυσά σφο- δρός ό άνεμος. Μετά πάροδον όλίγης ακόμη ώρας ό ούρανός έποφωρίσθη και έξαφνα έπρεσε ένας κεραυνός. Ποτέ δέν είχα άντίκρυσε ζωηρότεραν λάμψην κεραυνού. "Ητο σκεδόν έκτυφλωτική. "Ο άνεμος την στιγμήν έκείνην έδυνάμω- σε περισσότερο και τά σπία, τά όπιτα, έ- παίνα εις τό τραίνον, ένόμιζε κανείς ό- τι έτρεμαν έκ θεμελίων. "Ηρχισε νά δρέ-

— "Μιρέ λές και φυσούν δέκα χιλιάδες διαβάλοι.

"Ο Μάκ Μπθ έκυττούσε με άγωνίαν τό ρολόι του και πάλι άκούσε τόν άέρα νά βουίζει. "Εκίνησε άργά τό κεφάλι του και ειπέ:

— "Οτι δήποτε και άν βάζουμε στό νού μας ό κανονισμός και τό δρομολό- γιο λέμε νά πάμε μπρός και θα πάμε. Μέσα εις την όρνν της θύελλης έ- σθυσε ένας άναστεναγμός που άνάδω- σε μαζί με τας λέξεις αυτές.

— "Οταν κατ' όλίγον ό ούρανός έ- μαυρίζε και έξαφνα άρχισε νά φυσά σφο- δρός ό άνεμος. Μετά πάροδον όλίγης ακόμη ώρας ό ούρανός έποφωρίσθη και έξαφνα έπρεσε ένας κεραυνός. Ποτέ δέν είχα άντίκρυσε ζωηρότεραν λάμψην κεραυνού. "Ητο σκεδόν έκτυφλωτική. "Ο άνεμος την στιγμήν έκείνην έδυνάμω- σε περισσότερο και τά σπία, τά όπιτα, έ- παίνα εις τό τραίνον, ένόμιζε κανείς ό- τι έτρεμαν έκ θεμελίων. "Ηρχισε νά δρέ-

— "Μιρέ λές και φυσούν δέκα χιλιάδες διαβάλοι.

"Ο Μάκ Μπθ έκυττούσε με άγωνίαν τό ρολόι του και πάλι άκούσε τόν άέρα νά βουίζει. "Εκίνησε άργά τό κεφάλι του και ειπέ:

— "Οτι δήποτε και άν βάζουμε στό νού μας ό κανονισμός και τό δρομολό- γιο λέμε νά πάμε μπρός και θα πάμε. Μέσα εις την όρνν της θύελλης έ- σθυσε ένας άναστεναγμός που άνάδω- σε μαζί με τας λέξεις αυτές.

— "Οταν κατ' όλίγον ό ούρανός έ- μαυρίζε και έξαφνα άρχισε νά φυσά σφο- δρός ό άνεμος. Μετά πάροδον όλίγης ακόμη ώρας ό ούρανός έποφωρίσθη και έξαφνα έπρεσε ένας κεραυνός. Ποτέ δέν είχα άντίκρυσε ζωηρότεραν λάμψην κεραυνού. "Ητο σκεδόν έκτυφλωτική. "Ο άνεμος την στιγμήν έκείνην έδυνάμω- σε περισσότερο και τά σπία, τά όπιτα, έ- παίνα εις τό τραίνον, ένόμιζε κανείς ό- τι έτρεμαν έκ θεμελίων. "Ηρχισε νά δρέ-

— "Μιρέ λές και φυσούν δέκα χιλιάδες διαβάλοι.

"Ο Μάκ Μπθ έκυττούσε με άγωνίαν τό ρολόι του και πάλι άκούσε τόν άέρα νά βουίζει. "Εκίνησε άργά τό κεφάλι του και ειπέ:

— "Οτι δήποτε και άν βάζουμε στό νού μας ό κανονισμός και τό δρομολό- γιο λέμε νά πάμε μπρός και θα πάμε. Μέσα εις την όρνν

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΑΙ Ο

Ο ΠΥΡΕΤΟΣ ΞΑΝΑΡΧΙΖΕΙ

ΗΡΧΙΣΕΝ Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ... Η ΕΦΕΤΕΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Τα πρώτα ποδοσφαιρικά μιάς ήρχισαν ήδη και οι ελληνικοί ομάδες ένεναίνθησαν δειλά-δειλά στα γήπεδα.

Το ποδόσφαιρο ζυγνύει απ' τον καιροκαίρινό του λήθαργον, καταβαίνει στα τεράρνια, προσπαθεί να... ξεμουδιάσει! Οι Άθηναιοι έτοιμάζονται να πανηγυρίσουν νέους θριάμβους της ομάδας των, τροχίζουν τους λάρυνγας των, προτοιμάζουν νέα τραγούδια. Άπ' την άλλη μεριά, οι Πειραιώτες ήρχισαν και αυτοί τις προετοιμασίες των και εύρισκονται... ύπ' ατμόν. Δεν αναμένουν παρά την έναρξιν του πρωταθλήματος, για ν' άρχίσουν ν' αναδεικνύουν ομάδικώς στας Άθηναις μ'... κόκκινες όρνιθές, μεγάλα αυτοκίνητα και άκράττοι ένθουσιασμό.

Ο πυρετός ξαναρχίζει. Όλοι είναι έτοιμοι για την εφετεινή ποδοσφαιρική περίοδο, που περισσότερο από κάθε άλλη φορά, προμηνύεται συναρπαστική σε μιάς και ένθουσιώδους δε περιβάλλον. Πράγματι, όλα τα δεδομένα δείχνουν ότι έφ'τος οι τάξεις των φανατικών θ' αυξηθούν περισσότερο από κάθε άλλη φορά και ότι οι μεγάλοι, τουλάχιστον, άγνους θ' αποτελέσουν πραγματικά ποδοσφαιρικά γεγονότα... Ο κλασικός άθλητικός περίεπεναν ήδη τις χειμερινήν... νάρκην, άρου επί τόσος καιρός μάς επ'έβλεπεν με τούς ένθουσιασμούς του και τις ελληνικές νίκες. Τώρα άρχίζει η βασιλεία του φούτ-μπόλ. Και όλοι είναι έτοιμοι για τις πρώτες φιλικές... συγκρούσεις!

♦♦♦

Ηδη οι διάφορες άθλητικοεραϊκές ομάδες ήρχισαν τας προπονήσεις των, και οι ποδοσφαιριστάς μας προσπαθούν να επανενθύνουν την παλιά των φόρμα, που θα τούς επιτρέψει να άγωνίζονται με δίδεσι και άποτελεσματικότητα.

Ο «Παναθηναϊκός», ο «Όλυμπιακός», ή «Ένωση», ο «Άπόλλων», ο «Εθνικός» και τόσαι άλλα ομάδες, που ή κάθε μία, λίγο-πολύ, έχει τους οπαδούς της, έπ'εσαν με τὰ... μούτρ στην ποδοσφαιρική προετοιμασία. Όλα-κι όλα, φιλοδοξούν να υπερβάλουν την περυσινή τους εμφάνισιν και να πετύχουν κάτι καλύτερο απ' το 1935. Όλες οι ομάδες, που θα τις δοίμε έφ'τος, φρεακρατιστικά, ήπρσαν καινούργια στελέχη, τονίσαν την σύνθεσιν τους με νέες δυνάμεις, αναπληρώναν τὰ δασθενή τους σημεία. Θα παρουσιασθούν, έτσι, έφ'τος, ισχυρότεροι, και από άποψήν μιν σαν ή ένδειξιν ότι οι άγνους, που θα παρακολουθήσαμε έφ'τος, θα είναι πεισματώδεις και θεαματικοί...

♦♦♦

Τα πρώτα ποδοσφαιρικά μιάς έγιναν με τούς... Ένγλεζους, που κάθε χρόνο μόλις φθάσουν με τον στόλο τους στο Φάληρον, θεωρούν άπαράμιτο να άγωνισθούν με τους δικούς μας. Παλιά ιστορία, οι άγγλοελληνικοί αυτοί συναντησεις, που άποτελούν έν τούτοις ένα λαμπρόν μεσον διά την σύμφυξιν των φιλικών οχέσεων μεταξύ των δύο κρατών. Έννοείται εις τούς άγνους αυτούς οι Άγγλοι δεν διαδίδουν ποτέ νίκη, άλλ' άπ'ως ένα τρόπο να παίζουν λίγο φούτ-μπόλ, έπειτα από την μακρά παραμονή μέσα στα σκάφη τους. Γι' αυτό και οι άγνους με τούς Άγγλους δεν είναι δυνατόν να άποτελέσουν ποτέ τεκμήριον της δύναμεις των ελληνικών ομάδων, έστω και έν μερικοί θερμοαίμοι έπιμένουν να όμολουν περί... «θριάμβων» έπειτα από κάθε ελληνική νίκη κατά των Άγγλων. Όπωσδήποτε οι άγγλικοί ομάδες συντηρήσαν με τον «Παναθηναϊκό» και τον «Όλυμπιακό» και έτσι οι ποδοσφαιριστάς μας έκαμαν μίαν πρώτης τάξεως προπόνησιν, και οι Άγγλοι τὰ... κέρι τους!

♦♦♦

Το «πρωτάθλημα» άρχίζει έπειτα από λίγες ήμέρες. Όλοι οι σύλλογοι με το βαρύν... πυροβολικών τους διατίθενται επί θά... νικισμών και ότι έφ'τος το κόπελλο θα περιέρηθ στα χέρια των (ή

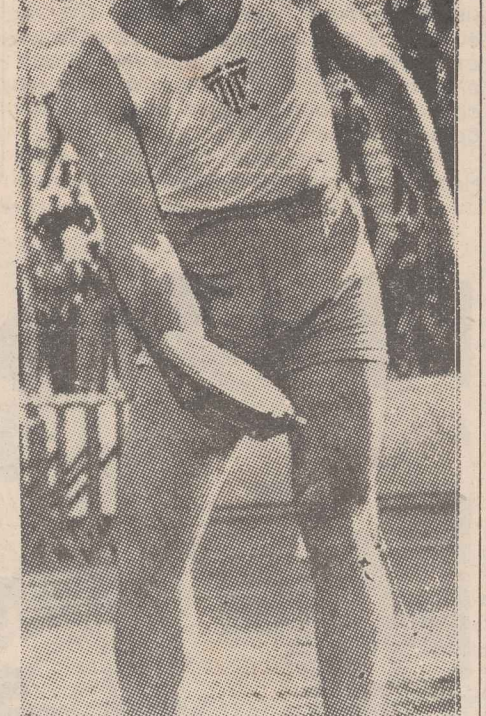
καλλίτερα στά... πόδια των!). Όπωσδήποτε, ένα είναι γεγονός: ότι όλοι οι ομάδες είναι ισχυρότεροι και ότι θα παρακολουθήσωμε ώραία μιάς. Ποιός θα νικήσιν, είναι ζήτημα πολύ πρόωρον για να μιλήσωμε. Στο ποδόσφαιρο, άλλως, τὰ προγνωστικά άπεδείχθησαν πάντοτε ένέργεια πολύ ριψοκίνδυνος, με σπανίαν... έπιτυχίαν. Ένθουμούμεθα τὸ

Πολλές φορές εις τὰ ποδοσφαιρικά μιάς συμβαίνουν και άτυχήματα, όπως φαίνεται από την παραπλεύρως εικόνα.

Ιστορικό μιάς «Παναθηναϊκού» — «Όλυμπιακού», στο οποίο ή πράσιν ομάδα ένικησε τότε με 8-2. Έν τούτοις εύρεθη — μεταξύ των άλλων — κάποιος θερμός αμοκ και γνωστός Πειραιώτης — όνομα και μή χωρίο — ο όποιος έβαλε στοίχημα 1000 δραχμάς ότι θα νικήσουν ο «Όλυμπιακός», τουλάχιστον με 3 γκολ διαφορά!

Το στοίχημα φυσικά έχαση, αλλά από τότε ο συμπαθής Πειραιώτης δεν έτόλμωσε να ξαναμιλήσιν περί προγνωστικών, άκόμη και για μιάς, στα όποια ή

Ο Σύλλας, θα θριαμβεύσει και πάλιν εις τούς νέους άγνους με την Ιταλίαν και την Γαλλίαν.

Είπαμε ότι έφ'τος το ποδόσφαιρον θα παρουσιάσει μεγαλειτέραν ζωηρότητα από πέρυσι, και κυρίως περισσότερον... φανατισμόν. Στο σημείο αυτό δεν μπορούμε παρά να ένθυμηθώμε τὰ περασμένα χρόνια και την ποδοσφαιρική

νίκη του «Όλυμπιακού» ήτο απόλυτος βεβαίαι...
Είπαμε ότι έφ'τος το ποδόσφαιρον θα παρουσιάσει μεγαλειτέραν ζωηρότητα από πέρυσι, και κυρίως περισσότερον... φανατισμόν. Στο σημείο αυτό δεν μπορούμε παρά να ένθυμηθώμε τὰ περασμένα χρόνια και την ποδοσφαιρική

νία που είχε καταλάβει ομάδικώς Άθηναιούς και Πειραιείς. Τότε ο «Παναθηναϊκός» και ο «Όλυμπιακός» άποτελούσαν το σύμβολο των δύο πόλεων, που ζούσαν στιγμής άλλοφροσύνης οσάκις συναντάντο οι δύο αυτά ομάδες. Οι Πειραιείς μάλιστα, φανατισμένοι περισσότερο από τούς... Άθηναιούς, είχαν συνθέσει και ύμνο για τόν «Όλυμπιακό», τόν όποιον ή όρχήστρα του Δήμου έπαιζε σε ζυρό-φις υπό τὰ χειροκροτήματα του πλήθους. Ο ύμνος αυτός είχε κυκλοφορήσει σε χιλιάδες αντίτυπα, και άσφαλώς θα άκούεσαι άκόμα και σήμερα από μνήμη πολλών Πειραιωτών. Τόν παραθέτομεν άκέραιον, με την βεβαίαια ότι και σήμερα είναι ικανώς να ένθουσιάζει πολλούς Πειραιώτες:

Φευγάτ' από μπρός, φευγάτ' από μπρός! Στο γήπεδο μπαίνει ο «Όλυμπιακός»! Φτερά στα πόδια, καρδιά μες στα στή- (8α), που δώσαν θριάμβους σάν παραμύθια.

Παίζον με τέχνην άτρόμητοι λύκοι, και τα φτερά της ξανοίγει ή νίκη. Φευγάτ' από μπρός, φευγάτ' από μπρός! Στο γήπεδο μπαίνει ο «Όλυμπιακός».

Παλινκάρια διαλεκτά, της νίκης παιδιά, Δύναμη, τέχνη, ατόλμι, καρδιά! Ένα, δύο, τρία, γκόλ παντού, παγκός! Θρίαμβος, νίκη, «Όλυμπιακός»!

Πασάρεϊ ο ένας, ο άλλος σουτάρει, Ό έχόρτος τὰ κάνει-σώοτες πανικός! Αυτός προέχει, εκείνος μαρκάει. Θρίαμβος, νίκη, «Όλυμπιακός»!

Κόκκινος, άσπρο, παντιέρα γνωστή, από τις νίκες παντού έζακουσθ, Πρωτάθλημα, άγνους φιλικός, Πειραιας - θρίαμβος — «Όλυμπιακός».

Πάντοτε νίκη το σύνθημά τους, ή περφόρμαν στα μέρητά τους. Μπαίνουν στο γήπεδο — άλυσμαός! Κόκκινος-άσπρο-«Όλυμπιακός»!

Η άστραπή με τίσπρο το χρώμα, κόκκινη λάμψη, ο κεραυνός, όλα έννομα στο Πειραιά το χύμα άνθίζουν λουλουδι «Όλυμπιακός»!

ΕΙΣ ΤΟ ΔΕΛΤΑ

ΟΙ ΑΥΡΙΑΝΟΙ ΙΠΠΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Τὸ κύριον άγώνισμα

Αύριον εις τόν ιππόδρομον του Φαλήρου συνεχίζονται και λήγουν οι έτήσιοι ιππικοί άγώνες τούς όποιους διοργάνωσε και έφ'τος ή Έπιθεωρησις Ιππικών μεταξὺ των άξιωματικών άξιωματικών ιππών. Τὰ προηγούμενα άγώνισμα-τα των ιππικών άγώνων έγιναν εις τήν Σχολήν Έφορησις Ιππικών με μεγάλαν έπιτυχίαν παρουσά άνωτέρων άξιωματικών και έπισήμων. Κύριον άγώνισμα εις τὸ τρίαθλον, τὸ όποιον άποσκοπεί εις τήν έπίδειξιν του θαυμάς εκγυμνάσεως ένός στρατιωτικού ίππου έν εκστρατεία. Αύριον θα γίνη ή τελευταία φάσις του τρίαθλου, με τὸ έξής πρόγραμμα:

- 1) Ιπποδρομία ύπαξιωματικών μετ' έμποδίων 1600 μέτρων.
- 2) Υπερπήδησις σειράς 10 έμποδίων υπό ύπαξιωματικών.
- 3) Υπερπήδησις σειράς 12 έμποδίων υπό άξιωματικών.
- 4) Ιπποδρομία καθαροσίμων ίππων 3. 200 μέτρων.
- 5) Υπερπήδησις έμποδίων ισχύος άξιωματικών.
- 6) Έπίδειξις ύψηλής Ιππασίας άξιωματικών.

Κατά τήν αύριανήν τελευταίαν ήμέραν των άγώνων θα παροσθ ή ο Βασιλεύς, ο διάδοχος καθώς και ο πρίγκιψ Άνδρέας. Έκλήθησαν όμοίως όπως παροσθ ήν ή Κυβέρνησις, οι προεδρευτά και οι διάφοροι άρχαι. Η είσοδος δια τὸ κοινόν θα είνε έλευθέρα, και έτσι οι θεαταί θα έκουν τήν εύκαιρίαν να θαυμάσουν μίαν σπανίαν Ιππευτικήν έπίδειξιν, και τας προόδους των ιππώνων μας.

Σκοποβολή

ΟΙ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Έν συνεχείας των Βαλκανικών και Άγγλοελληνικών άγώνων, έτελεσθησαν τὸ περασμένον Σαββατοκύριακο στο Έθνικόν Σκοπευτήριον οι Πανελλήνιοι σκοπευτικοί άγώνες τὸ 1936. Όπως πάντα και τὸ έφετεινόν σκοπευτικόν πρωτάθλημα έπέτυχε από πάσις από-

Ένα γκρουπ σκοπευτών που έλαβαν μέρος εις τούς Πανελληνίους άγώνες.

φως και παρουσίασε μεγάλον ένδιαφέρον εις όλα τὰ άγώνισμα. Έλθον μέρος οι καλύτεροι σκοπευταί που ένεκρήθησαν στούς τελευταίους διεθνείς άγώνες. Έπίσης και οι σκοπευταί μας, οι όποια διεκρίθησαν διά την χάριν καλ... εύθυμολίαν των. Και από τούς άγνους αυτούς καταβείχη πόσον ή σκοποβολή προώδεσε εις τόν τόπον μας.

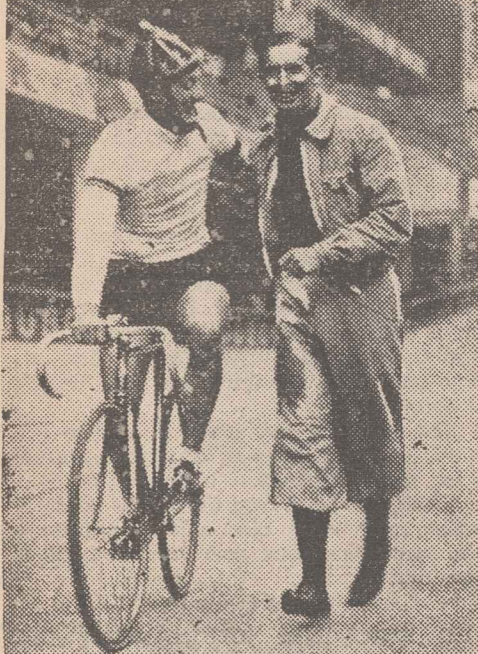
ΞΕΝΟΣ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Τὸ ποδήλατον

ΠΟΔΗΛΑΤΑΙ ΠΟΥ ΤΡΕΧΟΥΝ ΕΞ ΗΜΕΡΑΣ

Οι νικηταί

Κάθε χρόνο, περίπου τέτοια έποχή, γίνεται στο Παρίσι ένας μεγάλος ποδηλατικός άγών, που κρατά έμέριστον τὸ ένδιαφέρον όχι μόνον των φίλων των ποδηλασίας αλλά και αυτού του Παρισιανού κοινού. Πρόκειται για τόν άγώνα των 6 ήμερών, ο όποιος διεξάγεται εις τὸ παλινγεννησόν ποδηλατοδρόμιον «Βέλ-ντιέ», και άποτελεί για τούς Παριζιάνους ένα κοσμοαθλητικόν γεγονός μεγάλης σημασίας. Στόν άγώνα αυτόν λαμβάνουν μέρος Σύλλογοι με δύο ποδηλάτες έκαστος. Οι ποδηλάται αυτοί,

Ο Γάλλος ποδηλατιστής Ρισάρ, μαζί με τόν προπονητήν του, την ώρα που άρχίζει τόν άγώνα.

τρέχουν συνεχώς έπι... 6 ήμέρας, έκ περιτροπής φυσικά. Όταν δηλαδή ο ένας τρέχη, ο άλλος άναπαύεται κ. ο. κ. Στην διάθεσι τὸν άναπαυόμενον ποδηλάτην, υπάρχει ένα μικρό δοματίκι με όλα τὰ κομμάτια. Εκεί ο κουρασμένος άθλητής, θά πάρη τὸ μπάνιο του, θά κάνει μασάζ, θά κοιμηθή, θά φάη και άν θέλῃ θά σκούση από τὸ μέγαφονο την πορεία τὸ άγώνισμα. Τις περισσότερες όμως φορές είναι τόσο κατάκοπος ώστε άρκείται να πληυθή και να κοιμηθή μακριάς. Κάποτε τὸ ζυγνήτηρι θα τόν ειδοποίησιν ότι είναι ώρα να συνεχίσιν τόν άγώνα. Θα στήσουν άμέσως, θα ντυθῇ διαστικά και θα ξαναβῇ πάλι στην πίστα, παραχωρώντας τή θέση του στο συντροφικό του θά άναπαυθῇ κι αυτός με τή σειρά του.

♦♦♦

Όπως είπαμε, οι ποδηλάται των «6 ήμερών» τρέχουν συνεχώς ήμέρας και νύχτα έπι έξι ήμέρες, μέχρις ότου μετὰ τὸ νικητής. Κυρίως τὸ έπίπουν αυτό άγώνισμα παρουσιάζει μεγάλον ένδιαφέρον τὰ θράδρια από τις 9 κι έπειτα, γιατί τότε ο περισσότερος κόσμος θα πάη στο «Βέλ-ντιέ» για να περῇ τή δραδιά του. Σημειώστε δε ότι το «Βέλ-ντιέ» δεν είναι μόνο ένα σκέτο άθλητικό γήπεδο, αλλά ένας τόπος κομμικής συγκέντρωσης των Παριζιάνων. Έκεί τὰ θράδρια θα δώσουν τὸ ραντεβού των οι φίλοι, οι Γάλλοι για να περάσουν μερικά ώρες εύχάριστες παρακολουθώντας τόν άγώνα, παίρνοντας τόν καφέ τους και... φλετάρωντας! Έννοείται ότι για τόν ποδηλατικόν άγώνα των «6 ήμερών» ενδιαφέρονται πρωτίστως — χάρην ρεκλάμας — όλα τὰ μεγάλα εργοστάσια ποδηλάτων και οι συναφείς πρὸς τὸ ποδήλατον εμποριόηται. Οι νικηταί, έκτός των θροώνων, θησαυρίζουν κυριολεκτικά από τὰ χρηματικά έπώθλια και πτοχημάτα.

♦♦♦

Ο διασημότερος όμως αντίπαλος της άθλητικής πλουτοκρατίας είναι άναμφιδώς ο Τζάκ Ντέμπεσι, τόν όποιον και τώρα καμιά φορά έλεπεται σπών... κινηματογράφος. Ο Ντέμπεσι μόνον από τήν συνάντησιν του με τόν Τζόννυ από τόν όποιον ήτήθη, εισέπραξε περί τὰ 60 εκατομμύρια δραχμών! Κάθε τὸν άγώνα τὸν 6 ήμερών, τὸν μετῇ τὸν άγώνισμα τὸν πυγμάχου ο Ντέμπεσι έκέρδιζε άνω των 500 εκατομμυρίων δραχμών! Δεν μπόρεσε όμως να κρατήση έπι πολύ τὰ εκατομμύρια του. Σήμερα διατηρεῖ μεγάλα εστιατόρια και ξενοδοχεία στην Νέα Υόρκη, από τὰ όποια κερδίζει άφθονα... δολάρια, όχι πλέον ως πυγμάχος αλλά ως επιχειρηματίας! Ένας άλλος μοζέρ ο όποιος έκέρδιζε εκατομμύρια είναι ο Τζόνσον, ο όποιος πρὸ 1930, έπὸν τὸν άγώνα, αἰ δ' άθλητής τὸν κόσμου. Ο Τζόνσον με τὰ χρημάτα που κέρδιζε έκαμε τὰ πὸ παράλογα πράγματα. Κάποτε, έπειθὲ τὸν ήρσαν τὰ χρυσά δόντια και έθεωρούσαν ως υπερβολικά άρχοντικό τὸ νά έχῃ τὸ

♦♦♦

45 χιλιόμετρα σὲ μιά ώρα
Ο Γάλλος ποδηλατιστής Μάρις Ρισάρ έσημειωσε νέον ρεκόρ ταχύτητας. Έντός μιάς ώρας διέτρεξε 45 χιλιόμετρα και 398 μέτρα. Τὸ ρεκόρ άήκε μέχρι τούδε εις τόν Ιταλόν Όλμο, ο όποιος εις άγώνας, εις τούς όποιους εγχε λάβε και ο Ρισάρ μέρος τὸ παρελθόν έτος, διέτρεξε τὸν μισό άγώνα 45.090, ενώ ο Ρισάρ διέτρεξε μόνον 38.777.

ΑΘΛΗΤΑΙ ΠΟΥ ΕΚΕΡΔΙΣΑΝ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ

Ο Τζιμ Λόντος εις τήν πρώτην σειράν των θαθυπλούτων με περιουσίαν 200 έκ. δραχ.!

Ο άθλητισμός και τὰ σπόρ δεν χρησιμεύουν πάντοτε ως διασκέδασις. Υπάρχει μια μεγάλη εις τόν κόσμο καταγορία άθλητών, οι όποιοι μετέβαλλαν τὸ σπόρ εις επιχείρησιν και άποζώνουν εις τὸν άθλο, είτε ως πυγμάχοι, είτε ως κολυμβηταί κτλ. Συνήθως, σχεδόν κατά κανόνα, κάθε πρωταθλητής τὸν κόσμου, άργά ή γρήγορα, γίνεται επαγγελματίας. Τὸν δολαρίζουν οι προτάσεις διαφόρων επιχειρηματιών, οι όποιοι προσφέροντες εις αὐτόν πλούσια συμβόλαια και άμείβη ήμερομηνία, τὸν χρησιμοποιοῦν ως... θέαμα, εις διαφόρους τουρνέ. Τέτοιο υπήρξε και τὸ τέλος του Μαύρου Όλυμπιονίκου τὸν Βερνλίνου Τζέσε Όουενς, τὸν ταχύτερον άνθρωπον τὸν κόσμου. Ο μελαφὸς νεγροαμερικανὸς άντεστάθη έπι μακρόν εις τὸν πειρασμόν των δολαστικών προτάσεων. Έν τέλει όμως υπέκυψε εις τὸν χρέμα. Υπέγραψε συμβόλαιον διά μίαν διετή περίοδον, άντὰ τὰς Ηνωμένων Πολιτειών. Σήμερα είναι επαγγελματίας, κερδίζει έκτομμύρια, και... έρωτεύεται. Εκείνους που έπιμένουν να μὴ άπαρνηθόν τὸν έρασιτεχνισμόν!

♦♦♦

Ο Όουενς όμως είναι ίσως ο νεώτερος επαγγελματίας άθλητής. Πολλοί πρὸ αὐτοῦ έκέρδιζαν δολοκλήρους περιουσίας, εκμεταλλευόμενες τήν φυσικὴν των διάκρισιν στα σπόρ και σήμερα έπαναπαύονται έπι τὸν δαφνών των. Έν τούτοις πολλοί λίγοι από τούς επαγγελματίας άθλητάς που έκέρδιζαν έκτομμύρια, διετήρησαν τήν κολοσιανήν περιουσίαν που έσχημάτισαν. Είναι έξηκτιζόμενοι ότι οι επαγγελματίαι άθληταί σκοπεύουν τὰ χρημάτα με τήν ίδίαν εύκολίαν που τὰ άπέκτησαν. Άγαπουν φοβερὰ τήν ρεκλάμα, και δεν μπορούν ν' άντισταθούν στούς πειρασμούς της ζωής. Η πληθώρα των «θαυμαστριών» δεν τούς επιτρέπει ούτε τὰ έκτομμύρια τὸν άγώνα, ούτε και τήν φρόνησιν των. Γρήγορα έρίσκονται στούς πέντε δρόμους, άγίανται να έπαυακτῇσουν τὰ έκτομμύρια που έκέρδιζαν. Μόνον δύο άθληταί κατάρθωσαν να διατήρουν εις τὸ άκέραιον τήν κολοσιανήν περιουσίαν που έσχημάτισαν με τούς μύθους των. Αποτέλεον δύο μεγάλες εξαίρεσεις, κατά γενικήν όμολογίαν. Αυτοί είναι ο Τζιμ Λόντος και ο άλλος πρωτοπυγμάχος τὸν κόσμου Τζέ-σε Τουνέι. Και τὸν μετ' Τζιμ Λόντος, είναι περὶ τὸν 1930, ο όποιος έπὸν τὸν άγώνα, αἰ δ' άθλητής τὸν κόσμου. Ο Τζόνσον με τὰ χρημάτα που κέρδιζε έκαμε τὰ πὸ παράλογα πράγματα. Κάποτε, έπειθὲ τὸν ήρσαν τὰ χρυσά δόντια και έθεωρούσαν ως υπερβολικά άρχοντικό τὸ νά έχῃ τὸ

Ο Σμιλινγκ, θεωρεῖται επίσης σήμερον ένας από τούς φιλοσυωτέρους επαγγελματίας άθλητάς τὸν κόσμου. Μόνον από τήν συνάντησιν του με τόν Λούις, έκέρδιζε άρκετὰ εκατομμύρια.

μερικήν, ένας άλλος τζόκεϋ, ο Ζωρζ Αλ, έκέρδιζε σὲ μίαν και μόνην Ιπποδρομίαν 20.000 δολάρια, και από τὸ 1918 μέχρι τὸ 1930 έκέρδιζε περί τὰ 500 εκατομμύρια δραχμών!

Από τούς ποδηλάτας ξεχωρίζει ή μορφή του Ιταλού Ζιραντέγκο. Έπί δολοκλήτου έπ' έθάρρετο ο άσος της ποδηλασίας, ο Ζιραντέγκο, ήμερομηνία τὸν άγώνα, αἰ δ' άθλητής τὸν κόσμου. Ο Τζόνσον με τὰ χρημάτα που κέρδιζε έκαμε τὰ πὸ παράλογα πράγματα. Κάποτε, έπειθὲ τὸν ήρσαν τὰ χρυσά δόντια και έθεωρούσαν ως υπερβολικά άρχοντικό τὸ νά έχῃ τὸ

Από τήν κολοσιανήν εγῆκεν άρκετὸν επίσης έκτομμυριόχου. Ο περιφημος Όλυμπιονίκης τὸν «Αμστερνταμ Γουασιούμπερ» έκέρδιζε τεράστια ποσά και σήμερα είναι κινηματογραφικός άσος! Η περιφημος κολυμβήτρια, Γερμανίδα, Σπένγκλιν, ή πρώτη γυναίκα τὸν διεκρίσε κολυμβώσα τήν Λάγνην, έκαθε μετά τὸν καταθωμά της σαρφάν βελεστικῶν προτάσεων από διάφορα έαριετή, έφημερίδες και εργοστάσια. Σήμερον ή περιουσία της υπερβαίνει τὰ 50 εκατομμύρια, άποκτηθεῖσα άποκλειστικά μετά τὸν καταθωμά της. Περίπου τήν ίδια περιουσία εσχημάτισεν ο Φιρκόττερ, ο Γάλλος φούρνερς, ο όποιος πρὸ έτών διεκρίσε κολυμβών τήν Μάγνην. Η νικητρια τὸν Όλυμπιακόν ένάγων τὸν 1928, Μάρθα Νορβέλιους, από κολύμπι, έκέρδιζε μετά τὸ θρίαμβό της περί τὰ 20 εκατομμύρια! Μεγάλην περιουσίαν εσχημάτισε επίσης και ή άλλος πρωταθλητρια τὸν κόσμου σὲ τένις Σουζάννας Λανγκλέν. Μόνον για ένα τουρνέ 5 μηνών άπεζημώθη με 200.000 μάρκα, και σήμερον ύπολογίζεται με περιουσίαν 150 εκατομμυρίων δραχμών!

Αις τὰς κλειστάς τὸν καταθωμά των μεγαλειτέρον έκτομμυριόχους άθλητάς, πρέπει να άνοσώμε και τόν Μιτς Ρούθ, τόν δημοφιλέστερον μπέιζ-μπολιστήν της Άμερικής! Ο Ρούθ, έκτός του ότι είναι ο δημοφιλέστερος τύπος στις Ηνωμένες Πολιτείες, λαμβάνει έτήσιον μισθόν από τόν σύλλογον σὲν όποιον άνίκη 15 εκατομμύρια δραχμών! Τὰ έσοδα του όμως είναι διπλάσια τὸν ποσόν αὐτόν, διότι λαμβάνει επίσης μεγάλα ποσά από διάφορα έπιχειρήματα, αἰ δ' άθλητής τὸν κόσμου. Ο Τζόνσον με τὰ χρημάτα που κέρδιζε έκαμε τὰ πὸ παράλογα πράγματα. Κάποτε, έπειθὲ τὸν ήρσαν τὰ χρυσά δόντια και έθεωρούσαν ως υπερβολικά άρχοντικό τὸ νά έχῃ τὸ

Ο ΙΠΠΟΔΡΟΜΟΣ ΕΝΑ ΑΛΟΓΟ ΠΟΥ ΕΠΩΛΗΘΗ 16 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ!

Άληθινό φαινόμενον

Και στας άγγλικές Ιπποδρομίας αἰ έκπληξες δεν λείπουν. Στις τελευταίες κούρσες τὸν Λίνκολν, ένίκησε ένας άγνώστος άλγος, ο «Πλακόν» που είχε άγορασθῇ από τὸν σήμερον κύριον του αντί 30 λίρδων, δύο δολάρια ένά άλγος για φορητή άμάξι! Η Ιπποδρομία τὸν Λίνκολν —δρομὸς με έμπόδια— είναι εκ των σημαντικώτερων της Άγγλίας και μέχρι τώρα ένικον σ' αὐτήν άλγος μεγάλης άξείας. Ο Πλακόν έπαίξετο 100 πρὸς 7, δύο δηλαδή οι χειρότεροι ίπποι.

Ένα άλγος έπαλήθη στην Άμερική αντί 150.000 δολαρίων, δηλαδή αντί 16 έκτομμυρίων δραχμών! Μόνον ή κέρη τὸ «εσπάλει» της κτηνοτροφίας Τζόαν Άντισον, μπορούσε φυσικά να πραγματοποιήσῃ τήν άγοράν αὐτήν. Τὸ άλγος όνομάζεται «Βέλος» και ένίκησε στίς τελευταίες Ιπποδρομίες τὸν «Φάρ Ούζας». Θεωρεῖται από τούς φιλιππους πραγματικό φαινόμενον, διότι άφ' ότου εγῆρητο μισοπήδη στίς κούρσες συνεχώς νίκη. Αξιοσημείωτον είναι ότι τὸ άλγος αὐτό άντικε στην άρχή σ' ένα πτωχόν κτηνοτρόφον, ο όποιος καταστραφεί από τήν κρίσιν, τὸ έπώλησε.

ΑΙ ΙΤΑΛΙΔΕΣ ΕΝΙΚΗΣΑΝ ΤΑΣ ΓΑΛΛΙΑΣ ΜΕ 59-44.

Τήν περασμένη έβδομάδα έγινε στο Παρίσι τὸ έτήσιον άθλητικόν μιάς μεταξὺ των γυναικείων ομάδων Ιταλίας και Γαλλίας, δια τὸν όποιον ο φιλοεθνικός άόμος των δύο χωρῶν έδειξε ζυρήν ένδιαφέρον. Τελικῶς ένίκησαν οι Ιταλίδες με 59 βαθμούς έναντι 44. Έκέρδιον 7 άγνισματα, τούς δρόμους 80 μ., 80 έμ πόδια, τὸ άλμα εις μήκος, τὸ άκόντιον, τή σφαίρα, τὸ 800 μ. και τήν σκυταλοδρομίαν 4X100 μ.

ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ ΠΑΛΙΑΣΤΑΙ

Τὸ παγκόσιον πρωτάθλημα στήν έλευθεράν πάλην κατέχει κανονικῶς ο Άμερικανὸς Μακόνεϋ. Δευτέρος είναι ο Σίκατ και κατόπιν έρχεται ο Λόντος. Διά να έπανακτήσῃ ο Έλλην τὸν άπολεσθέντα τίτλον του, πρέπει να συναντηθῇ εκεί να νικήσῃ — με τούς δύο αὐτούς πρωταγωνιστάς.

1600 άποσπάρητες οί πάλης, της κατάταξης των καλλιτέρων παλαιστών τὸν κόσμου:

- 1) Μακόνεϋ, 2) Ντικ Σίκατ, 3) Τζιμ Λόντος, 4) Ζοχαρίας, 5) Άλφ Μορράν, 6) Ντάν Τζορτζ, 7) Έβερτ Μέρσαλ, 8) Ντικ Ντράβιακ, 9) Βίλντε Λοπεξ, 10) Ρόμπερτ κλπ.

Ο ΣΑΡΛΩ
που τόσον μάς διασκεδάζει εις τήν όθόνην, δεν παραλείπει και τὰς άρας της αναπαύσεως του, να άνοσώλη με τὸ άγαπημένον του σπόρ, τὸ τέννις.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΟΧΙΑΣ

Ο Βιεννέζος Ιατρός Μένχερ εύρηκε ένα αποτελεσματικό φάρμακο εναντίον των ρευματισμών. Πρόκειται περί ενός παρασκευάσματος με βάση το δηλητήριο της οχίας. Από έτών ο δόκτωρ Μένχερ, θεραπεύει τους ρευματισμούς με κεντρίσματα μελίσσιων και παρηγόρησε ότι οι ασθενείς του έθεραπεύοντο ταχύτατα.

Το δηλητήριο της οχίας είναι αποτελεσματικόν από το κέντρισμα της μελίσσας. Το παρασκεύασμα αυτό εισαγόμενον δι' ενέσεις μία ή δύο φορές εις τον θρακίονα προκαλεί άμεσως αιόθητην δελτίων. Έντός ολίγου καιρού η θεραπεία είναι πλήρης ακόμη και εις τας χρόνιους περιπτώσεις.

Ο δόκτωρ Μένχερ βεβαιώνει ότι έφηρμος έπιτυχώς αυτό το φάρμακο εις εκατοντάδας περιπτώσεων.

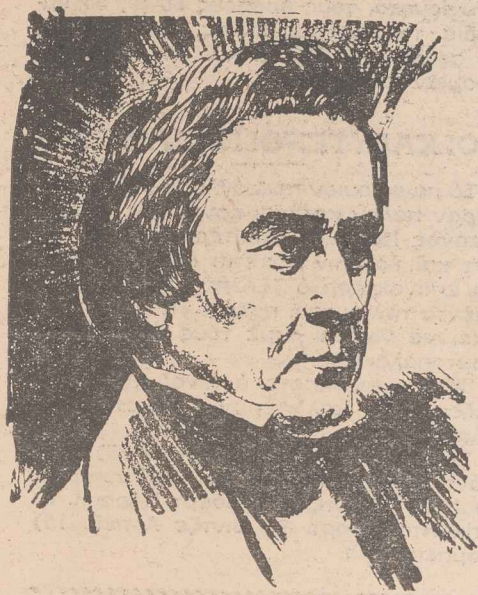
Ο Δαυίδ Ράις 'Ατίζουν ύπνρ-ζε πρόεδρος των 'Ηνωμένων Πολιτειών... καί εκκοιμάτο καθ' όλην την διάρκεια της προεδρίας του.

Το περίεργον αυτό γεγονός συνέβη επειδή η ημέρα της ενθρονίσεως του Ζαχαρία Τέ λαρ, ως πρόεδρος, ήτο Κυριακή, 4 Μαρτίου 1849.

Η θητεία του πρόεδρου Πόλκ έληγε την ιδίαν ημέραν. Ο Τέ λαρ μολύνοντο δεν ήδυνάτο ν' αναλάβη τα καθήκοντα του πρό της επομένης ημέρας, Δευτέρας, 5 Μαρτίου.

Έν τώ μεταξύ, ο Δαυίδ Ράις 'Ατίζουν - ως προσωρινός πρόεδρος της Γερουσίας - ανέλαβε την προεδρίαν της Δημοκρατίας μεταξύ της αποχωρήσεως του Πόλκ και της ενθρονίσεως του Τέ λαρ.

Η περίοδος αυτή συνέπεσε μετά δ-λυντικόν συνεδρίον της Γερουσίας και ο γερουσιαστής 'Ατίζουν έλεγε πάν

Δαυίδ 'Ατίζον.

τοτε ότι εκκοιμήθη καθ' όλην την διάρκειαν της προεδρίας θητείας του.

Πολύτιμον εύρημα

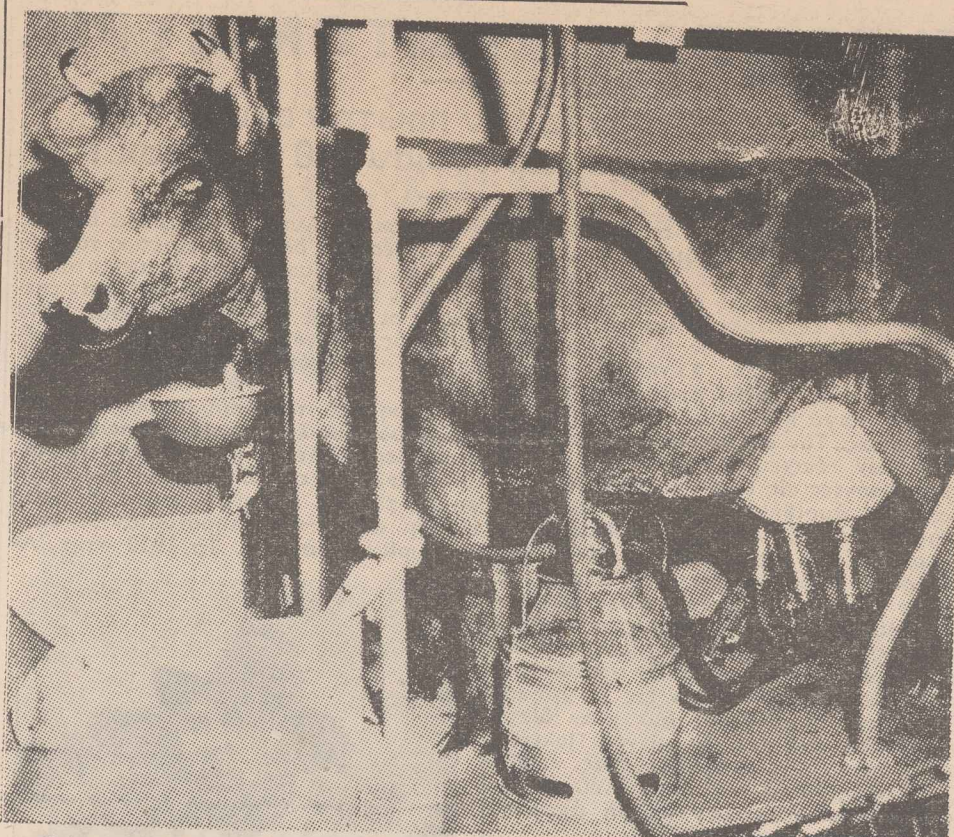
Ένας νέος δέκα έπτά έτών άνεκάλυψε, τον Δεκέμβριον του 1930, εις την περιφέρειαν του Λάρκινβιλ της Αυστραλίας, ένα πελώριον μονόθρονον χρυσό θάνατον 78 λίτρων που έξιμήθη άμέσως αντί 5.500 λίρων στερλινών.

Το πρωτόφαντος αυτό εις μέγεθος άυτόματον τεμάχιον είχε μήκος 65 εκατοστών, 30 εκατοστούμετρων πλάτους και 7,5 εκατοστούμετρων πάχους που άποτελεί ρεκόρ.

Έτάφη και άνέζησε

Ο Φρανσουά ντε Σιβίλι έθωρώθη νεκρός το 1562 και έτάφη. Μετά έξη ώρας - κατόπιν παρακλήσεως του άδελφού - έξέστάθη και άνέζησε. Έξησε έπειτα έβδομήντη έτη και άπέθανε εις ηλικίαν 105 έτών από κρύωμα, το όποιον έπαθε 'ένώ έκανε σερβανά στην αγαπημένη του μίαν ολόκληρη νύκτα. Η πληροφορία αυτή έλήθη από την πλάκα του τάφου του, που εύρίσκειται στο νεκροταφείο του Μιλάνου.

Ηλεκτρικό άρμεγμα

Και τὰ ζώα άπολαμβάνουν εις την 'Αμερικνή των εύεργετημάτων των τεχνικών προόδων που έχουν σημειώσει πρωτοφανή άνάπτυξιν εις την χώραν αυτήν. Εις την εικόνα φαίνεται μία άγέλαδα που άλμύγεται με ηλεκτρικά μηχανήματα, τὰ όποια στέλλουν άμέσως το γάλα σε άποστειρωτικόν μηχανήμα.

Το ποτάμι από ξυδι

Το ξυδοπόταμο ('Ελ Ρίο Βινγκρ) άνεκαλύφθη στην Κολομβία κοντά στο έν ενεργεία ήφαιστειον Πουρτασέ. Ουσιαστικά άποτελεί μέρος του ποταμού Κάουκα, που ρέει στο νότια της χώρας κοντά στο Έκουαντόρ και πηγάζει 680 μίλια θορύβας της Μαγδαλένας.

Η μεγάλη οξύτης του ποταμού όφειλεται έν μέρει εις την γενοτιαν του ήφαιστείου. Περιέχει ένδεκα μέρη θεικού όξος και έννενα μέρη υδροχλωρικού όξος επί τοις εκατόν και είναι τόσο ζυλνός που δεν μπορεί κανένα ψάρι να ζήσει μέσα σ' αυτόν.

Το ύψος του ανθρώπου

Οι κάτοικοι της Παταγωνίας κατέχουν το ρεκόρ του άναστήματος με μέσον όρον ύψους 1,78 κατ' άτομον.

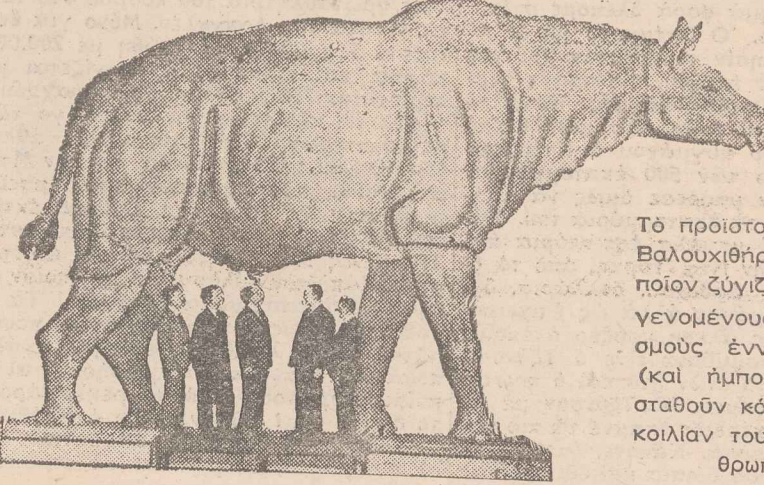
Κατόπιν έρχονται οι Ζουλού, οι Τροκούα, οι Έρυθρόδερμοι και οι κάτοικοι της Πολυνήσιος. Άκολουθούν οι Άγγλοι, οι Σουηδοί και οι Νορβηγοί με μέσον όρον άναστήματος 1,70. Κατόπιν έπονται οι Δανοί και οι Βέλγοι.

Οι λιγνίκεις φυλές και γενικά οι ιεσοσιαστές, όπως και έμεις οι Έλληνες, έρχομεθα άρκετά χαμηλά.

Ο κοντότερος άνθρωπος είναι οι Πυγμαιοί της Κεντρικής 'Αφρικής, με μέσον όρον άναστήματος 1,50.

Ζυγίζει έννέα τόννους

Μία εις φυσικόν μέγεθος άναπαράστασις του 'Βαλουκίθριου, του μεγαλύτερου μαστοφόρου, που έζησεν επί της γής, κατά τας μέχρι τούδε πληροφορίες, άς της έπιστήμης. Η άναπαράστασις αυτή κατεσκευάσθη εις το 'Αμερικανικόν Μουσείον φυσικής 'Ιστορίας. Το Βαλουκίθριον έζησε πρό είκοσι πέντε εκατομμυρίων έτών, εις το ύψιπδον της Γκόμπι εις την Κεντρικήν 'Ασίαν.

Το προϊστορικόν ζώον Βαλουκίθριον, το όποιον ζυγίζει κατά τους γενομένους ύπολογισμούς έννέα τόννους (και ήμπορούσαν να σταθούν κάτω από την κοιλίαν του πέντε άνθρωποι).

ΕΝΟΧΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ

Κάποιος Κόλεμαν Ούιλλιαμ συνελήφθη τελευταίως εις το Σικάγο, διότι έξέδιδε τσέκ χωρίς κάλυμμα και κατεδικάσθη σε πολυετή φυλάκιση.

Άλλά ήταν πολύ ενοχλητικός ως καταδικός, διότι, άν ήμπορεσε να μπει στο δικαστήριο, δεν ήμπορούσε να περάσει από καμμία πόρτα κανενός κελιού της φυλακής έπειδή όλες ήσαν στενές γι' αυτόν. Πρέπει να σημειωθεί ότι ο Κόλεμαν ζυγίζει 290 λίπρες, ένώ έχει ύψος μόνον 1,55. Ο διευθυντής της φυλακής στενωχωρήμενος ήναγκάσθη να διασκευάσει ειδικώς γιά τον νέον του οίκοφρον ένά κελλί και άνέθεσεν εις ένα δεσμοφυλάκα να φουρηί μόνον αυτόν τον καταδικόν. Έπειδή όμως η φουρήσις ένός τέτοιου καταδικού κοστίζει πολύ ακριβά, ο διευθυντής έσπευσε να ζητήσει μείωσιν της ποινής του!

Οί Μορμόνοι

Αι άγγλικαί έφημερίδες πληροφορούνται ότι οι Μορμόνοι, η περίεργη αυτή χριστιανική αίρεσις, που έπιβάλλει την πολυγαμίαν, άπεφασάσαν να άρξισουν έκστρατειαν προσλήψιμο.

Τετρακόσιοι νεαροί Μορμόνοι, από τους όποιους κανένας δεν έχει ηλικίαν μεγαλύτεραν των είκοσι έτών έτών, ή άναχωρήσουν από την έδρα τους, που είναι στο Λονδίνο, γιά να κάμουν μίαν προπαγανδιστικήν περιόδειαν διά μέσου όλης της Εύρώπης και της Έγγυς 'Ανατολής.

Επί κεφαλής των είναι ο δόκτωρ Ράμαν, ένας από τους δώδεκα μοργόνους 'άποστόλους'.

Έλπίζουν ότι έντός δύο έτών θα προσηλυτισούν εις την άγιαν θρησκείαν των περισσότερους από πένήντα χιλιάδας πιστούς.

Μια έκκλησία κτισμένη γύρω από ένα δένδρο

Εις την Χαϊλίγκελιντε της Πρωσίας υπάρχει μια έκκλησία κτισμένη γύρω

Έκκλησία κτισμένη γύρω σ' ένα δένδρο.

από ένα δένδρο. Το δένδρο αυτό ήτα από αρχαιότατον χρόνων περίφημον διότι υπό την οκιάν του άνεπαύοντο ο διερχόμενοι εκείθεν καθολικοί προσκυνηταί.

Έγέννησε 69 παιδιά

Η κ. Μέρνερντ Σάινμπεργκ απέθανεν εις ηλικίαν 56 έτών αφού έγέννησεν 69 παιδιά. Η καταπληκτική αυτή μπτέρω έζησε παρά τα γερμανικά σύνορα της Αυστρίας και άπέθανε πρό είκοσι πέντε περίπου έτών.

Ποτέ δεν έγέννησεν ένα μόνον παιδί. Η κ. Σάινμπεργκ έγέννησε τέσσαρες φορές τετράδυμα, έπτά φορές τρίδυμα και δέκα ές φορές δίδυμα.

Ο κ. Μέρνερντ Σάινμπεργκ ζή άκόμη και παντρεύθηκε διά δεύτεραν φοράν και το καταπληκτικώτερο είναι ότι απέκτησε δέκα όκτώ παιδιά από την δεύτεραν συζυγιάν του, που ζή άκόμη. Ο Σάινμπεργκ είναι υγιέστατος εις ηλικίαν 77 έτών και έχει κοντά του 67 παιδιά, που ζούν άκόμη. Έγινε πατήρ 77 άγορίων και κοριτσιών.

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ — ΤΡΑΓΟΥΔΙ — ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΒΙΒΛΙΟ ΠΡΩΤΟ

Πόσο χαίρομαι πούφυγα! Καλέ μου φίλε, τί είναι η καρδιά του ανθρώπου! Ν' άφίω έσένα που τόσο άγαπή και που μου ήσουν άχώριστος και νάμει εύχαριστήμένος! Ξέρω, έσύ μου το συγκρίσεις. Μήπως κι' οι άλλοι μου δεσμοί δεν ήταν έπιτάδες διαλεγμένοι από τη μοίρα γιά να στενωχωρούν μία καρδιά σαν τη δική μου; Η καυμένη η Λεωνώρα! Και όμως ήμουν άθώος. Έρταξα έγώ, άν, έννύ το όκερτοζόζικο έλγλητρο της άδελφής της μου έδινε μία εύχαριστή διασκεδάσι, ένα αισθημα πάθος γεννήθηκε στη φτωχή της καρδιά! Και όμως είμαι τάχα έντελώς άθώος; Δεν έχω ύποβάλει τα αισθημάτα της; Δεν γοητεύτηκα κι' έννύ απ' τα αληνινάτα τυικά της ξεσπάσματα, που τόσο συχνά μας έκαναν να γελάμε, όσο λίγο κι' άν ήταν γιά γέλια; Δεν... ώ! τί είναι ο άνθρωπος γιά να μπορεί να παραποιεί για τον εαυτό του! Άγαπητέ μου φίλε, σου ύπόσχομαι, θα γίνω καλλίτερος, δε θ' άναμωσώ πάλι, όπως έκαμα ίσαμε τώρα, το λίγο κακό που η μοίρα

Η προτομή του Γκαίτε εις ηλικίαν 50 έτών.

μάς προσφέρει. Θ' άπολαβαίνα τα πυρίνα και τα περασμένα θα μου είναι περασμένα. Άλήθεια, άγαπητέ μου, έχεις δικιο, τα θάνατα των ανθρώπων θα ήταν λιγότερα, άν-ό θεός ξέρει γιατί έχουν πλοσθή έτσι - δεν άνακαλύσαν με τόσο πρόθυμον φαντασία τις άναμνήσεις των περασμένων κακών, άντι να περνούν ένα παρόν αδιάφορο.

Κάνε μου τη χάρη να ήρς της μπτέρω σου ότι θα φροντίσω, όσο μπορεί καλύτερα, γιά την ύποθεσί της και θα της γράψω. Μίλησα με τη θεία μου και δεν τη θάρκα καθόλου κακή, όπως μας την παριστάναν. Είναι μία εύθυμη ζυφή γυναίκα με πολύ καρδιά. Της έξιστόρησα τα παράπονα της μπτέρω μου γιά το κατακρατούμενο μερίδιο της κληρονομίας' μου έξήγησε τους λόγους, τις άφορμές και τους όρους με τους όποιους θα ήταν πρόθυμη να μάς τα δώρη όλα -και περισσότερα από όσα ζητούμε. Τέλος πάντων δε θέλω τώρα τίποτε να γράψω γι' αυτό, πέρ' της μπτέρω μου όλα θα πάνε καλά. Άπ' τη μικρή αυτή ύποθεσι, φίλε μου, καταλαβα πώς οι παρελήνησις και η ραθυμία περισσότερες φασαρίες γεννούν στον κόσμο παρά η πομπή κι' η κακία. Τυφλόασιον αυτό τα δύο τελευταία είναι ύριωμένους σπαυώματα.

Κατά τ' άλλα θρίσκωμαι πολύ καλά έδω πέρα, η έρμια είναι γιά την καρδιά μου εύχριστο θάλασμο σ' αυτό το παραδεισίο μέρος κι' η εποχή της νεότης, η άνοιξη, έρμιαίνει στο γεμάτο την καρδιά μου που συχνά ριγεί. Κάθε δένδρο, κάθε θάμνος είναι ένα μπουκέτο λουλουδιών και θάβει κανείς να γίνη πεταλούδα γιά να μπορεί να πετάει στο πέλαγο των ευωδιών και να βρήκη εκεί κάθε τριή του.

Η πόλι καθ'αυτή είναι δυσάρεστη, γύρω της όμως μία άνέκφραση φυσική όμορφη. Αυτό παρακινεί το μακαρίτη

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Κόμπτα Μ... να φτιάξη ένα περιδρί άπάνω σ' έναν από τους λόφους της, που με την ώραιότερη ποικιλία διαστρώωνονται και σχηματίζουν τις πιο χαριτωμένες κοιλιάδες. Το περιδρί είναι άπλό κι' άμεσως μόλις μη κανείς αισθάνεται πως δεν το έχει σχεδιάσει κανένας έπισημονας κηπευτής, παρά μία αισθαντική

στην καρδιά μου αισθάνομαι το δούμα του μικρού κόσμου άνάμεσα στα καλά-μα, τ' άναρίθμητα, άνερούνητα είδη των σκουλικιών, των κουνουπιών, κι' αισθάνομαι την παρουσία του Παντοδύναμου που μάς έπλασε κατ' εικόνα του, την πνοή του Πανάγαθου που μάς βαστά και μάς συγκρατεί σε μία αιώνια μακαρίστη

Ο ΓΚΑΙΤΕ ΚΑΙ Ο ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Άν κοττάσουμε τις θιογραφίες όλων έκείνων των μεγάλων που πεθάνοντες άφίσανε τ' όνομα τους στο πάνθεον της παγκοσμίου ιστορίας γραμμένο με χρυσά γράμματα και τ' άναμνήματα από της δόξης τα κλυνάρια, θα δούμε ότι ο έρως στους περισσότερους άν άν σ' όλους ήσανε και που τους έσπρωξε και τους έκανε να δημιουργήσουν κάτι μεγάλο.

Μία μικρή λεπτομέρεια... μία αισθηματική ιστορία ήταν η άφορμή στην όποιαν ο κόσμος κινώται σήμερα την ύπαι, τούτων και τούτων άριστογυμνάσιον τέχνης και τούτων και τούτων έργων που λαμπρούν τις σελίδες της παγκοσμίου φιλολογίας. Άν ο Ντα Βιντσι δεν ήσανε έρμεινόμενος με την Τζοκόντα, ο κόσμος δεν θα έθαύμαζε σήμερα τους περιήμερους καλλιτεχνικούς του πίνακες που ο έρως αυτός του ένέπνευσε. Κι' άν ο Δάντης δεν ήθελαν το σφοδρό έρωτικόν του αισθημα γιά τη Βεατρίκη, δεν θα είκαμε την Κόλωση. Και πόσο άλλοι! Ο έρως του Λόρδου Βυρνού με την ευνωχίσιον της Βενετίας, του Λαμάρτινου και της Ζορσελίν, του Ντ' Άντορ και της Ντοζς και τούτων άλλων.

Ετσι κι' ο Βόλφγκανγκ Γκαίτε όταν έρωτα όφειλε το μεγάλο του άριστογυμνάσιον. Στο όνομα του 'Πόλις και προσηγορεύεται γιά την πρώτη του έκείνη άγάπη που έσπρωξε πύρω κι' ύστερα στο έργο του 'Όσσουσι', διακρίνουμε έκάνες κι' έπεισάδια που του έμειναν στη μνήμη από την πρώτη του έκείνη αισθηματική περιπέτεια. Με μπήκε στο το ποίητό του έργο δεν είναι θανάσιμο από την ίδια έρωτική του ζήλ; Σε κάθε άριστογυμνάσιον του, από εκείνο που τον έπέσκαλεν στην παγκόσμια λογοτεχνία και τον έκαναν άθάνατον, μπήκε δεν διακρίνεται και μία αισθηματική του περιπέτεια.

Άν διαβάσει κανείς τη θιογραφία του, κι' άν μελετήσει μετά τα έργα του, θα έβη ότι η ιδιαιτεία του ζώη, είναι ύποδειγμα κι' όληνης μέσας στον πνευματικό και ψυχικό λαβύρινθο της άπεράντου παραγωγής του.

Δεκάκι χρόνια, ένεργησεν στη Νουκί σχολή της Λειψίας. Η ζώη του ως ποίητος είναι ιδιόρρυθμος. Βορμείται τα νομικά και παρακολουθεί παροδοσεις φυσικών 'Επιστημών, τελειοποιείται στη γυμναστική, διαβάει κάθε λογοτεχνικό έθλιον που πέσει στα χείρα του και γράφει στίχους σε τρεις γλώσσες, άγγλικά, γαλλικά και γερμανικά.

Σ' όλα αυτά το διάστημα, διασκεδάει, γυρίζει σε θέατρα, σε χορούς, καριολογούσε με δεσποινίδες και γενικά έκανε μια ζώη ιδιόρρυθμη που τον άπεμακρυνε άγία-σιν από τον καλόν κόσμο.

Στο διάστημα των σπουδών του γυνώζεται με την Κάιτε Σαίνκοπα, λίγο μεγαλύτερη του, άισθη, με γλυκεία έκφραση, εύχρηστη, όχι δε έξαιρετικά άνετηνόμενης μορφώσεως. Με αυτήν συνδέεται στενά ο Γκαίτε, περνά μερικώς μίνες εύτυχισμένους, γράφει τραγούδια γι' αυτήν, άποφασίζει γιά την παντρευτική μετανάστευσή, διασπαστεί μαζί της γιά να χωρίσουν ύστερα από λίγο καιρό... Με το τέλος όμως του ειδυλλίου του αυτό ριχνεται με τα μούτρα σε μία φιλική ζήλ, που κλονίζει την υγείαν του, προκαλεί μία αίσθησιον που τον ρίχνει άρρωστο διαβεί έξη μίνες.

Μόλις άναρρώσει, όχι τελείως υγιής, άποκαίρεται την Κάιτε, τους φίλους και δασκάλους του και φεύγει γιά τη γεννιέται του.

Στο όπτι του κυριάρχει μία θορεία άτιμωσύνης, ο πατέρας του γερομενός πιά και νάσιος της παροστής του, τον έχει γίνει ύποκοινητός, τη δάσκει του το ίδιο. Η μπτέρω του έμπερασμένη κι' αυτή, μελαγχολεί. Ο ποίητης πλάνηται, γιά να διασκεδάση τον καιρό του τυπώνει μερικά τραγούδια, σκιανράει δυο, τρία έργα του και κατόπιν άρρωσά και πάλι.

Στην άρρωστίαν του συντρέφεται από την δεσποινίδα Κλέττεμπεργ έπαση της άποκραυστικής θεωρίας. Αυτή τον έμπερασεί και τον κάνει να μελετήσει πολλά συγγράμματα από τα όποια σπουδάζει διαβάζει σύμφωνα άλχημικιστικά, με τα όποια άργότερα στίλβει τα έργα του.

Μόλις περάσει η άρρωστία πάει στο Στρασβούργο γιά να τελειώσει εκεί τη νομική του σπουδή. Σ' ένα καιρό, το Σεσάνβι, κοντά στο Στρασβούργο, γυνώζει τη θοική ηδρερίκα που γίνεται γιά λίγο καιρό η ποίητικη του Μούσα. Το σύνδεσμο του μ' αυτήν τον έξιστορεί στα έργα του (Κλαδίον), (Βασιολίγγες), (Έκλεκτικές συγγενες) και (Πόλις και προσηγορεύεται γιά την πρώτη του έκείνη άγάπη που έσπρωξε πύρω κι' ύστερα στο έργο του 'Όσσουσι', διακρίνουμε έκάνες κι' έπεισάδια που του έμειναν στη μνήμη από την πρώτη του έκείνη αισθηματική περιπέτεια.

Ύστερα φεύγει γιά λίγα καιρό τις ποίητικές αισθηματικές και φιλολογικές άσκαλίες του, πέφτει με τα μούτρα στη μελέτη και παίρνει το δίπλωμά του.

Γυρίζει στη Φρανκφούρτη όπου διακρίνει, γράφει άρρα κοινωνικά, πολιτικά, στα όποια διακρίνεται η κοσμοπολίτικη ψυχραιμία, τις άποφασιστικές και τις άποφασιστικές πιά άσκαλίες να συνγυρή τον 'Καίσαρα' και το 'Σωκράτη' που τα έγκαταλείπει άργότερα νοιώθοντας την άδυναμιά του να συνέχισι.

Συνεχίζει τη θιογραφία του, προσάβει γράφει πέρ' Α' 'Από τη μία μέρα, τον ποίητικό του ποίημα το 'Όσσουσι' που το δούλεψε ύστερα, μισό και πλέον αιώνα. Και τον 'Γκαίτε' έργο θανάσιμο από τη γερμανική ιστορία του 16ου αιώνα.

Είκοσιόχρονά χρόνια πνύνεται στο Μπέντλιν, κέντρο των δημόσιων υπηρεσιών όλων των γερμανικών κρατών.

Έχει μπλέκσει σε μία καινούρια αισθηματική περιπέτεια που στάθηκε άφορμή να γράβη το μεγάλο άριστογυμνάσιον του, 'Βέρθερος', που όλο του άποφασιστεί με μεγάλη άριστογυμνάσιον, με μία νέα, τη λήτ Μπούλ, κόρη ενός δικαστή.

Ο Γκαίτε γυνώστηκε με τη μνηστή του φίλου του σ' ένα χορό. Ήταν καίτοι εύκαμος, μετρίως άσπρη, αλλά, πέρ' όλη της καθε μέρα, διαβάει μαζί της ποίηματα, φιλολογούν μαζί. Η λήτ όμως δεν αισθάνεται γι' αυτόν παρά μόνο μία ζήλ, που την έλκεται. Ο Γκαίτε όμως, που είναι άποφασιστικός, έρμιαίνει στο γεμάτο την καρδιά του άγαπή που τον έρμιασε σε μία κατόπιν κρημνιστή, από την άλλη δεν ήθελε να προδόν τον φίλο του.

Κι' όταν είδε πως η λήτ άποφασίζει να άναρρώσει το πάθος του, άπεφασίζει κι' έφυγε στο πατρικό του όπτι στη Φρανκφούρτη, όπου κρατεί σε ήμερολγίο ό,τι γράφει στο φίλο του Κέτσερ.

Χρόνια έπέρασαν, από τότε, 'ΑΛΛ' ο 'Βέρθερος' έξοκολούβει, παρά τα χρόνια που έπέρασαν, να συνεχίη την άνθρωπική καρδιά. Αι έκδοσεις του βιβλίου αυτού συνεχίζονται πάντοτε. Και πάντοτε έξοκολούβεται.

Αυτό μας άποφασίζει, να θυμώμε άς τους άναμνήσεις του 'Εσπέρου' τον 'Βέρθερον' το αιώνα και άθάνατον έργον του ποίητος του πόνου και του έρωτος.

10 ΜΑΪΟΥ

Θαυμαστή εύθυμία κυριάρχει την ψυχή μου, όμοια με τα γλυκά άνοιξιακά πρωινά που μ' όλη μου την καρδιά άπολαβαίνα. Είμαι μόνος και χαίρομαι τη ζώη σ' αυτό το μέρος που είναι όμορφο γιά ψυχές όπως η δική μου. Είμαι τόσο εύτυχισμένος, άγαπητέ μου, τόσο άκαταπληκτικός ευχισμένος στο αισθημα της φυσικής ζώης, που η τέχνη μου άπ' αυτό ζημιωνεται. Δε θα μπορούσα πέρ' να χαράξω ούτε μία γραμμή κι' όμως ποτέ δεν ήμουν τόσο μεγάλος ζωγράφος όσο τώρα. 'Όταν η άγαπημένη κοίλα άκνίζει γύρω μου κι' ο ύψιμενος ήλιος άναπαύεται στην έπιφάνεια του ή διαπράσσει σκοταδιόνο του δόσους και μόνο μερικές άκτινες γλυστούν στο έσώτερα του ήερου, έγώ κάθομαι χαλαρμένος στην φηλή χλόη πλάι στο ποτάμι που κατρακυλά και κυττάζει περιέργως χιλιάν λογιών χορτάκια χαμηλά, ρίζα-ρίζα στο χύμα. 'Όταν πιο κοντά

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ — ΡΩΜΑΝΤΖΟ — ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

γύρω, η θροσιά, όλα έχουν κάτι που τραβά, κάτι που φέρνει άνατριχίλα. Δεν περνά μέρα που να μην καθίσω μία ώρα εκεί. Τότε έρχονται τα κορίτσια από την πολιτεία και παίρνουν νερό - η άπλοκώτερη κι' η άναγκαίωτερη δουλειά που μία φορά έκαναν μόνες τους κι' η θυγατέρες των βασιληίδων. Καθώς καθομαι εκεί, έζαναζή τόσο ζυρήν γύρω μου η πατριαρχική φαντασία, πώς όλοι

«...Δεν έπληρα το τιμόνι διά νά το άφήσω σε όποιάδηποτε άπειλή. Το τιμόνι θα το κρατήσω γερά στα χείρα μου, διότι αισθάνομαι τόσο μεγάλη είναι η εύθύνη μου άπέναντι του λαού, άπέναντι της 'Εθνους και της Ιστορίας τους'.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Άπό τόν λόγον της 2ας 'Οκτωβρίου εις τήν πλάτειαν Συντάγματος).

οι πρόγονοι κάνουν γνωριμίες κοντά στη θρόνη κι' άρραδωνίζονται και πώς γύρω απ' τις θρόνες κι' απ' τις πηγές άγαθά πνεύματα πετούν. 'Οι δε θάρη ποτέ εύφρανθή στη θροσία θρόνης, έπειτα από μία δαρεία όδοιορία καλοκαίρινης μέρας, έκείνος που δεν μπορεί να τα αισθανθή δ' αυτά!

13 ΜΑΪΟΥ

Ρωτάς άν πρέπει να μου στείλεις τα βιβλία μου; Άγαπητέ μου, γιά όνομα

Μία χαρακτηριστική εικόνα του Γκαίτε

του Θεού, σε παρακαλώ μη μου τα φοτώσας! Δεν θέλω πιά να μ' όδονούν, να με παρορμούν, να μ' έγκορμώνουν, άρεκα κολλάει από μόνη της αυτή η καρδιά. Έχω άναγκη από αναπόσπαστο κι' αυτό το θρίκη πλυσωμάτα στον Όμφο μου. Πόσες φορές άποκαίωμαι το έπανάστατημον ήμα μω, γιάτι δεν ύπαρχει τίποτε τόσο άναμώλο, τόσο άπιαστο, όσο αυτή η καρδιά. Άγαπητέ μου ήμιασε είναι άναγκη να το πω αυτό σε σένα, που τόσες φορές ήπες τον κόπο να με όης να περτώ απ' τη λήλη στην άκόλασι κι' από τη γλυκεία μελαγχολία στο όλέθριο πάθος. Μεταχειρίζομαι την μικρή μου καρδιά σαν ένα άρρωστο παιδί της έμπερτης, καθώς έπαιζα. Άλλά μην το άες παραέξ ύπόκοιτον άνθρώπου που θα με κατηγορούσαν γι' αυτό.

15 ΜΑΪΟΥ

Οι άνθρωποι του λαού έδω με γνωρίζουν πια και μ' άγαπάνε, ίδως τα παιδιά. Στην άρχη, καθώς τους πλίσσασα και τους ρωτώσα γιά τοιο και γιά τοιο, ποτέφωσαν μερικοί πώς ήθελα να τους κοροϊδίσω και μ' άποπάρων πολύ κυρίατεια. Δε μου κακοφάνηκε 'αυτό' αισθανθήκα μόνο ζυρύτερα κάτι που συχνά είχα παρατηρήσει: άνθρωποι με κάποια θέσι θα στέκουν πάντα σε ψυχρή άπόστασι απ' τον όχλο, άνν να ήστανε πώς πλησιάζοντες θάνατον' κι' απ' την άλλη μεριά ύπαρχουν έπιπλοια και χαράταξιαδες που δεινούνται καταδελτικό μόνον γιά να κάνουν περισσότερο αισθητή την άλλασορία τους στο φτωχό λαό.

Έρρω καλά ότι δεν είμαστε όμοιοι, ούτε μπορούμε να είμαστε, αλλά νομίζω πως όποιος πιστεύει ότι έχει άναγκη να στείρη μακρά απ' το λεγόμενο όχλο γιά

12 ΜΑΪΟΥ

Δεν έρρω αν πνεύματα άπατάλα πετούν από τόσο έδω το μέρος ή η θερμή σφύρα φαντασία της καρδιάς μου κάνει τα πάντα γύρω μου παραδεισάκια. Νά, άκούω έξω απ' την πολιτεία είναι μία θρόνη, μία θρόνη που μ' έχει σε σ' έμ κοντά της όπως η Μελαυνίη της άδερφώσεως της. Κατηφορίζεις σ' ένα μικρό λόφο και βρίσκεισαι σε μία θορύβη, όπου καταβιβάζουν είκοσι σκαλοπάτια και κεί κάτω άναβάζει το πιο διάφανο νερό από μαρμαρίνους θράους. Ο μικρός τοίχος που ζώνει άπάνω το μέρος, τα φηλά δέντρα που το σκεπάζουν ένα

ΤΟ ΣΠΗΤΙ ΣΑΣ

Το κέντημα της κυρίας

= ΚΙΝΕΖΙΚΕΣ ΒΕΛΟΝΙΕΣ ΣΕ ΓΙΑΚΑΔΕΣ ΚΑΙ ΣΕ ΓΑΝΤΙΑ

Μία ώραία πρωτοτυπία

Κάσκολ, γιακάδες, τσάντες, γάντια και ζώνες θα κεντηθούν με κινεζικές βελονιές, σε πολύ ζωηρά χρώματα. Μπορείτε κάλλιστα να αντιγράψετε το σχέδιο από τα μοντελάκια που σας δι-
νομε.

Αντιγράψετε τα πάνω σ' ένα χαρτί κά-
πως μεγαλύτερο δεθαίς κα' ύστερα πα-
τήσατέ τα στο ύφασμα.

Κεντήσατέ τα σε όμοιο ύφασμα με κο-
τόν-περλέ ή λεπτό μαλλί κόκκινο, μπλε
ή πράσινο.

Είνε πολύ όμορφο πάνω σε ένα τα-
γιέρ γκρι ή φαίνεται το κάσκολ με δε-
λονιές κινεζικές μπλε ή κόκκινες. Γαρ-
νίστε και την τσάντα σας, τη ζώνη
σας και τα γάντια σας με το ίδιο χρώμα.

Συνιστάται στις όμορφες κοντούλες με
λεπτά χαρακτηριστικά. Έτσι θα μοιάζε-
τε με χαριτωμένες μοντέρνες κυ-
λές.

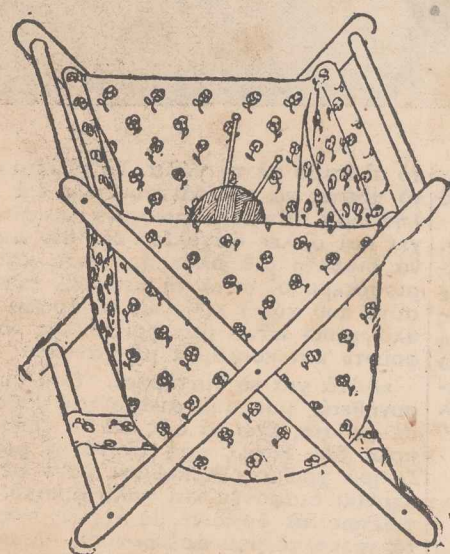
R.

ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΚΑΜΕΤΕ ΜΙΑΝ ΩΡΑΙΑΝ ΤΡΑΒΑΓΙΕΖΑΝ

Εικόν 1.—Πολύ πρακτική αυτή η εργο-
θήκη (τραβανιέζα). Γίνεται από έζολο α-
σπρο ή καφέ και από λουλουδένιο κρε-
τόν.

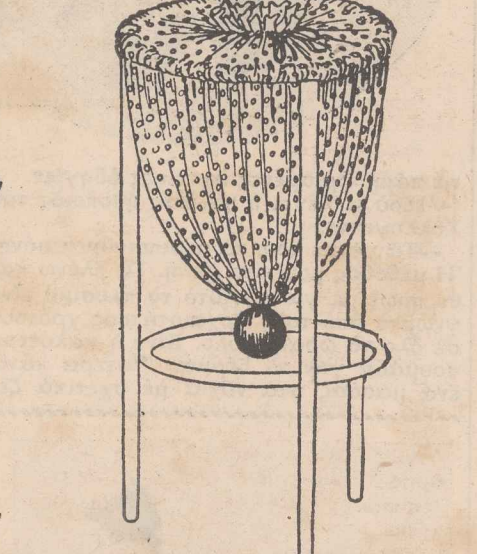
Μέσα βάζουμε μερικές τσεπούλες για

Εικόν 2. — Γίνεται από ένα τρίποδα.
Σχηματίζεται μια σακκούλα από κρετόν
πάλι στο σκούρο φόντο, πολύ σουρωτό.
Για το σκέπασμα παίρνουμε ένα στρογγυ-
λό πανί το οποίο σουρώνετε και το ρά-

την δακτυλίθρα, το ψαλίδι, τις βελόνες
κτλ.

Πολύ της μόδας θα είναι το κρετόν
μπλε με μικρές μαργαρίτες άσπρες ή κι-
τρινες.

θετε πάνω στη σακκούλα. Το κλείνετε
με ένα κορδόνι στο σκούρο χρώμα του
κρετόν.

Έτσι μπορείτε να έχετε μία ώρα-
ιάτη τραβανιέζα με πολύ λίγα λεπτά.

ρι σπκάνει ζύμωμα. Τα ζυμώνετε
πολλά ώρα. τα πλάθετε και τα στέλνετε
αμέσως στο φούρνο. Καλλίτερα να γί-
νυνται στρογγυλά.

Η κουζίνα σας

Μαγιονέζα

Γίνετε με:
100 δράμια λάδι
4 κρίκους αυγών.

Χτυπάτε τους κρίκους ρίχνοντας μια-
μιά κουταλιά το λάδι.

Ύστερα ρίχνετε το ζουμί 3 λεμονιών
σιγά-σιγά και αφού δουλευτούν καλά ρί-
χνετε 2 κουταλάκια του γλυκού μου-
στάδα και στο τέλος λιγάκι ζύδι.

Προσέξτε στο ριζίμο του λεμονιού
μην τύχει και κόψι. Αν κόψι ρίχνετε έ-
να κουταλάκι αλεύρι και διορθώνεται.

ΚΟΥΛΟΥΡΑΚΙΑ ΜΕΘΥΣΜΕΝΑ

Για το κοκταϊλ σας είναι απαραίτητα
αυτά τα κουλουράκια.
Παίρνετε:

Ένα ποτηράκι κρασί άσπρι
Ένα ποτηράκι κονιάκ.
50 δράμια λάδι καλό όσο αλκοό-

Συμβουλαί

Τα άσημικά

Ίδου ένας οικονομικός και πολύ πρα-
κτικός τρόπος για το καθάρισμα των ά-
σημνών επίπραστων οκευών που έ-
χουν μαυρίσει. Άρκει να τα πλύνετε με
νερό μέσα στο οποίο έχουν βράσει πα-
τάτες. Κατόπιν τα τρίβετε και τα σκου-
πίζετε με δερμά λαγού.

Το καθάρισμα των λαχανικών

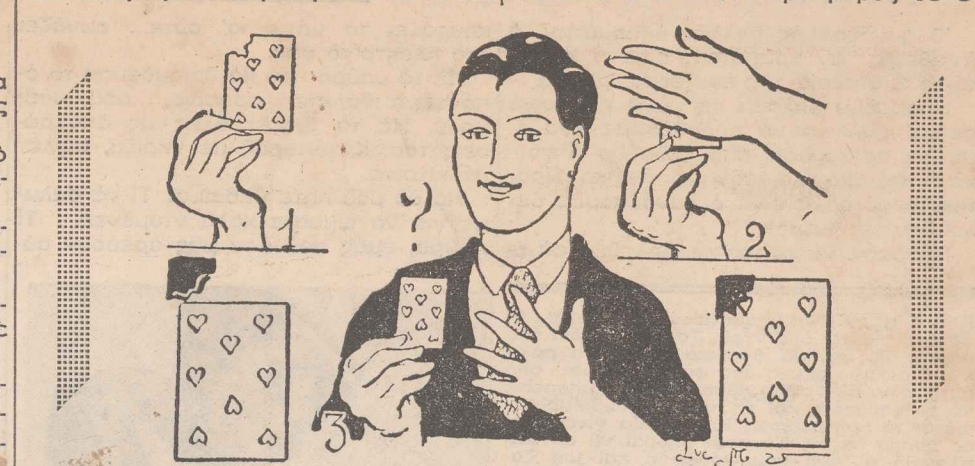
Τώρα που αρχίζει κυρίως η εποχή των
λαχανικών, οι νοικοκυράδες που θέλουν
να μην αφήσουν την παραμικρή ακα-
θαρσία κουράζονται πολύ για να καθα-
ρίσουν τα μικρά ιδίως χόρτα από τα μι-

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑΤΕ

Παιχνίδια συναναστροφών

ΤΟ ΞΕΣΧΙΣΜΕΝΟ ΧΑΡΤΙ ΠΟΥ ΔΙΟΡΘΩΝΕΤΑΙ

Έντύπωσις.—Δείχνετε ένα όποιο-
δήποτε χαρτί της τράπουλας, από το
όποιον όμως λείπει μία γωνία. Δείχνετε
πτι την άνω δεξιά ή άριστεράν άκρην
του χαρτιού. Δείχνετε αυτό το χαρτί μπρός σε έ-

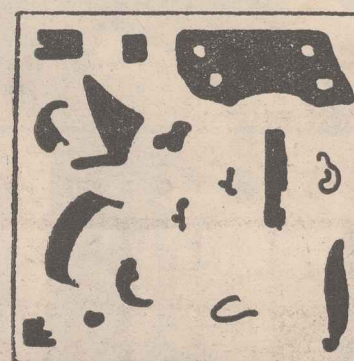
το άλλο χέρι σας από τα δύο μέρη και
είναι να τους θεατός σας ότι δεν
κρατάτε τίποτε άλλο, κατόπιν το περνά-
τε μπρός από το χαρτί και... άμέσως αυ-
τό διορθώνεται.

Το μυστικόν.—Ένα κομμάτι μα-
υρο πανί διπλωμένο και ραμμένο ώστε
να σχηματίζει ένα είδος τσέπης με τις
άκρες κομμένες σαν ξέοχισμα, καλύ-

να μαύρο φόντο, π. χ., μπρός σ' ένα
μαύρο πανί, που καλύπτει το κουμπιό-
τηρι μιας καρέκλας ή μπρός σ' ένα μαυρο-
πίνακα, ή ακόμη μπρός στο σακκάκι σας
που φυσικά πρέπει να είναι μαύρο.

Περνώντας μπρός από το χαρτί το χέ-
ρι σας άνοιχτό ξεσκεπάζετε τη γωνία...
Το μικρό κάλυμμα πέφτει κρυφά κάτω ή
πάνω στο μαζιλάρι της καρέκλας... Και
καλείς δεν το καταλαβαίνει.

Ο χωροφύλαξ

Σ' ένα έργοστάσιο έγινε μία έκρηξις,
της οποίας το μόνον θύμα ήταν ο χω-
ροφύλαξ που περνούσε απ' έξω, ο ο-
ποιος και έγινε κομμάτια. Βλέπετε τη
μύτη του, τα μάτια του, το αυτί του, το
λαιμό του, τον τεπε του πηλίκιου του
κτλ. Πρέπει να τον συναρμολογήσετε
και να τον ζωντανέψετε.

Οι τρεις διαρρήκται

Τρεις διαρρήκται μπαίνουν σε μία έ-
παυλι και, αφού διέρρηξαν το χρηματο-
κιβώτιο, βρίσκουν μία ποσότητα χρυσών
νομισμάτων και τα παίρνουν, στην τύ-
χη, χωρίς να μετρούν, καθένας μία φού-
χτα. Μετά την κλοπή μπαίνουν στην
ταβέρνα και αρχίζουν να παίζουν καρ-
τιά, συμφωνώντας ότι όποιος κάνει 3ά
δινη στους άλλους τόσα νομίσματα όσα
έχει καθένας τους.

Παίζουν τρεις παρτίδες και κάνει κα-
θένας τους μία φορά, στο τέλος δε βρί-
σκει ότι όλοι έχουν τον ίδιο αριθμό νο-
μισμάτων, δηλαδή δικτά.

Ερωτάται πόσα είχε κλέψει καθένας
τους από την έπαυλη;

Οι φλούδες των πορτοκαλιών

Μπορείτε να κατασκευάσετε το καλύ-
τερο προσάνωμα χρησιμοποιώντας τις
φλούδες των πορτοκαλιών. Πρὸς τὸν
σκοπὸν αὐτὸν κόβετε τις φλούδες σε
πλάτος ενός δακτύλου και τις ξεραίνε-
τε. Η φλόγα που προκαλείται από τις
πορτοκαλλόφλουδες είναι έντονα μπλε
και μεταδίδει πνέεται τα ζ'να και
στο κάρβουνο.

Μαγική εικόν

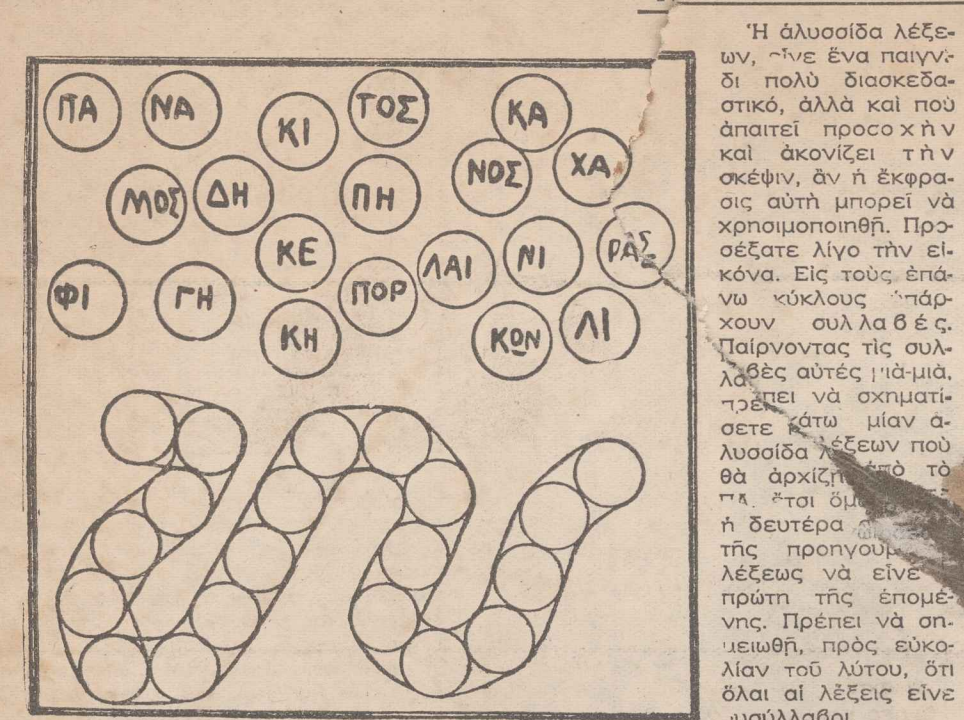
Είς την εικόνα αυτήν πρέπει να βρῇ
τε τὸν ιδιοκτήτην του σπιτιού.

ΤΙΣ ΩΡΕΣ ΣΑΣ

Αν θέλετε προσέξτε λίγο

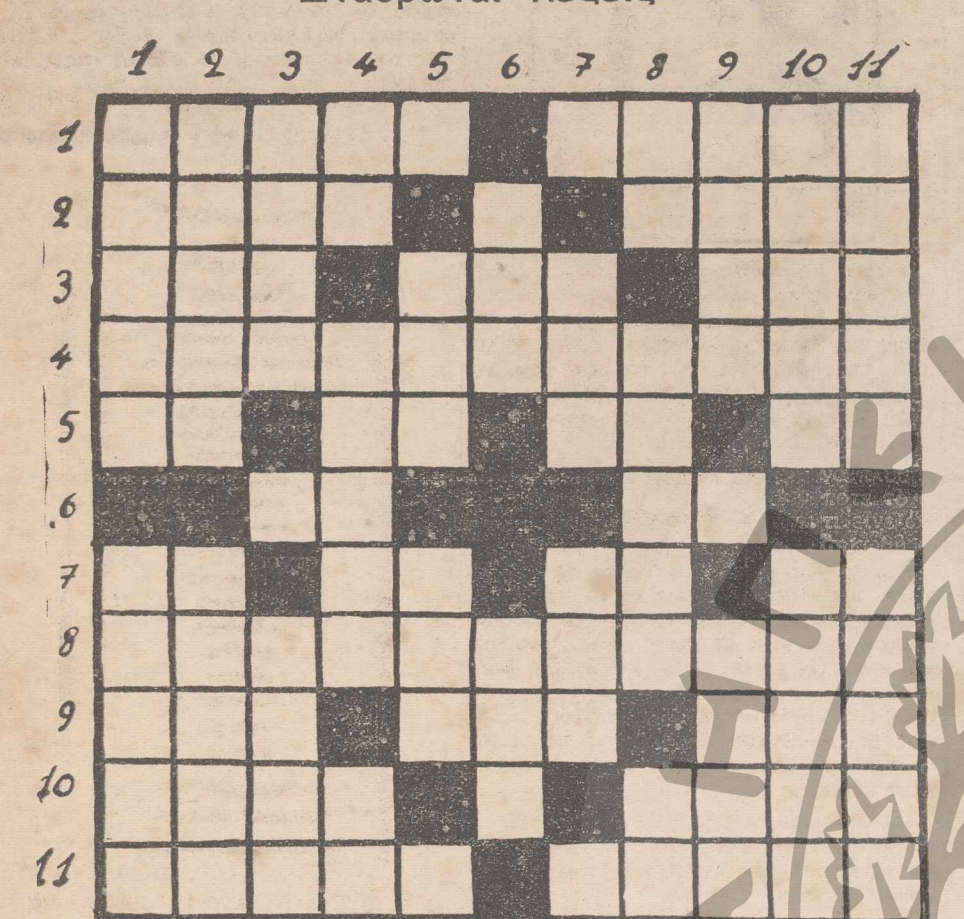
ΑΛΥΣΣΙΔΑ ΛΕΞΕΩΝ ΠΟΥ ΣΧΗΜΑΤΙΖΕΤΑΙ ΕΥΚΟΛΩΣ

Από πού θ' αρχίσετε

Αυτό το παιχνίδι
συνηθίζεται πολύ τώρα τον χειμώνα και
είς τας οικογενειακάς συναναστροφάς,
όπου δίδεται πρὸς λύσιν, περνούν δε την
ώραν των ευχαρίστως, οι συμμετε-
χοντες εις αυτό.

Σταυρωταί λέξεις

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- Χωρίον της Λακωνίας.— Έλεμ-
σύν.
- Έλαφρός αέρας. — Όρος της Θε-
σαλίας.
- Μέρος του σταχτιού.— Άγγλος πο-
λτικός. — Πρόθεσις.
- Χώρα της Ασίας.
- Άναφορική αντίτυμια. — Γουρού-
νι. — Άντινυμία. — Άρνητικόν μόριον.
- Σύνδεσμος εις την λατινικήν, — Αί-
γυπιακή θεότης.
- Τα δύο πρώτα γράμματα ενός με-
γάλου προφήτου. — Μουσικός εθόνγος.—
Άρθρον. — Δύο ούρανισκόφωνα.
- Χώρα της Ασίας.
- Τοπικόν επίρημα. — Μέρος του
άρστρον. — Υποθετικόν μόριον.
- Άκρωτήριον της Ελλάδος. — Έ-
κείνη που μένει εις την πόλιν.
- Πολίκτη της Κεφαλληνίας. — Η
ρεμος.
- ΚΑΘΕΤΩΣ
- Διάσημος χορευτήρις. — Μέρος του
εικοσιπενταώρου.
- Ο πληθυντικός του 2 άριζοντιω-
— Μέρος του λόγου.
- Σλαβικός βασιλικός τίτλος. — Έ-
κείνος που δεν έπαθε τίποτε.
- Εύρομα άνθρ.— Βουλγαρική έφ-
μερις. — Όχι.
- Ποντικός. — Πρόθεσις.
- Μέγας ευεργέτης της ανθρωπότη-
τος. — Διάσημος Γάλλος συγγραφέας.
- Η μύτη. — Ειδικός έθνεσμος.
- Δύο γράμματα του λόγου. — Χώ-
ρα της Ασίας. — Γαλλική μονάς μετρί-
σεως.
- Τούρκος στρατηγός. — Πρόθεσις.
- Μάρκα ηλεκτρικών λαμπτήρων. —
Όραιο χωριό του Κορινθιακού.
- Έκει που δάζουν τα πρόβατα. —
Άρχηγός των Μογγόλων.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Το θέατρον των σκιών

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ-ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΙ Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ

Για να γελάτε με την καρδιά σας

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

(Η σκηνή εις την σκάνην του Μπαρμπα
Γιώργου. Είς αυτήν είναι συνημένοι οι συ-
γνευσις του, οι οποίοι προσοθούν να τον
πείσουν να υπακούσθ. Μεταξύ αυτών είναι
η θεία Γιωργούλα, η θεία Παύλινα, ο Μπαρ-
μπα-Γιώργος, ο Καραγκιόζης και ο Χατζηαδάκης.)

Καραγκιόζης και Χατζηαδάκης

Καραγκιόζης. (Επιστρέφον μετά του
Μπαρμπα Γιώργου από ένα γάμον, όπου ήταν
συνημένοι εις Πλατανιάν). — Χα-
τζηαδάκη, πού περνάμε από δω, δεν
πάμε κι' από τον Μπαρμπα Γιώργον να
τον ιδούμε. Η σκάνη εδώ από κάτω είναι.
Χατζηαδάκης. — Πάμε, Καραγκιόζι μου.
Μπαρμπα Γιώργος. (Ιστάντας πρὸ
της σκάνης βλέπει έρχομένους τους έ-
πισκέπτας). — Βρέ καλώς τους! Βρέ πώς
ήταν; (Πρὸς τὸν Καραγκιόζη). Πού-
σουν, ὦρ μουργό, δώθε:

Καραγκιόζης.—Από γάμο έρχόμαστε,
μπαρμπα. Παντρεύτηκε ένας φίλος μας.
Χατζηαδάκης.—Και στα δικά σου, Μπαρ-
μπα Γιώργος. Έρχομαστε από την Πλα-
τανιά. Πάρε και κουφέτα.

Καραγκιόζης.—Νά πάρε κι' από τα δι-
κά μου. Οι άνυπαντροί ζωή σε λόγου
σας κι' οι παντρεμένοι στα δικά σας.

Οι Άνω, Γιωργούλα και Παύλινα
Γιωργούλα. (Εξέρχουμένη του κοινα-
κιού). —Σε ποιανού γάμο είσατε, ὦρ
χωρατάτζη άνηψιέ:

Καραγκιόζης. — Θεία Γιωργούλα, εί-
μαστε στου Κλωστοσήρι.

Παύλινα. — Τα βλέπεις, ὦρ Γιώργο;
Άκου! Ο Κλωστοσήρης ὦρ πούν' τρα-
νώτερος στα χρόνια από σένα, παντρεύ-
τηκε, κι' εσύ μας τα φέρνεις γυροδου-
λιά.

Μπαρμπα Γιώργος. — Δεν παντρεύο-
μαι ίνω. Δεν μ' άρέσουν οι τσεπρές του
χωριούμ'.

Χατζηαδάκης. — Μπαρμπα Γιώργο, άρ-
κει να θέλεις να παντρευής! Ένα τέ-
ταιο γαμπρό τον μπάζει ο καθένας στο
σπίτι του. Με τέτοια χρυσά καρδιά, που
ζυγίζει δέκα καντάρια, άμα θέλεις να-
δωρη γυναικα και δεν σ' άρέσουν του
χωριού τα κορίτσια, να σουδω εγώ στη
χάρα.

Καραγκιόζης.—Άντε, μπαρμπα. Άντε,
μπαρμπα! Μ' ὦρ Χατζηαδάκη, θα σου-
δω και μια καλή, που δε θάναί και ζο-
ρικη, θα ευχαριστήσαι και συ και το κυ-
ριό θα την αγαπήει ούλο!

Μπαρμπα Γιώργος. (Σκεπτικός).—Όρ
σκουφιολί. Θάναί και μια της προκοπής,
με τα στήθα της σαν καρδάρες νήγερν'
ού έμρους ν' αποσταίνου.

Καραγκιόζης. — Μ' άσπείρεσαι, μπαρ-
μπα, πού θα σε γελάσουμε; θα κάμω,
θεία, και μια όμορφη τσεπούρα που νάναί
και ψυχήκαρη!

Μπαρμπα Γιώργος.—Αυ' τί ούρε παλπο-
ύτ' κι' δε σούκα μισοτσούνη. Έσύ ού-
λου κνέργια μου πιάχνεις, και δεν τή-
χεις ν' ή τίποτε να με μακαρέψεις στη
χώρα, κι' ύστερα δεν δάκω μούτρα να
ξανάμω στο παρόρ.

Χατζηαδάκης. —Σε μένα έχει εμπιστο-
σύνη, Μπαρμπα Γιώργο, και σου δίνω τον
λόγο της τιμής μου, ότι ή κόρη θα είναι
καλή και θα έχη και παράδες.

Καραγκιόζης. (Σοδωρός). — Άμ' κι' ο
μπαρμπα, Χατζηαδάκη, δεν είναι ίσα—
πέρα. Και παράδες έχει και νοικοκυρής
είνε. Τὸν λένε, πενήντα πρόβατα, έκα-

μου, να κουβαλές το γομρι στο σαμα-
ρά, απ' ού πας εσύ!

Μπαρμπα Γιώργος.—Άμ' πώς θα γίνη
κείο;

Καραγκιόζης. — Παίρνουμε από ένα
μέτρο.

Μπαρμπα Γιώργος. (Μεθύν). — Άι
κατ' άνέμ' εγώρ!

Μπαρμπα Γιώργος.—Άντε, μπαρμπα, το
σαμαρά και πές το ναί του ανθρώπου, που
κουπιάζ' το στόμασ'! Νά φροντίση για
τη νύφη και θα όρε, ὦρ μπαρμπα, να
πέρα στο γάμο να καούν τα έλατ' από
το γλέντι!

Καραγκιόζης. (Ίδου).—Άμ' και τα έ-
λατα θα καούν κι' ο κόσμος θα γελάει
από κείνο που θα φτιάξω στην Μπαρ-
μπα μισήλ μου!

Μπαρμπα Γιώργος.—Άντε, ούρε, με
καταφέρεται. Άντε, ὦρ σκουφιολί.

Χατζηαδάκης.—Μπαρδο, μπαρμπα Γιώρ-
γο, θα σουδω μια παζιμάδα που δεν θα
δωρίκεται δεύτερη στην Άθρινα.

Μπαρμπα Γιώργος.—Ούρ' κουφίται θέ-
λου, όχι παζιμάδ'.

Χατζηαδάκης.—Έτσι λέγονται τώρα τα
καλά κορίτσια.

Μπαρμπα Γιώργος.—Σύμφωνοι κι' απο-
σώφονοι και την Κυριακή που θαδω
κάτω θα πιούμε και θα όμε και θα δώ-
με και το παζιμάδι.

Καραγκιόζης. — Τότε καληνύχτα και
γλυκά όνειρα!

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Η Β' πράξις.